

WESTERN ROMAN

LASO

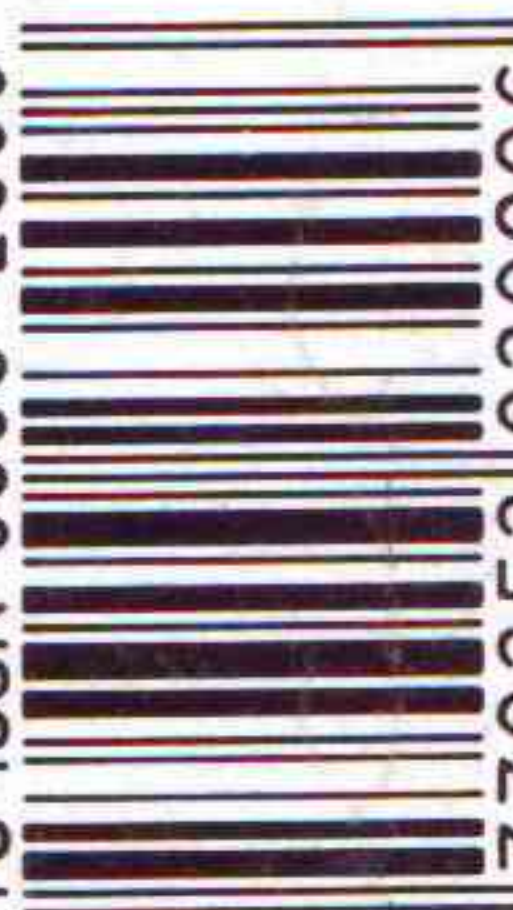
cijena 10.000d broj 832

VIA

Bliss Lomax

SUKOB NA YELLOWSTONEU

YU ISSN 0353-2399

9 770353 239006

Bliss Lomay

SUKOB U YELLOWSTONEU

I

Prije tjedan dana krenuli su iz Teksasa. Pierce Hamlin i njegov prijatelj Skip Roberts bijahu već dobrano umorni od tog putovanja. Od ranih jutarnjih sati prolazili su jednoličnim ravnicama Sjeverne Dakote.

— Kondukter tvrdi da ćemo navečer stići u Broken Rock — primijeti Pierce.

Pierce je dovoljno dugo boravio u Teksasu, stekao tamošnji naglasak, ali kad bi spomenuo svoj rodni kraj Yellowstone, to bi se iznenada izmijenilo.

Roberts bijaše rođeni Tekšanin, koji je protekle dvije godine radio kao predradnik na Hamlinovom imanju. To je imanje Pierce Hamlin uspio dobro prodati, pa se sada vraćao kući u pratnji svog prijatelja.

Skip je znao što Piercea vodi natrag u Broken Rock nakon pet godina odsutnosti. Došao je naplatiti stari dug. Za svih tih godina nije ni trenutak zaboravio na to. Znao je Skip i to da će iz toga nastati ozbiljne neprilike, ali to nije bila njegova stvar. Kako je Pierce bio njegov dobar prijatelj, morao je krenuti s njim.

Okolica je Pierceu postajala sve poznatija. Stare se uspomenne rodiše u njemu. Prisjetio se večeri prije pet godina kad je napustio ranč Jepa Tarka i krenuo na putovanje koje ga je odvelo sve do Teksasa. Ranč Jepa Tarka, tog okrutnog i neobrazovanog čovjeka, bijaše najveći u području Yellowstonea. Jep bijaše čovjek koji je uništavao sve ljude oko sebe.

Kad je Pierceu Hamlinu bilo deset godina, njegova majka, koja je ostala udovica, udala se za Jepa Tarka. Pierce ga je zamrzio od prvog trenutka, ne stoga što ga je tukao, već zato što je mučio njegovu majku. Sa sedamnaest godina Pierce je na ranču obavljao i najteže poslove, ali Jep nije zato postupao bolje s njim. Iz godine u godinu njegov je očuh postajao sve okrutniji.

Jedne večeri Jep se vratio pijan kući iz Broken Rocka. Ušavši u kuhinju, vidio je da večera još nije na stolu. Podigao je ruku želeći u svom bijesu udarati Pierceovu majku.

Tada se sve i dogodilo. Pierce je skočio među njih i udario ša-

kom Jepa po licu. Ovaj se iznenadio i povukao, a potom mu je bijesno naredio neka izađe pred kuću.

Iako mu je bilo već pedeset godina, Jep je bio snažan poput starog hrasta. Pierce je ubrzo otkrio da mu se ne može suprotstaviti, iako je bio jak mladić. Jep ga je udarao uzastopce i ujednačeno kao da obara deblo. Kad ga je onesvijestio, polio ga je hladnom vodom i ostavio ležati u prašini.

Te je noći njegova majka došla u Pierceovu sobu i zatekla ga kako sprema svoje stvari. Znao je da mora otići, jer bi inače ubio Jepa. Preklinjao je majku neka pođe s njim. Ali ona je to odbila. Dala mu je nekoliko ušteđenih dolara. To je bilo sve što je imala. Jep je trošio novac na neku ženu imenom Annette Davis, koju je doveo u Broken Rock, pa nije Pierceovoj majci davao ni novčića.

— Pierce, nemoj mi pisati, jer mi Jep ionako neće dati tvoja pisma — opomenula ga majka.
— Šalji ih šerifu Linu Bibleu. On će mi na neki način uspjeti javljati gdje si i kako ti je.

Pierce Hamlin obećao je tog trenutka samom sebi da će se vratiti i da će Jep Tark platiti što je unesrećio njegovu majku. Povratak je potrajao dulje nego što je očekivao. Mnogo dulje! Njegova je majka mrtva već dvije godine. Znao je da ju je Jep Tark otjerao u grob.

— Nisam se želio vratiti siromašan — tumačio je te večeri šerifu Linu Bibleu, koga je posjetio u njegovom uredu. — Line, bogat sam, a namjeravam potrošiti i posljednji dolar da uništim Jepa, bude li to potrebno.

— Ne znam kako ćeš to izvesti. Bit će ti potrebno mnogo više od novca. Ukoliko ga ne namjeravaš ubiti.

— Ne, to neću! Uništavat ću ga malo-pomalo, zato da dulje pati:

— Pierce, ne moram ti reći koliko sam volio tvoju majku — kimne šerif. — Zaprošio sam je kad je tvoj otac umro. Ne znam zašto je tih dana radije odabra la Jepa. Ali ja sam je nastavio voljeti. Stoga mrzim Jepa jednako kao i ti.

Šerif zašuti, a zatim opet mirno pogleda Piercea.

— Jep će znati zašto si se vratio — opomene mladića. — Ima na svom ranču petnaestak kauboja, koji će uraditi sve što bude zahtijevao od njih. Neka te onaj momak koga si doveo iz Teksasa dobro čuva.

— Znam da mi tim riječima ne želiš dati na znanje kako se nisam smio vratiti ovamo — kimne Pierce. — Line, rekao bih da je to za mene uvijek bilo nešto poput dogovora sa sudbinom. Hajde, ispričaj mi što se događa na ovom području.

— Kao što sam ti pisao, Jep grabi sve čega se može domoći. Tjera male rančere s njihovih posjeda.

— Što je s Tomom Lockhartom?

— Ni njemu nije lako! Prije je njegova stoka pasla sve do Cross Keya. A sada mu je ostao samo njegov ranč »Crni rep«. Ali Tom se ne predaje. No iako je najjači čovjek na ovom području, nije dovoljno jak da se sâm bori protiv Tarka. Na tvom bih mjestu posjetio Lockharta i Franka Adamsa. Objasnio bih im da glupo postupaju što se svaki od njih bori sâm za sebe.

Njihova je jedina mogućnost da se dogovore i zajednički krenu u borbu protiv Tarka.

— Znam iz iskustva kako je teško složiti rančere. Proživio sam to u Teksasu. Ništa se ipak ne može učiniti bez vođe — upozori Pierce šerifa.

— Pierce, mlad si — promrlja šerif. — Ali usprkos tome mogao bi biti čovjek kakav im je potreban. Svi znaju da ti je Jep neprijatelj. Znat će na čijoj si strani. Mrze ga, a osobito otkad je na svoj ranč doveo onu Davisovu, prije negoli se tvoja majka ohladila u grobu. To je bila posljednja kaplja žuči.

— Pisao si mi da se oženio njom.

— Da, ali to je učinio tek nekoliko mjeseci kasnije — potvrdi Lin. — Dakako, udala se za tu staru budalu zbog njegovog novca.

Šerif pogleda na sat.

— Pierce, ukoliko namjeravaš poći na groblje, bit će bolje da odmah krenemo. Za jedan sat moram se pojaviti u sudnici.

Ljudi kraj kojih su prolazili ljubazno su pozdravljali šerifa. Neki su iznenađeno pogledali visokog mladića koji ga je pratio. Nisu znali da li bi mu dali na znanje da ga poznaju.

— Poznat si mi — upozori ga šerif — ali ne znaju da li bi to pokazali. Budi siguran da ti nitko od njih neće zamjeriti što si pastora Jeka Tarka.

Stigavši na groblje, šerif povede Piercea do groba njegove majke. Nekoliko su minuta šuteći stajali, a potom Pierce počeo čitati natpis na malom nadgrobnom kamenu.

— Iznenaden sam — primijeti tiho Pierce. — Nisam vjerovao

da će Jep staviti nadgrobni kamen na njezin grob.

— Pa i nije! — primijeti šerif. — Ja i neki drugi prijatelji tvoje majke skupili smo potreban novac i uredili njezin grob.

Šerif uhvati Piercea pod ruku i povede ga do stazice.

— Odali smo joj počast pa možemo otići — reče.

Krenuše prašnom cestom koja je vodila do grada, kad li se iznenada zaustavi neka kočija.

— Line, mogu te povesti do grada — zavikne mu čovjek koji je vozio kočiju, a kraj njega je sjedila neka djevojka. — Tko je mladić u tvom društvu?

Lin Bible zahihće.

— Tome, vjerujem da će ga tvoja kćerka prepoznati. Išli su zajedno u školu.

— Dakako, odmah sam ga prepoznala! — nasmije se Carla. — Ti si Pierce Hamlin. Vjerojatno me se sjećaš?

— Kako te se ne bih sjećao! — veselo odgovori Pierce. — Ti si Carla Lockhart.

— Moraš nas posjetiti — pozove ga Carla. — Rado bih razgovarala s tobom. Majci će također biti drago da te vidi. Uvijek je govorila da si dobro odgojen mladić.

— Misliš li da za tebe nije opasno što si se vratio ovamo — prekine Lockhart njegov razgovor.

Smiješka nestade s Pierceova lica.

— Vjerojatno nije -- odgovori Pierce. — Ali imao sam dosta vremena razmišljati o tome. Tome, vjerojatno dijeliš moje mišljenje da sam se morao vratiti.

— Tako je, ali vraćaš se u loše vrijeme. Nikada u ovom kraju nije bilo gore.

— Pierce zna sve — primijeti

šerif. – Jutros sam dugo razgovarao s njim. Savjetovao sam mu da prvo pođe do tebe. Htio bih da porazgovarate o svemu.

– Ako mi želi nešto reći, onda je to zacijelo u vezi s Jepom Tarkom – izjavi Lockhart. – Bit će bolje da nas u gradu ne vide zajedno. Pierce, dođi sutra na moj ranč! Čekat ću te. A sada, ako ne želite da vas povezem, krenut ćemo dalje.

Pierce i šerif pričekaju da se prašina slegne.

– Dobro je što si sreo Toma – primijeti šerif.

Ali Pierce kao da ga nije slušao.

– Carla je postala lijepa djevojka – reče on iznenada.

– Nije samo lijepa – nasmiješi se Lin. – Kad je bolje upознаš, vidjet ćeš da je jednako tako odlučna kao i ti. Posve sam siguran da će ti biti potrebna njezina podrška prilikom razgovora s Tomom.

II

Pierce i Skip Roberts proveli su ostatak dana tražeći konje koji će im odgovarati.

Smjestili su se u hotelu „Yellowstone“. Kuća je doduše bila stara, ali su sobe bile udobne, a hrana dobra. Kad su Pierce i Skip ušli u blagovaonicu, zatekli su ondje nekoliko trgovaca. Sjeli su za stol kraj prozora s pogledom na ulicu. Upravo je prolazio neki omanji čovjek i kimnuo im.

– Vrlo nas je pažljivo pogledao – promrmlja Skip. – Poznaš li ga?

– Da, to je stari Shep Henry, pomoćnik šerifa.

– Je li taj Henry potkupljiv? – zanimao se Skip.

– Tko zna? – iznenadio se

Pierce zbog tog pitanja. – Zašto?

– Nije nas baš ljubazno pogledao. Možda je čovjek tvog očuha.

– Glupost! Zašto bi Shep Henry mogao biti potreban mom očuhu?

– Vjerojatno njegovi momci ponekad dolaze u grad i podižu uzbunu. Ako Jep plaća pomoćnika šerifa, oinda nitko od njih neće završiti u zatvoru.

– Lako moguće – prizna Pierce. – Ali mene se to ne tiče.

– Moglo bi – uvjeravao ga je Skip. – Ako onaj stari nitkov pomisli da će te se najlakše otarasiti ako te optuži za nešto, pomoćnik šerifa mogao bi mu koristiti.

– Skipe, zašto si se toliko uplašio? – nasmije se Pierce. – Pričekaj dok podijelimo karte. Popij svoju kavu, pa ćemo sjesti pred hotel.

U posljednjih pet godina glavna ulica Broken Rocka je dva se nešto malo izmijenila. Trgovina Grassela i Kuhna dobila je nove izloge, a otvorili su i trgovinu mješovite robe. Pierce se nasmiješi, prisjetivši se kako se svemu tome divio u svojoj mladosti.

Uto ispred njih prođe kočija na dva kotača. Pierce se uspravi i stisne zube.

Skip ga pogleda pogodivši istinu.

– To je, dakle, Jep Tark! – promrmlja. – A ona plavokosa kraj njega je njegova žena.

– Da! – odgovori Pierce, a mržnja je uzavrela u njemu kad je ugledao tog čovjeka.

Jep Tark bijaše mršaviji nego prije, a i inače se izmijenio. Njegovo je lice djelovalo još okrutnije, ali nije više bio onako ne-

očešljan, neuredan i prljav. Djelovao je kao da se s vremena na vrijeme čak okupa. Vjerojatno je mlada žena, koja je sjedila uz njega, bila razlog te promjene.

— Što je? — zapita Skip, jer je Pierce nesvjesno uzdahnio.

— Ne mogu vjerovati svojim očima. Prije mu nije bilo važno kako izgleda. Djelovao je kao da nema dolar u džepu.

— Plavojka ga je natjerala na to. Znaš da nema veće budale od starog jarca kad se zaljubi u mladu ženu.

— Ne vjerujem da Jep može nekoga voljeti.

— Pogledaj kako joj pomaže sići s kočije! Siguran sam da joj jede iz ruke. Budi uvjeren da ta mlada žena sve to čini samo zbog novaca tog starog majmuna.

Annette Davis, sada Annette Tark, bijaše mlada žena od oko trideset godina. Znala je što u gradu misle o njoj, ali nije obraćala pažnju na to. Njezin izazovan smiješak i oholo uzdignuta glava budili su mržnju kod drugih žena. Tako se ponašala već i mnogo prije negoli je došla u ovaj gradić. Imala je bujne obline, a odijevala se tako da ih još više istakne.

Podignuvši suknju, kako je ne bi zaprašila vukući je po prašini, Annette krene u trgovinu Grassela i Kuhna. Jep pođe u banku. Još je boravio tamo kad se njegova žena vratila noseći u ruci mnogobrojne pakete. Stavi ih u kočiju i pođe dalje kupovati.

Nakon petnaestak minuta vratila se s novim zavežljajima. Sjela je u kočiju, očigledno bijesna što mora čekati svog muža.

— Bilo bi bolje da se starac pojavi — primijeti Skip. — Ona

će puknuti od srdžbe. A već je i vrijeme da zatvore banku.

Pierce kimne. Znao je da je Jep čuo za njegov povratak, a i to da je jutros otvorio račun u banci.

— Sad će morati razmišljati o meni — primijeti Pierce.

Uto Tark pride kočiji. Annette ga napadne istog trenutka. Nisu čuli što je govorila, ali je njezino ponašanje sve odavalo.

— Priredit će mu pravi pakao — zahihoće Skip.

Jep se očigledno također ljutio, ali ne na svoju ženu. Pogleda Piercea i Skipa, dok je odvezivao uzde. Upravo kad je htio krenuti, iznenada se kraj kočije pojavi neka starica. Držala je bič u ruci. Zamahne i počne njime udarati Jepsa, dok je ovaj pokušavao rukama zaštititi lice.

Napokon Jep skoči s kočije i pokuša oteti starici bič iz ruke. Gurne je tako snažno da je žena zateturala. Pierce skoči i uhvati je prije nego što je pala na zemlju.

Ljudi se brzo okupiše oko njih. Dojuri i pomoćnik šerifa Shep Henry.

— Shepe, kako možeš dopustiti da se ta luđakinja slobodno kreće? — dovikne mu Jep.

Shep grubo zgrabi ženu.

— Samo polako, Shepe! — upozori ga Pierce. — Možda ti Tark i može zapovijedati, ali pazi kako se ponašaš prema starici!

Lin Bible progura se uto kroz okupljene ljude.

— Shepe, čuo si ga! — naredi.

— Skidaj ruke s Mary! Jedna od ovih gospođa odvest će je kući.

Nekoliko se žena pobrinuše za staricu, a šerif se obrati Jepu Tarku.

— Jepe, uzet ću taj bič! Znaš

da Mary nije odgovorna za ono što čini – upozori ga.

Tark mu preda bič, ali ni na trenutak nije odvratio pogled s Piercea Hamlina. Njegovo lice bijaše smrtno blijedo od srdžbe.

– Prevario si me svojom otmenom odjećom – mirno mu reče Pierce. – Ispod nje uopće se nisi izmijenio. Još uvijek tučeš žene.

– Požalit ćeš što si se ikada vratio u Broken Rock – upozori ga Jep glasom koji je Pierceu bio dobro poznat. – Ono što je prošlo, prošlo je!

– Nisam došao ovamo zbog onoga što je prošlo – mirno i odlučno odgovori Pierce. – Došao sam ovamo da te uništim i otjeram odavde.

Jep Tark je bijesno zurio u njega. U nekoliko riječi izbaci iz sebe ono što je mislio:

– Upozorio sam te!

Popne se u kočiju i odveze. Šerif se zajedno s Pierceom i Skipom vrati pred hotel.

– Što je to zapravo bilo, Line? – zapita Pierce. – Mislim na tu staricu...

– Sjećaš li se da su Bibbsovi posjedovali mali ranč. Imali su kćerku tvojih godina.

– Mary Bibb!

– Da, starica je njezina majka. Jadnicu hovu Luda Mary. Živi u gradu sa svojim zetom. Čini neprilike jedino kad sretne Jeka Tarka.

– Zašto, Line? – zanimao se Pierce.

– Uništio je Bibba, a taj je jednog dana odjahao na Jepov ranč i napao ga. Jedan od Jepovih radnika ustrijelio je Bibba. Sve je bilo gotovo za minutu ili dvije. Po zakonu je bila riječ o opravdanoj samoobrani. Mary otada više nije pri sebi.

– Zar to nije bilo dovoljno da se rančeri počnu braniti od Jeka? – iznenadi se Pierce.

– Potajno su se sastali i dugo razgovarali – odvrati šerif. – Netko je dao Jeku njihova imena, pa je Jep idućih dana sa svojim ljudima krenuo od jednog do drugog. Zaprijetio im je da će postupati s njima tako da drugima dade primjer što se događa s ljudima koji se bune protiv njega. I to je bio kraj.

– Što je s tim ljudima? Zar nemaju kičme? – zapita zamišljeni Pierce.

– Imaju je – reče šerif. – Ali imaju i obitelji, a mnogi od njih i dugove. Ne mogu dovesti u opasnost ono malo što imaju.

– Ali čovjek koji ima ženu i djecu, morao bi se s još više razloga boriti – opomene Skip šerifa. – Ako se ne suprotstave Jeku, ionako će sve izgubiti.

– Posve sam siguran – ustvrdi šerif – da će se htjeti boriti, ako im Pierce pokaže kako.

* * *

Drugog dana nakon doručka Pierce i Skip napustiše Broken Rock. Sat poslije toga, kad su se popeli na uzvisinu, cijelo se područje pružalo pred njima. Pierce objasni Skipu položaj rančera u dolini, kojom je tekla rijeka Crni Rep.

– To je lijep kraj – izjavi zavidljivo Skip. – Čini se kao da je Crni Rep velika rijeka. Većim dijelom vjerojatno teče Jepovim rančem.

– Tako je! Zaobići ćemo Lockhartov ranč sa sjevera. To je dulji put, ali sigurniji – primijeti Pierce.

– Misliš li da bi Tark mogao poslati nekog revolveraša za nama? – iznenadi se Skip.

– Ne bi oklijevao ni trenutak da to učini – potvrdi Pierce. – Bit će bolje ako se klonimo njegova ranča. Malo dalje, istočno odavde, pokazat ću ti njegovu kuću.

Nakon pola kilometra Pierce pokaže rukom:

– Eno je! Kuća je smještena blizu izvora Crnog Repa.

Bijaše to veliko zdanje, nalik na sanduk, ružno čak iz daljine. Iako je Pierce proživio nesretne trenutke u toj kući, ipak je čeznuo da je posjeti.

– Pierce čuvaj se! Na zemlju!

– odjednom vikne Skip.

Već se bacio s konja. Kroz jutarnju tišinu prodre zvuk pucanja, prije nego što se Pierce uspio maknuti. Skip se sakrio iza neke stijene, a Pierce je dopuzio do njega.

– Skipe, odakle je došao pucanj?

– S uzvisine iznad nas. Podigni pogled, pa ćeš zapaziti odsjaj puščane cijevi. Prije nego što sam viknuo zasjala je na sunčanim zracima.

– Odavde ne možemo mnogo učiniti – zamisli se Pierce.

– Pucaj u njega, a ja ću ga pokušati zaobići.

Skip kimne. Ovo ne bijaše ništa novo za njega. Pierce se počeo šuljati prema stijeni iza koje se revolveraš krio, dok je Skip nastojao skrenuti njegovu pažnju. Prošlo je nekoliko minuta prije nego što je Pierce ugledao čovjeka. – Baci pušku, za leđima sam ti! – dovikne mu Pierce.

Napadač se zamrzne na mjestu na kojem je ležao. Polagano okrene glavu. Kad je vidio što se dogodilo, baci pušku i ustane dignuvši ruke.

Pierce je sada bolje vidio čovjeka ispred sebe.

– Prestar si da radiš za Jepa Tarka i obavljaš prljave poslove za njega... – započe Pierce.

– Nisam Tarkov čovjek! – prekine ga starac.

Uto se pojavio i Skip s konjima. Bio je užasno bijesan.

– Dakle, ovaj nas je pokušao udesiti! Pierce, zašto ga nisi ubio?

– Samo trenutak, Skipe! – reče Pierce. – Očigledno je riječ o grešci. Tvrdi da nije Tarkov čovjek.

– Vjeruješ mu? – iznenadi se Skip.

– Još ne znam, ali ubrzo ću saznati – odgovori Pierce. – Ja sam Pierce Hamlin, Tarpov pastorak. Napustio sam ovaj kraj prije dosta godina. Znači li vam to nešto?

– Ti si Lottien sin? – iznenadi se starac.

– Da! A tko ste vi?

– Ja sam Price Pickens. Tamo dolje je moj ranč. Tark je ovog proljeća već nekoliko puta potjerao moju stoku s pašnjaka i srušio mi ogradu. Ležim u zasedi, jer sam namjeravao pucati u te razbojнике. Vjerovao sam da ste vas dvojica Tarkovi ljudi. Oprosti mi, Hamline! Znam da ne radiš za Tarka, stoga što je tako loše postupao s tvojom majkom.

Pierce kimne.

– Znam da nisi jedini rančer kojemu Tark zadaje muke. Zar ti susjedi ne pomažu?

– Imaju svojih briga!

– Svi vi morate napokon shvatiti da se ne možete pojedinačno boriti protiv Tarka – upozori ga Pierce.

– Siguran sam i sâm da ću

propasti budem li krenuo sâm u rat protiv Tarka.

— Moj prijatelj Skip Roberts i ja upravo odlazimo do Toma Lockharta na razgovor. Bilo bi mi drago da nam se i ti pridružiš.

— Dobro! Poći pu po svog konja. Sakrio sam ga iza stijena.

III

Tom Lockhart bijaše jedan od prvih stočara koji se naselio u tom području. Bio je na najboljem putu da se obogati, ali se sukobio s Jepom Tarkom. Prije je za njega radilo šest kauboja, a sada samo trojica. Kuća na njegovu ranču još je uvijek bila u dobrom stanju, okružena vr-
tom i drvećem. Bio je to najljepši ranč u tom predjelu. Rijeka Crni Rep tekla je u polukrugu oko ranča.

Kad su Pierce, Skip i Pickens sjahali pred kućom, vrata se otvoriše i dočeka ih nasmiješena, sitna gospoda Lockhart.

— Zdravo, Pierce! — dovikne mu. — Drago mi je što te opet vidim. Lottie bi bila ponosna na tebe. Vidim da si doveo i Pricea Pickensa - kimne starcu. — Nisam te očekivala.

— Slučajno sam ovdje. Ta su me dvojica pozvala, pa sam odlučio doći.

Pierce upozna ženu sa svojim prijateljem.

— Doveo sam ga iz Teksasa — objasni.

— Tom i Carla su kraj korala u društvu Franka Adamsa — reče im gospoda Lockhart. — Ostat ćete na objedu. To mi nećete odbiti.

Carla im domahne kad ih je ugledala. Lockhart i Adams upravo su zaključili posao oko kupovanja nekog pastuha.

Pierce se prisjeti Franka Adamsa koji je posjedovao ranč u blizini. Upozna ih sa Skipom Robertsom.

— Rekao sam Franku da te očekujem — primijeti Tom. — I on se zanima za naš razgovor. Kako bi bilo da sjednemo u sjenu. Sunce jutros doista grije.

Tom nije isključio Carlu. Djevojka pođe kraj Piercea natrag prema kući. Pierce bijaše viši za glavu od djevojke. Zapazi da ima baršunastu kožu, iako je vjerojatno često boravila na zraku.

— Pierce, mišljenje Franka Adamsa je vrlo značajno u ovom kraju — primijeti tiho Carla. — Ne znam što ćeš reći, ali ako imaš neke namjere u vezi s Tarkom, nadam se da ćeš uspjeti uvjeriti Adamsa u njih.

— To zvuči kao da si na mojoj strani — nasmiješi se Pierce.

— Znam da nešto treba poduzeti — odgovori Carla, ali ga pritom nije pogledala. — Ovako dulje ne može.

Lockhart ih je doveo do kuće.

— Price, rijetko dolaziš — obrati se svom susjedu Pickensu. — Što te danas dovelo?

— Mala neprilika s Pierceom i njegovim prijateljem — Odgovori Price. — Vjerovao sam da su smrdljivci s Tarkova ranča, pa sam pucao u njih. Poslije smo se objasnili.

— Znam da čovjeku može prekipjeti — izjavi zabrinuto Lockhart. — Ali pucanje nema smisla. Imao si sreću što nisi ubio dvojicu nedužnih ljudi.

— Znam, Tome! — kimne starac. — Ali i oni su mogli ubiti mene.

— Morao si promisliti prije nego što si povukao obarač — upozori ga Adams. — Dosad su

naše ruke ostale prilično čiste. Ali Tark samo čeka da natjera svoje vukove na nas.

— Kad bismo bili dovoljno mudri i složili se, mogli bismo zaustaviti Tarka — uzdahne Lockhart.

Pierce je nestrpljivo očekivao Adamsov odgovor.

— Prvi bih se složio s tobom, Tome! — reče Adams. — Ali jednom smo već pokušali i znaš što se dogodilo.

— Prestali ste prije nego što ste se uopće uspjeli dogovoriti, zar ne? — počeo ga Pierce izazivati.

— Da, sastali smo se samo jednom. To je trebalo da bude tajni sastanak, ali nas je netko izdao, pa nas je Tark pokušao smrtno prestrašiti.

— Znači, među vama postoji izdajica?

To Pierceovo pitanje iznenadilo je ne samo Lockharta i Adamsa već i Pricea Pickensa.

— Dosad sam vjerovao da nas je netko nehotice izdao — primjeti Adams. — Vratio si se tak prije nekoliko dana. Želiš li reći da znaš kako je Tark saznao za taj sastanak?

— Ništa ne znam — odvrati Pierce. — Ali otkako mi je šerif pričao o tome, čudim se kako ste svi vi mogli tako lako povjerovati da je netko slučajno pričao Tarku o tom sastanku. Onaj koji mu je to rekao znao je što čini.

— Frank i ja često smo razgovarali o tome — reče Lockhart.

— Razmišljali smo postoji li neki izdajica među nama, ali nikada nismo pronašli ništa ni protiv koga.

— Vjerojatno je to netko kome Tark nije naškodio — počeo ih uvjeravati Pierce.

— Razgovarali smo o svima

koji su tog poslijepodneva bili prisutni — zamisli se Lockhart. — Ni jedan nije bio pošteđen od Tarka.

Pickens, u koga je Pierce pomalo sumnjao, izjavi na to:

— Vjerojatno se varate. Među nama nema izdajice! Tark je to mogao saznati i na drugi način.

— Price, jutros si već jednom pogriješio — značajno reče Pierce. — Možda opet griješiš — doda, pa ne čekajući na Pickensov odgovor, obrati se Lockhartu: — Tome, smatraš li sve prisutne nevinima? Sudiš li o tome po kazivanju ili iz vlastitog zapažanja?

— Većim dijelom iz vlastitog zapažanja — reče Lockhart, shvativši važnost tog pitanja. — Osim mog ranča, uz rijeku se smjestilo još osam drugih. Svi smo stradavali. Vidio sam to svojim očima. Nevolje je doživio Price, koji je ovdje prisutan, a i njegov susjed Ben Southard. Benu je ostala samo polovica pašnjaka koje je imao prije nekoliko godina. Price umalo što nije uništen. Frank, koliko ljudi sada radi za tebe?

— Dvojica — odgovori Adams.

— Prije si zapošljavao šestoricu. I to nešto govori. Dalje uz rijeku smjestili su se Homer Knox i Dallas Wilcox. Što je s njima?

— To dobro znaš — primijeti Adams. — Neprekidno im ruše ograde. Pucali su na njih.

— Pokušavam odgovoriti na Pierceovo pitanje — nastavi Lockhart. — Ostaje još samo mladi Wick Burnett na ranču »Elder«.

— Ne možeš sumnjati u njega — umiješa se Carla. — Uvijek je spreman pomoći. Nitko ne go-

vori lošije o Jezu Tarku od njega.

— To moram priznati — potvrdi njezin otac. — Ali o tome znam samo po njegovom pričanju. Govori da mu Tark zadaje mnogo neprilika. Nisam se sâm uvjerio u to. Nisam bio na ranču »Elder« od prošle jeseni.

— Ali ja sam bila ondje, i to nedavno — ispriča Carla. — Morala sam s Buckom Rossom poći onamo, jer su nam konji odlutali. Vjerujte mi na riječ! Ni njemu nije bolje nego nama.

Pierce iznenada osjeti malu ljubomoru. Zar je Carla možda branila Wicka Burnetta stoga jer joj se sviđa?

— Tko je Wick Burnett? — zapita Pierce. — Ne sjećam se tog imena.

— I ne možeš, Pierce — odvрати Lockhart. — Prije tri godine kupio je ranč od Drewa Olivera. Zgodan je momak. Nekoliko je godina stariji od tebe. Njegov je ranč po strani, pa ne vjerujem da ga Tark napada toliko koliko nas.

— Da li bismo mogli čuti što nam predlažeš? — zapita Adams. — Razumijem zašto se želiš upustiti u tu bitku. Tom očigledno vjeruje da bi nam mogao pomoći.

— Bit ćete razočarani ako vjerujete da ću rješenje svega toga izvući iz šešira — odvрати Pierce. — Što se pak moje pomoći tiče, sve ovisi o tome želite li vi prvo pomoći sami sebi. Tark vas goni poput stada ovaca. Nastavit će s time dok ne postigne ono što želi. Ako ne poslušate Toma i ne dogovorite se, pa napadnete Tarka prije nego što on napadne vas, zametnut će se pucnjava i neće biti lako. Ali to je dio cijene koju morate platiti, ako ga želite zaustaviti.

— Frank i ja, te još nekoliko nas već smo razmišljali o tome

— obavijesti Lockhart Piercea.

— To znači rat, Pierce, pravi rat!

— Plašim se da je baš tako. Ali kakve druge mogućnosti imate? Koliko vam vremena još predstoji dok Tark ne otme sve od vas? Ubrzo će vas otjerati odavde. Za njega će to biti kao da, zoblje grožđe. Ubrat će vas jednog po jednog! A kad vas uspije progutati, bit će to vaš kraj.

— Sine, govoriš o ratu i o mnogo pucnjave — počeo se buniti Price Pickens. — Pričekaj trenutak prije nego što nastaviš govoriti. Znam da želiš osvetu i slažem se s time. Ali proklet bio ako ću umjesto tebe izvlačiti kestenje iz vatre. Mi ćemo se morati boriti, a ti nemaš što izgubiti. Ukoliko ne uspijemo, možeš jednostavno reći da ti je žao. I ništa više!

Pierce zapazi da se drugi pomalo slažu s tom tvrdnjom. Obrativši im se ponovno, izjavi posve iskreno:

— Ima istine u tome što Price govori. Drago mi je što je to spomenuto. Želim objasniti svoj položaj. Istina je da namjeravam uništiti Tarka. Ali to želite i vi! Znaate da to morate učiniti. Možete mi pomoći. To ne znači da vas namjeravam iskorištavati. Sudjelovat ću s vama u svemu do kraja. Položio sam pedeset tisuća dolara u banku u Broken Rocku i spreman sam uložiti svu svoju uštedevinu do posljednjeg novčića u tu bitku.

Spominjanje novca ostavilo je na prisutne veliki dojam, kao što to novac uvijek čini. Namjeravali su razgovarati s Pierceom, reći mu da suosjećaju s njim i ne upuštati se dalje u sve

to. Ali Pierce ih je natjerao da dobro promisle o onom što ih očekuje.

Nekoliko minuta prije toga vjerovali su da je drskost što se netko tako mlad usuđuje pokušati povezati ih i povesti u bitku. Sada im se pričinilo posve razumljivim da ih baš Pierce vodi u taj rat s Jepom Tarkom.

Carla osjeti lagani strah čekajući da Pierce nastavi. Znala je da je osveta uvijek okrutna i gorka, a da je baš to ono što ga tjera. Žalila ga je zbog toga i plašila se onoga do čega bi to moglo dovesti. Znala je i to da im je Pierce potreban i da je njegov put jedini koji im je preostao ako žele preživjeti.

— Svi ste vi posjednici rančeva — govorio je Pierce. — Ali vi imate samo pravo na korištenje zemlje. Nikada je niste otkupili od države. Niste posjednici te zemlje. U bilo koje doba država može prodati tu zemlju. Netko pak, moćniji od vas, može vas otjerati s nje. Možete se, dakako, žaliti sudovima, ali ni jedan sud ne odlučuje u korist malih ljudi. Možete podići ograde oko državne zemlje, ali Tark ih može srušiti. Zakonski ne možete poduzeti ništa protiv njega. On igra tu igru. Ne provaljuje na posjed koji vam pripada po zakonu. Želi samo preuzeti od vas državnu zemlju. Kad mu to jednom uspije, morat ćete otjerati svoju stoku iz ovog područja. Nećete imati dovoljno trave da je nahranite.

Tom Lockhart uzdahne, shvativši da Pierce govori istinu. Adams je šutio, dok je Price Pickens počeo gristi krajeve brka.

— Nema smisla dalje razgovarati o tome — svečano izjavi Frank Adams. — Ne možemo jutros ništa odlučiti. Ne može-

mo govoriti u ime drugih.

— Tako je — složi se Lockhart. — Pozvat ću sve rančere ovamo za sutra poslijepodne. Neki će se možda plašiti doći kad se sjete što se posljednji put dogodilo.

— Doći će ako im objasniš da to nije nikakav tajni sastanak i da ne želimo više ništa poduzimati iza Tarkovih leđa — primijeti mirno Pierce. — Neka mu njegov doušnik prenese tu vijest. To je baš ono što želimo. Ako ne možemo održati takav sastanak, bit će bolje da ga uopće ne održimo.

Adams kimne u znak suglasnosti.

— Razumio sam te. Ne možemo računati na nekoga tko nije dovoljno hrabar da pokaže Jepu Tarku kakve su njegove namjere. Sutra, kad prebrojimo ljude, vidjet ćemo hoćemo li povesti bitku protiv Tarka.

Pierce se iznenadio kad se Price oduševljeno složio s time. Čak mu se obrati:

— Ne brini hoće li Ben Southard doći. Bit ću ovdje, a bit će i on. To ti jamčim! Dosta je te svinje Tarka!

Carla se oprostila od njih i pošla u kuhinju da pomogne majci. Nekoliko minuta poslije toga pozvala ih je na objed.

Skip Roberts šutio je cijelo vrijeme. Sada je tiho rekao Pierceu:

— Prodrmao si ih, Pierce! Vjerujem da već slutiš tko je onaj štakor.

— Price Pickens? — spomene Pierce. — Ne znam što misliš o njemu, ali treba ga promatrati.

Kauboji su jeli zajedno s obitelji. Razgovor je stoga postao općenit. Pierce i Skip osjećali su se kao kod kuće.

Pierce je sjedio s lijeve strane Carle. Bilo mu je ugodno što se prema njemu ponašala tako prijateljski. Pričao joj je o svom životu u Teksasu.

— Drago mi je što si se vratio — primijeti Carla. — Kad bi to barem bilo u sretnijim okolnostima. Jutros, dok si govorio, osjetila sam koliko si nam potreban. Ako ti i tvoj prijatelj namjeravate provesti dulje vremena ovdje, zašto vaš štab ne bi bio u našoj kući? Ima dovoljno mjesta za vas.

Pierce je upravo namjeravao odgovoriti, kad li začuje da se preko drvenog mosta ranča brzo približava jahač. Kroz otvorena vrata kuće zapazi da je čovjek brzo sjahao.

— To je Dallas Wilcox! — zavikne Carla i brzo ustane. — Sudeći po izgledu njegova konja, nešto se dogodilo.

Wilcox bijaše Adamsov susjed. Utrči u sobu i obrati mu se.

— Frank, dolazim od tebe! Rekli su mi da si ovdje. Htio bih da mi savjetuješ što da učinim.

Zastane i duboko uzdahne.

— Upao sam u užasnu nepriliku! — doda.

— Što se dogodilo? — zapitaše istovremeno Adams i Lockhart.

Wilcox bijaše jedan od najomiljenijih ljudi u tom području. Sada je bio tako uznemiren da se morao prvo smiriti. Lockhart mu ponudi stolicu, ali Wilcox to odbije.

— Moj sin Ritchie ustrijelio je jutros jednoga od Tarkovih ljudi — uspije progovoriti teškom mukom. — Ne znam kako se zove, ali vidio sam ga već nekoliko puta.

— Ustrijelio ga je? — izleti Priceu Pickensu. — Želiš reći da ga je ubio?

— Da, ubio ga je! Tijelo još uvijek leži u mom dvorištu. Prebacio sam pokrivač preko njega.

Ogleda se po sobi, ali nije prepoznao Piercea. Robertsa ionako nije poznavao.

— Što da učinim? — upita. — Strahorn će skupiti svoje ljude, čim vidi da tog čovjeka nema i početak će ga tražiti.

Joe Strahorn bijaše Tarkov predradnik. Grub čovjek, koji je izvršavao sve naloge svog gospodara.

Malo-pomalo saznali su od Wilcoxa što se dogodilo. Tarkov čovjek pozvao ga je neka izađe pred kuću. Kad je to učinio, naredio mu je neka u roku od dvadeset i četiri sata otjera svoju stoku s pašnjaka Blue Flatsa. Bijaše to plodna zemlja koju je Wilcox koristio već više od sedam godina. Zametnula se žestoka svađa. Wilcox je naredio čovjeku neka se makne iz njegovog dvorišta. Kad je ovaj to odbio, Wilcox je pošao po oružje. Uto je čovjek izvukao revolver htijući pucati Wilcoxu u leđa. Ritchie, snažan momak, iako mu je bilo tek četrnaest godina, pa je već obavljao sve poslove odrasla muškarca, videći što će se dogoditi, dohvatio je pušku i ubio onog čovjeka.

Pierce brzo ustane i lupne šakom o stol kako bi svratio pažnju na sebe.

— A sada me svi poslušajte! — zapovjedi odlučno. Dječak je imao pravo učiniti ono što je učinio. Vjerovao je da će mu oca ubiti pred očima. Nitko od porotnika ne može drugačije gledati na to. Ali zaboravimo to ovog trenutka! Na ranču neće zapaziti nestanak tog čovjeka prije nego što padne mrak, a on se ne vrati kući. Strahorn će tek

sutra ujutro krenuti u potragu za njim. To nam ostavlja dovoljno vremena da nešto poduzmemo.

— Na što misliš? — zapita Frank Adams.

— Na ovo, Frank: pokupit ćemo mrtvaca, privezati ga za konja i predati noćas Tarku s našim pozdravima. Bacit ćemo tijelo u dvorište njegova ranča. To će biti nešto što će Tark dobro razumjeti.

IV

Svi su neko vrijeme šutjeli iznenađeni drskim Pierceovim prijedlogom. Ali im se svidao.

— Pierce, ne misliš to valjda ozbiljno? — kriкну gospoda Lockhart. — To bi bilo odveć opasno. Ako vas uhvate, netko će stradati...

— Martha, ovo je nešto o čemu moraju muškarci odlučiti — prekine je njezin muž. — Žao mi je što si sve to čula. Uvijek sam pokušavao takve stvari kriti od tebe. Bojim se da to dulje neće biti moguće — reče i obrati pažnju Adamsu. — Frank, što misliš o tom prijedlogu?

— Ako se namjeravamo boriti, ne bismo mogli naći bolji način da to Tarku stavimo na znanje. Već dugo čekamo priliku da mu zadamo udarac. Vjerujem da bi to moglo pomoći i Dallasu Wilcoxu. Posve sam siguran da će ga napasti čim Strahorn sazna tko je ubio njegovu čovjeka.

— Dat ćemo Tarku na znanje da neki od nas podržavaju Dallas — primijeti Pierce i pogleda Pickensa. — Price, što ti misliš o tome?

— Možete računati sa mnom! Vratit ću se večeras. Nećete valjda prije krenuti. Pet ili šest

nas bit će dovoljno. Nije nam potrebno mnogo ljudi.

Carla prestrašeno pogleda svog oca. Čekala je da on progovori, znajući već sada kako će glasiti njegova odluka.

— Otići ćemo odavde u devet sati — izjavi Lockhart. — Krenut ćemo kilometar na istok uzduž rijeke. Tako ćemo uspjeti prijeći dolinu, a da nas ne zapaže. U svakom slučaju, to bi bilo bolje od drugih rješenja.

— A u međuvrmeneu nitko neće pričati ništa o svemu tome — upozori ih Adams. — Taj ćemo posao obaviti sami. Sami ćemo biti odgovorni za ono što će se dogoditi — reče i odlučno pogleda prisutne. — Jeste li me razumjeli?

Odgovoriše mu jednoglasno da jesu. Lockhart predloži da se povuku do ambara, kako bi tamo još jednom o svemu dogovorili.

— Ti sjedni i pojedi nešto — obrati se Wilcoxu. — Kad pojeđeš, dođi do ambara. Carla, pomози svojoj majci!

— Bit će bolje da Wilcox noćas ne krene s nama — primijeti Pierce kad su izašli na dvorište. — Bio bi vrlo zabrinut, ako bi noćas morao ostaviti ženu i sina same kod kuće.

Dogovoriše se da će te noći posao obaviti njih petorica: Lockhart, Adams, Pickens, Skip i Pierce. Svi se složiše s time.

— Ima li smisla da pođeš na svoj ranč, a potom se navečer opet vratiš? — zapita Lockhart Pickensa.

I Piercea je zanimalo zašto stari rančer namjerava to učiniti.

— Provest ću tri do četiri sata kod kuće — odvrati Pickens. — Usput ću posjetiti Southarda i izvući iz njega obećanje da će

sutra poslije podne doći ovamo.

Nije im bilo potrebno mnogo vremena da utanače sve potrebno. Pierce, Skip i Frank Adams vratit će se s Wilcoxon do njegova ranča. Adams će potom krenuti dalje do ranča Homera Knoxa i javiti mu za su-trašnji sastanak. Projahat će kroz dolinu, pa obavijestiti još i Wicka Burnetta. Pierce i Skip dopremit će tijelo poginulog na Lockhartov ranč.

— Tome, ti dakle moraš obavijestiti još samo rančere s one strane rijeke.

— Pobrinut ću se za to — slo-ži se Lickhart. — Evo Dallasa! Mogli biste krenuti.

— Neka nam Frank i Wilcox pokažu put — reče Pierce Skipu.

Njih četvorica prešla su rije-ku Crni Rep i krenula prema jugoistoku. Prolazili su kraj Lockhartovih stada. Pierce je prepoznao žig njegova ranča. Roberts, koji nikada nije mnogo govorio, šutio je i sada.

— O čemu razmišljaš? — za-pita ga Pierce.

— Pitam se što će se noćas dogoditi. Zašto se nisi pobunio protiv toga da Pickens krene na svoj ranč? Ako je on taj do-ušnik, možeš biti prokleta sigu-ran da će nas Tark dočekati.

— Razmišljao sam o tome — prizna Pierce. — Ako je on Tar-kov čovjek, bit će najbolje pruži-ti mu dovoljno dugo uže da objesi samoga sebe. Ako upad-nemo u nepriliku, možemo biti sigurni da nas je on izdao. Ma-kar morali i pobjeći, to će ipak biti neka vrst pobjede nad Tar-kom.

Skipu to nije bilo osobito dra-go.

— Ne znam — promrmlja. — Ako nas dočekaju na Tarkovom

ranču, mogli bismo to skupo platiti. Moram se složiti s tobom u jednom: ako imamo trulu ja-buku u bačvi, moramo je prvo pronaći i baciti. No ako nas pri-tom napadnu, bit će to previsoka cijena za to.

— Vidjet ćemo — odgovori zlovoljno Pierce. — Nećemo se ni u što upustiti zavezanih očiju. Nas dvojica krenut ćemo ispred drugih. Ako su postavili klopku, nastojat ćemo je ukloniti.

Pola poslijepodneva je prošlo dok su stigli do ranča Dallasa Wilcoxa. Jedan pogled na mr-tvo tijelo u dvorištu bio je Adamsu dovoljan da zna o ko-me je riječ.

— To je Lem Dawson — reče. — Već nekoliko godina radi za Tarka. Uvijek kad Strahorn tre-ba da obavi neki osobito prljav posao šalje Dawsona da to učini.

— Nećemo prolijevati suze zbog njega — hladno reče Pierce. — Dallase, što se dogodilo s njegovim konjem?

— U mojem je koralu.

— Dovedi ga! Umotat ćemo momka u pokrivač i pripremiti ga za povratak kući.

Adams je pomogao Pierceu i Skipu. Kad su tijelo prebacili preko sedla i čvrsto ga priveza-li, Pierce pozove Adamsa na ra-nu.

— Frank, Wilcox mi je obećao da se neće maknuti s ranča.

— Pa zašto bi to učinio? — za-prepasti se Adams.

— Moramo se pobrinuti da ga nitko drugi ne otjera. Dawso-na su mogli ubiti bilo gdje u okolici. Ali Strahorn zna da ga je po zadatku poslao ovamo, pa možeš biti siguran da će ga su-tra prvo ovdje potražiti. A neće doći sâm. Skip i ja možemo biti ovdje u zoru. Siguran sam da će

i Tom poslati dvojicu svojih ljudi s nama. Možemo li računati i s dvojicom tvojih momaka? To će pomoći Wilcoxu.

Adams kimne.

— I sâm ću doći ovamo. Strahorn će razumjeti zašto smo se okupili ovdje.

— Siguran sam da hoće — složi se Pierce. — Možda će to Tarka pomalo ohladiti.

Upoznaše Wilcoxa sa svojim namjerama. Potom Adams krene put susjednih rančeva, a Pierce i Strip odoše natrag do Lockhartovog. Stigoše onamo u sumrak. Iz pažnje prema Carli i njezinoj majci, ostaviše konja s čudnim teretom podalje od kuće, tako da ga ne vide. Carla je izašla iz kuće i sjela pokraj njih.

— Otac se još nije vratio — reče im.

— Zna da nećemo krenuti prije devet sati — primijeti Pierce. — Vratit će se na vrijeme. Frank i ja dogovorili smo se da ćemo sutra u zoru krenuti na Wilcoxov ranč, za slučaj da Tarkovi ljudi nešto pokušaju učiniti.

Ispričao joj je kakvi su njihovi planovi, a Carla ga pogleda vrlo ozbiljno.

— Pierce, valjda ti je jasno da s ovim što namjeravate učiniti noćas i s onim sutra ujutro započinjete rat s Tarkom. Očigledno nećeš čekati na sastanak rančera. Suočit ćeš ih s činjenicom da je rat s Jepom Tarkom već započeo.

Njezin je glas bio miran, ali Pierce zapazi da je skrivala u sebi veliku napetost.

— Da, i tako se može gledati na sve to — složi se Pierce. — Vjerujem da će, ako noćas i sutra ujutro postignemo uspjeh, to uvjeriti tvog prijatelja Wicka Burnetta i druge rančere u mo-

gućnost borbe protiv Jepa Tarka. Najvažnije je da se ne ponašamo poput prestrašenih zečeva. Moramo mu se suprotstaviti. Nije bilo dobro što je spomenuo Carlino prijateljstvo s Wickom Burnettom. Uvrijeđeno ga je pogledala, a na obrazima joj se pojavi rumenilo.

— Ne znam što ti daje pravo da o Wicku govoriš kao o mom prijatelju — upozori ga. — Jedva ga poznajem.

— Pričala si oduševljeno o njemu — opomene je Pierce. — Smatrao sam da ste vas dvoje dobri prijatelji. Oprosti, ako sam te uvrijeđio! Posve sam siguran da imaš mnogo prijatelja u okolici.

— Nadam se — odgovori Carla nešto ljubaznije. — Osjetljiva sam što se Wicka tiče stoga što znam da ga otac ne voli. Ne znam zašto, ali mislim da je jedini razlog taj što je Wick pri-došlica. Vjerujem da će ti se sviđati.

Još su uvijek razgovarali kad se Carlin otac vratio. Carla iznenada položi ruku na Piercov dlan.

— Pierce! — zamoli ga. — Pričuvajte se noćas!

Molim te, pazi što će raditi onaj neobuzdan čovjek — reče i ponovi: ne zaboravi obratiti pažnju na ono što radi onaj neobuzdani čovjek.

Pierce je znao o kome Carla govori.

— Misliš na Pickensa?

— Da!

— Promatrat ću ga — počeo je uvjeravati Pierce, koji je imao i svojih razloga zašto je namjeravao paziti na sve što Price radi.

Lockhart im pride, stresajući prašinu s ramena.

— Jesi li nešto postigao, Tome? — zapita Pierce.

– Svi će doći. Bilo je naporno sve ih posjetiti.

Lockhart je djelovao umorno. Pogleda kćerku:

– Je li večera pripremljena? – upita.

– Bit će, oče, čim se opereš. Sunce je zašlo, a noćne sjenke počele prekrivati dolinu i udaljene planine Bucksina.

Nakon večere Lockhart izađe u dvorište u društvu Piercea i Skipa. Nisu morali dugo čekati na dolazak Franka Adamsa.

– Jesmo li svi ovdje? – zapita Adams.

– Moramo pričekati Pickensa – odvratila Lockhart. – Vjerojatno će stići svakog trenutka.

– Što si postigao u vezi sa sastankom, Tome? – zapita Adams.

– Svi će doći. Alva Williams misli da je to gubitak vremena, ali će se pojaviti. Što je Burnett rekao?

– Dolazi! Carla je bila u pravu da Tark napada i na njega. Rekao mi je da mi je žao što je napustio Miles City.

– Vjerojatno će se izvući – primijeti Lockhart zlovoljno. – Djeluje poput čovjeka koji uvijek pada na noge, ma što se dogodilo.

Sat poslije toga još su uvijek sjedili i čekali Pickensa. Lockhart se počeo ljutiti, a Adams promrmlja:

– Što je, dodavola, s njim? Trebalo je već odavno da bude ovdje.

Pierce i Skip izmijeniše poglede. Nisu sumnjali u razloge zašto se Price Pickens nije pojavio. Pierce napokon izjavi:

– Pričekat ćemo ga još petnaest minuta. Ako se do tada ne pojavi, krenut ćemo bez njega.

Upravo kad su prošli prema svojim konjima, u dvorište je

ujahao Pickens. Niti se žurio, a niti se ispričao.

– Zašto se ljutite? – počeo se buniti. – Nisam zakasnio. Rekli ste da ćemo krenuti u devet sati.

– Dosta, Price! – opomene ga Pierce. – Krenimo!

Osvrnuo se dok su napuštali dvorište, zapazivši Carlu i njezinu majku. Stajale su pred kućnim vratima objasjane svjetiljkom i gledale za njima. Očigledno bijahu silno zaplašene.

Jahači prodoše dobar dio doline i stigoše nadomak Tarkova ranča. Tu su se zaustavili da se dogovore. Ostatak puta Pierce je poznavao jednako tako dobro kao bilo koji od njih, možda čak bolje.

– Kasno je – primijeti Pierce. – Na ranču vjerojatno svi spavaju, naravno, ako ih netko nije upozorio na naš dolazak. Zaobići ćemo kuću u širokom luku i stići na ranč sa sjeverne strane. Naći ćemo se ispred kuće, što je mnogo povoljnije nego da joj se približimo sa stražnje strane. Dakako, postoji mogućnost da ćemo sve ovo uspjeti izvesti ne ispalivši ni jedan metak.

– Zasigurno! – naruga se Pickens. – Prestanimo pričati gluposti, pa odlučimo što nam je činiti ako nas dočekaju.

Pierce ga sumnjičavo pogleda.

– Ako nas dočekaju, morat ćemo se povući istim putem kojim smo došli. Koristit ćemo revolvere pri povlačenju.

– To će im pružiti prokleta dobru priliku da nam presijeku put – počeo prigovarati Pickens.

– Bilo bi bolje da pokušamo proći kraj njih.

Pogleda Lockharta i Adamsa, kao da traži njihovu podršku,

ali oni se nisu slagali s njegovim prijedlogom.

— Postupat ćemo onako kako nam je Pierce predložio — reče Lockhart. Price, neka bude tako!

Pierce i Skip krenuše naprijed, vodeći za sobom konja i njegov beživotni teret. Preostali su ih slijedili pedesetak metara iza njih.

Lice Skipa Robertsa odavalo je o čemu razmišlja.

— Mislim da više nema mnogo sumnje u to što Pickens radi — promrmlja. — Pričinilo mi se kao da nas želi uvući u klopku.

— Skipe, plašim se da si pogodio. Možda će pokušati pobjeći na prvi znak opasnosti. Ako to učini, zaustavit ću ga, makar morao pucati u njega.

Počeše zaobilaziti kuću. Ležala je u mraku, jednako kao i nastamba kauboja. Noć nije mogla biti mirnija. Pierce se osvrne. Vidio je da ga oni drugi slijede. Ujahaše u dvorište. Samo im je nekoliko minuta bilo potrebno da prerežu uže kojim je mrtvac bio privezan za konja. Položiše tijelo na zemlju i oslobodiše konja.

Ništa na ranču nije se pomaknulo. Pierce ni sam nije znao što bi rekao na to. Uto ugleda Pickensa kako prelazi preko dvorišta. Brzo se nađe uz njega i zaustavi ga.

— Pierce, što namjeravaš učiniti? — zapita ljutito.

— Sijeno! Tark ima u ambaru barem četrdeset tona sijena. Zapalit ću ga...

— I izazvati niz paljenja sijena po cijelom ovom kraju. Zaboravi na to! Moramo se povući!

— Tko ste vi? — zavikne.

— To je Strahorn! — promrmlja Pickens.

Izvukavši revolver, namjeravao je pucati u predradnika. Pierce mu ga udarcem izbaci iz ruke.

— Prokleti glupane, hoćeš li prestati! Za pola minute ovdje će se sakupiti svi ljudi!

Strahorn započe pucati, a Pickens bolno krikne. Iz kuće istrčашe ljudi. Pierce dohvati uzde Pickensova konja, pa izjuri iz dvorišta.

Pratila ih je žestoka pucnjava s Tarkova ranča. Skip i oni drugi uzvraćali su na nju. Neki se čovjek pojavi na prozoru glavne kuće. Bijaše to Jep Tark.

— Što se događa? — zavikne. — Strahorne, što je?

Pierce i njegovo društvo povukoše se, a nekoliko trenutaka poslije toga noć opet postade tiha. Nisu se brinuli slijedi li ih netko, dok su se povlačili uz rijeku Crni Rep. Joe Strahorn je dobro znao da ih neće moći uhvatiti.

Pierce se primakne Pickensu.

— Gdje te pogodio metak? — zapita.

— Dodirnuo mi je uho. Užasno krvarim, ali to nije ništa opasno.

Bio je jednako tako ratoboran kao prije.

— Da se nisi umiješao, pogodio bih tog lopova! — negodovao je.

— Budi sretan što si živ! — napadne ga Pierce. — Nedostajalo je samo nekoliko milimetara.

Pola sata poslije toga Pickens je krenuo prema svojoj kući. Preostali stigoše u jedan sat na Lockhartov ranč. Lockhart je vrlo rado pristao na Carlin prijedlog da Pierce i Skip koriste

njegovu kuću kao svoj štab. Prihvatili su Lockhartovo gostoprimitstvo, ali samo uz uvjet da za vrijeme boravka na ranču snose troškove za sebe.

— Frank, bit će bolje da prenoćiš kod nas — predloži Lockhart Adamsu. — Morat ćete ujutro krenuti već u četiri sata, jer vas Dallas očekuje.

— Dobro — složi se Adams. — Ovo je bio naporan dan, a ni sutrašnji neće biti mnogo lakši.

Iako su obojica bila zadovoljna onim što se toga dana odigralo, ipak bijahu šutljivi i uzbuđeni, znajući da treba očekivati Tarkovu odmazdu zbog toga što su upali na njegov ranč.

Carla i njezina majka čekale su budne njihov povratak. Istrčale su iz kuće, osjetivši olakšanje što su se svi vratili živi i zdravi. Pierce i Skip odvođoše konje, pa im skinuše sedla i obrisaše ih. Kad su ih odveli u koral, krenuše natrag prema kući.

— Pierce — promrmlja Skip — pitam se jesmo li obojica došli do istog zaključka.

— Vjerujem da jesmo, ako misliš na Pickensa — odgovori Pierce. — Očigledno smo se prevarili u njemu. Ipak ne potpuno. On je čovjek koji izazva neprilike, zao je i svadljiv, ali nije Tarkov doušnik.

— Slažem se s tobom — primijeti Skip. — Mene je prevario jednako tako kao i tebe. Ali to što smo se prevarili u pogledu Pickensa, još uvijek ne znači da netko drugi neće Tarku sve odati.

— Da, Skipe, slažem se! Ma tko on bio, doći će sutra poslije podne ovamo. Pažljivo ću ih promatrati. A sad ugasi cigaretu, pa ćemo poći na spavanje!

V

Zrake žute i narančaste boje već su započele svoju igru nad vrhuncima udaljenih planina Buckskinsa, kad su jahači napustili Lockhartov ranč. Bijahu to Pierce, Skip, Adams i dvojica Lockhartovih momaka. Nekoliko minuta poslije toga sunce je pokazalo svoje rumeno lice tjerajući vlagu iz zraka. Negdje u daljini zavijao je kojot.

Adams počeo jahati polaganije, dok se nije našao kraj Piercea. Obrati mu se:

— Možda ćemo se jutros suočiti i sa samim Tarkom. Ako se on ne pojavi, Strahorn zasigurno hoće. Jedan ili drugi, to je posve svejedno. Željet će saznati tko je ubio Lena Dawsona.

— Frank, bilo bi čudno, ako to ne bi htio.

— Pa što ćemo mu reći?

— Reći ćemo mu istinu — ne oklijevajući odgovori Pierce. — Ispričat ćemo mu sve od početka do kraja. Ne vjerujem da bi se Tart usudio osvetiti četrnaestogodišnjem dječaku.

— Možda imaš pravo — složi se Adams.

Nastaviše dugotrajno jahanje, ostavljajući kilometre za sobom. Kad su stigli do Wilcoxova ranča, zatekoše tamo već dvojicu kaubojia. Adams im je naredio da dođu ovamo. Wilcox je u dvorištu upravo razgovarao s njima. Uspio se malko smiriti, pa je srdačno pozdravio pridošlice.

— Stigli ste točno — reče. — Odvedite svoje konje u staju. Moj sin pomaže majci pripremiti doručak za nas. Prošlo je mnogo vremena otkad ovdje nismo imali toliko gostiju.

Brzo pojedohše doručak. Sastojao se od pečene govedine,

toplog kruha, šljiva i crne kave. Gospoda Wilcox nagovorila ih je da pojedu što više. Bijaše to uzbuđena mala ženica. Zbog teškog posla i osamljena života djelovala je starije nego što je bila. Njezin je sin bio zgodan momak. Uglavnom je šutio, ne naviknut na toliko društvo. A bio je prestrašen zbog onoga što se jučer dogodilo. Želio je pratiti oca i njegove prijatelje na pašnjak.

— Danas je tvoje mjesto ovdje uz majku rekao mu je Pierce. — Nemoj odlaziti daleko od kuće. Ne plaši se, ništa ti se neće dogoditi.

Ljudi ponovno izjahaše, a Wilcox ih povede do svojih pašnjaka, ravnih poput biljarskog stola. S istočne strane vijugala je rijeka Skvo. Brežuljci koji su se uzdizali u blizini davali su dovoljno zaklona od oluja.

— Nije čudo da Wilcox želi zadržati ove pašnjake — primijeti Skip. — Ovo je pravo mjesto da se stoga ugoji. Ako je to državna zemlja, zašto je Wilcox nije kupio?

— Ne vjerujem da ima dovoljno novaca za to odvratiti Pierco.

— To je mnogo zemlje. Čak da je i jeftino može kupiti, ipak bi mu bila potrebna velika svota.

— Tark ima novaca. Čudi me da on nije kupio te pašnjake.

— Želi ih dobiti badava. Skippe, to je jeftinije nego ih kupiti...

Skipove riječi podsjetile su Piercea na nešto. Razmišljao je o tome dok su jahali uz rijeku, tražeći pogodno mjesto gdje bi se mogli sakriti. Mogao bi kupiti te pašnjake, a potom ih iznajmiti Wilcoxu. Za nekoliko godina uloženi bi mu se novac vratio. Želio je zaustaviti Jepa Tarka. Užasno bi ga pogodila,

ako bi mu iz pohlepnih ruku oteo te pašnjake. Ipak to ne bi bilo dovoljno. Bio je to samo jedan korak u dobrom smjeru. Dakako, to Tarka neće baš toliko pogoditi, ali mnogo takvih malih koraka odvest će ga do uspjeha. Čekali su dosta dugo, a nitko se od Tarkovih ljudi nije pojavio. Wilcoxova je stoka mirno pasla.

— Ne znam što bih mislio o tome — reče Adams. — Bio sam siguran da će doći.

— Doći će, Frank — tvrdio je Pierce. — čekat ćemo cijelo jutro, ako moramo.

Samo nekoliko minuta poslije toga ugledaše jahača. Približavao im se iz smjera Wilcoxove kuće. Wilcox ga je prvi prepoznao.

— To je moj sin Ritchie! — zavikne. — Nešto se dogodilo!

Krenuše brzo prema njemu.

— Oče, oni su pred kućom! Tark i nekoliko njegovih ljudi — zavikne uzbuđeno momak. — Bio sam kraj potoka kad sam ih ugledao kako dolaze sa zapada. Dojahao sam ovamo što sam brže mogao.

Nisu pričekali da im više ispriča. Natjeraše konje u oštar galop prema Wilcoxovoj kući, udaljenoj oko pola kilometra. Pierce je pretpostavljao da je Tark sa svojim momcima krenuo uz obalu Crnog Repa, raspitujući se kod drugih rančera, dok nije stigao do Wilcoxove kuće. Vjerojatno je Tarku stoga bilo potrebno toliko vremena da se pojavi ovdje. Bio je to i razlog zašto je stigao putem sa zapada, umjesto onim preko Wilcoxovih pašnjaka.

— Dallase! — zavikne Adams kako bi nadjačao topot konjskih kopita po zemlji — Prepusti Pierceu neka on govori! Nemoj se

mašiti revolvera, ukoliko ti to on ne naredi!

Kad je Wilcox potvrdio da ga je čuo, Adams se obrati Pierceu:

– U svemu ćemo te podržavati! – dovikne mu.

Gospođa Wilcox imala je dovoljno vremena da zakračuna kućna vrata. Upravo su dvojica kauboja lupala po vratima, prijeteci da će provaliti ako ih žena ne otvori. Tark je sjedio nešto podalje na konju, okružen drugim momcima. Pierce uleti konjem među onu dvojicu pred vratima, natjera ih u bijeg, a potom krene prema Tarku. Zaustavi se nekoliko koraka ispred njega. Njih se dvojica počеше promatrati očima punim beskrajne mržnje. Bijaše to kao da čelik udara o čelik.

Tark je prepoznao Franka Adamsa i najveći dio njegovih pratilaca. Nije očekivao da će ovdje zateći ikog drugoga osim Wilcoxa i njegove obitelji. Izbroji svoje neprijatelje. Bilo ih je osam. On je dojahao u pratnji četvorice kauboja. Ipak nije odavao ni najmanjeg znaka uznemirenosti.

– Nemaš nikakva posla s gospođom Wilcox! – upozori ga hladnim glasom Pierce. – Ali za smrdljivca poput tebe potpuno je prirodno prijetiti ženama i iskorištavati ih! To me podsjeća na ono što je moja majka propatila uz tebe. Kad se toga sjetim, svaka kapljica moje krvi viče da neću steći svoj mir prije nego što platiš za ono što si joj nanio.

– Već si me i prije nazivao uvredljivim imenima – odvrati Tark s neskrivenim zadovoljstvom. – Ali to na mene ne ostavlja baš nikakav dojam. Gubi mi se s puta! Želim razgovarati s Wilcoxom i Adamsom.

– Pierce će razgovarati u naše ime – potvrdi odlučno Wilcox.

– Što? Ovaj popišanac, koji se vratio tek prije dva dana, govorit će sa mnom u vaše ime?

Jep Tark nije mogao povjerovati u ono što je čuo.

– Dobro si čuo – mirno reče Adams. – Ako nam želiš nešto reći, učini to preko njega.

Jep je gledao u njih kao da ih ne razumije. Probljedio je od bijesa što su ga natjerali razgovarati s njima posredstvom njegova omrznutog pastorka.

– Znaate zašto sam ovdje – progunda.

– Znamo – prizna Pierce. – A i ti znaš zašto smo mi ovdje. Prošli su oni dani kad si mogao raditi u području Yellowstonea sve što si želio. Moža će potrajati neko vrijeme da to shvatiš, ali tako će biti. Jučer si poslao Dawsona Dallasu s porukom da se u roku od dvadeset i četiri sata makne sa svojih pašnjaka koje ćeš ti preuzeti. Svadali su se, a Dallas je naredio tom čovjeku da ode s njegova ranča. Nije bio naoružan, a Dawson je bio. Kad je Dallas krenuo prema kući po revolver, Dawson se spremio da ga ubije pucajući mu u leđa. Ali dječak je stajao u blizini. Vidjevši da će mu Dawson ubiti oca pred očima, dohvatio je pušku i ubio ga.

– Nebesa! zavapi Jep. – Ne tražiš valjda od mene da povjerujem u to?

– Bit će bolje da povjeruješ – zvučao je Pierceov glas vrlo mirno, ali nije bilo sumnje u to na što ga želi upozoriti. – Ukoliko ne namjeravaš završiti s omčom oko vrata, pobrini se za to da se Ritchieu Wilcoxu ništa ne dogodi.

Kauboji s Tarkova ranča po-

češe se u nelagodi meškoljiti na konjima. Bijahu to tvrdi ljudi koji su jahali za Tarka stoga što su već dokazali da znaju slušati njegove naloge. Sada su se pitali kako će dugo starac još slušati ono što mu Pierce govori. Vidjeli su već prije da je znao iznenada prasnuti, bez ikakva upozorenja. Ali tada su prilike uvijek odgovarale njemu. Bijahu to razumni ljudi koji su pokušavali izračunati kakvi su jutros njihovi izgledi. Ono što su ocijenili nije im bilo drago.

Tark je grozničavo razmišljao. I on je računao u sebi. Prije nije vjerovao da bi Pierce mogao ozbiljno poduzeti nešto protiv njega. Sad je spoznao da ga je potcijenio. Bio je doduše mlad, ali je zacijelo posjedovao nešto što je iskusne ljude poput Franka Adamsa i Toma Lockharta natjeralo da mu povjeruju. Lockhart nije bio ovdje, ali dvojica njegovih kauboja jesu, a to je bio dovoljan znak. Promatrajući pažljivo Piercea, napokon reče:

– Mislim da mogu zahvaliti tebi za ono što se noćas dogodilo na mom ranču. Što je to zapravo trebalo značiti?

– To da nisi tako svemoćan kao što misliš. Stoga smo nas nekoliko odlučili prodrijeti na tvoj ranč. To je samo početak! Govorim ti sada: kloni se Wilcoxovih pašnjaka! On ih koristi već godinama, a mi mislimo da to mora činiti i ubuduće.

– Doista? – počeo izazivati starac. – Možda mu spremam malo iznenađenje.

Ništa više nije rekao, već je samo podigao ruku i pozvao svoje ljude na napuste Wilcoxov ranč.

– Dobro si to izveo! – pohvali Adams toplo Piercea. – Priče-

kaj da to oni danas poslije podne čuju. Dokazat ćeš im što možemo zajednički postići.

I Wilcox je bio zadovoljan, ali Tarkove su riječi još uvijek odzvanjale u njegovim ušima.

– Kakvo mi to iznenađenje sprema? – zapita zabrinuto.

– To je govorio samo stoga da spasi svoj obraz – odvrati Adams. – Pierce mu je priredio nekoliko neugodnih trenutaka.

– Nisam baš tako siguran – zamisli se Pierce. – Kad smo bili na pašnjacima, Skip je spremao nešto što bi mogao biti odgovor na Wilcoxovo pitanje. Dallase, pitao me zašto nisi kupio te pašnjake.

– Znaš i sâm zašto – odgovori Wilcox.

– Dakako! Potom me pitao zašto to Tark nije učinio – nastavi Pierce. – Pretpostavljam da to sada namjerava poduzeti, jer se suočio s ozbiljnim zaprekama.

Ta je prijetnja bila dovoljno opasna da za neko vrijeme ušutka Wilcoxa i Adamsa.

– Dallase, neka te to odveć ne uzbuđuje. Još nije kupio tvoje pašnjake – nastavi Pierce. – Ako stignem u grad prije njega, kupit ću ih ja i iznajmiti ti zemlju pod uvjetima koji će ti odgovarati. Kad sve ovo završi i sve se sredi, prodat ću ti pašnjake uz cijenu koju sam platio za njih. Ne namjeravam na tome zaraditi ni novčića.

Wilcox je bio oduševljen. Nije znao što bi rekao.

– Pierce, to je vrlo pošteno od tebe, vrlo pošteno.

– Sve je u redu, Dallase! – reče Pierce i pogleda na sat. – Još nije devet sati. Ako sada krenem, mogu biti oko podneva u Broken Rocku. Imat ću dovoljno vremena i da se vratim

na sastanak — doda i pogleda Skipa. — Skipe, poći ćeš sa mnom.

Adams bijaše oduševljen. Vidio je već dosta dosada, te je mogao tvrditi kako su napokon pronašli pravog vođu.

— Mi ćemo se ovdje zadržati još neko vrijeme. Možda se Tark odluči vratiti, vjerujući da smo napustili ranč.

— Učinite to! Skip i ja krećemo u grad.

* * *

U Broken Rock stigoše nekoliko minuta prije dvanaest. To što su se nekoliko minuta zadržali u banci, požuriše do šerifova ureda.

Line, svašta se događa — brzo mu reče Pierce. — Nešto kasnije sve ću ti ispričati. Sad te moram zapitati samo jedno: ima li Tark nekih osobitih veza u Zemljišnom uredu?

— Ne, ne sklapa poslove s njima. Barem tako mislim. Ali zacijelo pozna šefa Dennisa McCabea. Zašto pitaš?

— Ne bih želio da McCabe nešto poduzme, kad mu na karti pokažem koju zemlju namjeravam kupiti. Bi li pošao s nama onamo?

— Da, ako će ti to pružiti podršku. Ali ako vas je Tark pretekao, nećeš moći ništa učiniti.

Zatekli su McCabea upravo kad je zaključavao vrata svog ureda, spremajući se krenuti na objed. McCabe im reče neka se vrate poslije podne.

— Bit će bolje da se odmah pozabaviš time — upozori ga šerif. — Pierce je došao izdaleka.

McCabe nešto promrmlja. Pierceu bijaše drago što je poveo šerifa sa sobom. Ušavši u sobu, McCabe raširi pred njima karte i knjige. Pierce je jednim pogle-

dom ustanovio da pašnjaci koje je namjeravao kupiti još nisu prodani. Pokaže ih McCabeu, a ovaj unese u knjige da su prodani. Pierce plati koliko je trebalo, pa su pašnjaci sada bili njegovi. To bijaše sve vrlo jednostavno. Upravo kad su se spremali napustiti ured, na vratima se pojavi Jep Tark.

Starac nije mogao suspregnuti bijesan usklik kad je ugledao svog pastorka. Zadovoljan osmijeh na Pierceovu licu govorio mu je da ga je nadmudrio. Tark nije znao kakve veze ima šerif s time, ali prisutnost tog njegovog neprijatelja još ga je više razbjesnilo.

Šerif nije mogao progutati podrugljivu primjedbu:

— Jepe, sada si ti na radu.

Ne mogavši se svladati, Tark se okrene i izjuri iz ureda.

Poslije, dok su se vraćali u šerifov ured, Lin Bible primijeti ozbiljnim glasom:

— Pierce, ma kamo odavde, morat ćeš paziti što se događa iza tvojih leđa. Nadmudrio si ga. On ti to neće zaboraviti.

— Učinit ću sve da me ne zaboravi — primijeti Pierce. — Kad se oprostim od tebe, Skip i ja ćemo nakon ručka krenuti natrag na Lockhartov ranč. Tamo nas u tri sata čekaju okupljeni rančeri.

Uđoše u šerifov ured, a Pierce ispriča Linu što se dogodilo na Wilcoxovu ranču:

— Line, znam da ćeš morati porazgovarati s tužiocem — završi Pierce. — Vjerojatno će morati pokrenuti istragu. Hoće li Wilcoxov sin morati doći u grad da ga ispitaš?

— Ovisi o tome što će Tark poduzeti — odvrati šerif. — Ako podigne tužbu, morat ćemo dječaka pozvati ovamo. Ali ne bri-

ni! Bilo je to ubojstvo u obrani – reče šerif i udobnije se namjesti na stolici. – Kakva je veza između onoga što se dogodilo na Wilcoxovu ranču i tvoje žurbe da kupiš te pašnjake?

– To vjerojatno slutiš i sâm – nasmije se Pierce.

Ispriča šerifu što se jutros dogodilo na Wilcoxovu ranču.

– Udaraš brzo i snažno – kimne šerif. – A to sam i vjerovao. To što si bacio mrtvaca u dvorište Tarkova ranča, natjerat će starca na razmišljanje. Ali pripazi da ne pretjeraš.

– Pokušat ću da to ne učinim – uvjeravao ga je Pierce.

Mahne Skipu i napustiše ured.

– Pierce! – zavikne šerif za njim. – Gdje te mogu naći budeš li mi potreban?

– Na Lockhartovu ranču – odgovori mladić.

* * *

Objedovali su u malom restoranu koji je djelovao vrlo čisto. Kad su sjeli za stol, Skip upozori Piercea da sa šerifom nije razgovarao o sastanku na Lockhartovom ranču.

– Je li to bilo namjerno? – raspitivao se Skip.

– Dakako! Lin je uz nas, ali njegov mu položaj nalaže da ne stane ni na čiju stranu. Nisam ga želio dovesti u nepriliku pričajući mu o svojim namjerama. Vjerojatno mu je milije da ne zna ništa o njima.

U tišini su poručali, a dvadesetak minuta poslije toga krenuše natrag na ranč.

VI

Konji u koralu odavali su da se većina rančera već bila okupila.

Carla je stajala pred kućom u

društvu svoje majke. Brzo je prišla Pierceu i Skipu, htijući razgovarati s njima prije nego što uđu u kuću.

– Kako je bilo u gradu, Pierce?

– Dobro – odgovori joj on, zapazivši kako je posebno lijepa tog poslijepodneva. – Pogođio sam ono u vezi s kupovanjem pašnjaka. Tark je došao u grad da ih kupi. Upravo sam završio posao u Zemljišnom uredu, kad se pojavio. Carla, i ti bi uživala da si ga mogla vidjeti.

– Zacijelo bih! Svi su se okupili. Došli su ranije. Naći ćeš ih u šumici uz rijeku. Možda je dobro što si došao kasnije od njih. Frank Adams i otac razgovarali su s njima.

Carlin smiješak postade nježniji.

– Pierce, želim ti mnogo sreće! – doda.

Zatekoše rančere okupljene ispod drveća na klupama uz obalu rijeke. Tu bijaše ugodna hladovina. Posjedali su kraj Adamsa i Lockharta. Adams predstavi Piercea onima koji ga nisu poznavali. Samo trojica ga se nisu sjećala. Jedan od njih bijaše Wick Burnett; Pierce mu stisne ruku.

– Drago mi je što ste došli – obrati mu se Pierce. – Nadam se da ćemo se sporazumjeti.

– Neće biti moja greška ako se to ne dogodi – odgovori Burnett. – Moj je ranč vrlo mali, tako da moja pomoć neće biti značajna. Divim se tome kako ste upali na Tarkov ranč.

Pierce nije bio siguran svidja li mu se taj plavokosi momak ili ne. Imao je zgodno lice i vrlo se često smiješio, što je bilo neobično za čovjeka kome je jedva uspijelo držati glavu iznad vode. Barem su tako govorili o

njemu. Pierce se tome čudio, sve dok ga Lockhart nije pozvao na stranu i rekao mu:

– Dive se tome što si dosad učinio – govorio je. – Budeš li odlučno razgovarao s njima, nadam se da će pristati uz nas.

Pierce ispriča Lockhartu što se dogodilo u Broken Rocku.

– Mislim da će ih to uvjeriti – oduševljeno izjavi Lockhart.

– Spoznat će da možemo pobijediti i ponovno uspostaviti mir u ovom području. Reći ću im nekoliko riječi i javiti novosti u vezi s Wilcoxovim pašnjacima. Potom ću tebi predati riječ. Možemo odmah započeti.

Vrativši se do rančera, zamoli ih za pažnju.

– Ne bih želio umanjiti značenje Pierceovih riječi – započne Lockhart – ali svi vi znate zašto je krenuo u grad. Mislim da biste morali saznati što je postigao. Jep Tark došao je u grad s istom namjerom, ali je zakasnio. Pierce je već potpisao ugovor o kupoprodaji pašnjaka, prije nego što se stari nitkov pojavio.

Rančeri oduševljeno zapljeskaše, osobito Dallas Wilcox.

– Kakva sreća! – zavikne Wilcox. – Pierce, nikada ti neću zaboraviti što si učinio za mene.

– To što smo spriječili Tarka da se domogne tih pašnjaka, znači za Franka Adamsa i Homera Knoxa isto toliko kao i za Wilcoxa – nastavi Lockhart. – To će zaustaviti Tarka u njegovom bezobzirnom pohodu prema dolini rijeke Skvo. Sva trojica morate biti zahvalni Pierceu. Poslušajte što vam ima reći.

Pierce je dobro govorio. Znao je da su prisutni razumjeli zašto se morao vratiti u područje Yellowstonea i to su odobravali.

– Ako se dogovorimo da ćemo pomagati jedni drugima, ne moramo se plašiti Jeka Tarka

– govorio je Pierce. – Mislim da to protekla dvadeset i četiri sata dokazuju. – Nećemo se zaustaviti tamo gdje smo sada. Želim da se nađe u položaju u kojem je bio prije nego što je započeo otimati zemlju drugima, pokušavajući zavladatai ovim područjem.

– To je ono pravo! – zavikne Pickens. – Nema smisla da se dogovaramo, ako nemamo dovoljno hrabrosti da tog starog štakora utjeramo natrag u njegovu rupu, ma koliko morali platiti za to.

Neki su mu odobravali, no drugi su šutjeli. Samo se Alva Williams, čovjek prilično ugledan u tom kraju, usprotivio tome.

– Govorimo o krvoproliću i ubijanju – primijeti. – Možda bismo i mogli pobijediti Tarka i dobiti natrag ono što nam pripada, ali cijena je visoka. Spreman sam to platiti, ako ste i vi. Ipak moramo dobro promisliti u što se upuštamo. Neka ni jedan ne pristane na to, ako razmišlja o tome da bi se poslije mogao povući – reče i počeo se ogledavati. – Tada će biti prekasno za to. Ulažemo sve što posjedujemo i morat ćemo se boriti do kraja, makar što se dogodilo.

– Slažem se sa svakom ovom riječju – primijeti Pierce, a glas mu je zvučio vrlo ozbiljno. – Ni ja to ne bih mogao bolje reći. Pred nama je dugotrajna, teška borba! Nemojmo se zavaravati!

Govorio je o poteškoćama koje su ih čekale, te o neizbježnim porazima. Nadao se da će na taj način saznati dokle ga namjeravaju slijediti. Sa sve većim

oduševljenjem vidio je da ih nije bilo lako obeshrabriti. Osjetili su okus pobjede, a to im je davalo hrabrosti kao ništa drugo.

Brzo se dogovoriše. Na Pierceov prijedlog izabrali su odbor od trojice ljudi. Lockhart, Adams i Alva Williams odredili su da mu pomažu. S njima je Pierce trebalo da bude u neprekidnoj vezi. Dogovoriše se i to na koji će način brzo javljati novosti jedan drugome.

Sastanak se odužio. Palo je mnogo prijedloga o tome gdje bi Tarku trebalo zadati prvi udarac.

— Bit će bolje da danas još ništa ne odlučimo — predloži Lockhart, kad se razgovor otegnuo. — Dajte Pierceu i ljudima iz odbora dva do tri dana vremena da razmisle o svemu. Kad nešto odlučimo, javit ćemo vam to. Krenut ćemo tako brzo da Tark neće slutiti gdje ćemo ga udariti.

— Tome — upozori ga Wick Burnett — pričalo se o tome da među nama postoji doušnik. Govoriš tako kao da i ti vjeruješ u to.

— Mislim da ćemo se morati pomiriti s tom mišlju — odgovori Lockhart.

— Zapravo sam se ja sjetio toga — izjavi Pierce.

Pogledao je pažljivo plavokosog mladića. Bilo mu je drago što je to netko spomenuo. Nije znao zašto, ali očekivao je da će to Burnett učiniti.

— Ako Tark dozna što smo danas ovdje dogovorili — nastavi Pierce — bit će to zapravo dobro za nas. Tark više neće mirno spavati. Ipak ne bih želio da Tark dozna za naše namjere dan ili dva prije nego što nešto poduzmemo.

— Da, to ne bi bilo dobro! —

odgovori Burnett. — Vrlo je neugodna pomisao da surađuješ s čovjekom koji će te izdati. Pierce, vjerojatno slutite tko bi to mogao biti?

Prisutni su pažljivo slušali taj razgovor, gledajući sad u jednoga, sad u drugoga. Nisu znali koga bi osumnjičili.

— Kad bih mogao navesti njegovo ime, učinio bih to — reče Pierce, a glas mu bijaše vrlo hladan i miran. — Ali uskoro ćemo ga otkriti. U međuvremenu smo u nazgodnom položaju da moramo sumnjati jedan u drugoga. Oni među nama koji su pošten i častan ljudi neće se ljutiti zbog toga. Budemo li držali otvorene oči i uši, ovo neće potrajati dugo.

Sastanak je završio prijetnjama izrečenima doušniku. Ljudi se počеше razilaziti. Pierce krene prema kući u društvu Lockharta i dvojice drugih rančera. Wick Burnett im se pridruži i obrati se Lockhartu:

— Ako dopustite, pošao bih s vama do kuće i pozdravio gospođicu Carlu prije nego što odem?

Lockhart se namršti. Najradije bi ga odbio, ali mu to gostoljubivost rančera nije dopuštala. Stoga je promrmljao:

— Samo podite! Recite joj da dolazimo.

Pierce nije bio svjestan toga da je ljutito gledao za Burnettom dok je ovaj prilazio kući. Rekla mu je da Burnetta jedva poznaje, ali ne izgleda to baš tako!

Ljubomora mu nije dopuštala shvatiti što Carla može vidjeti u Burnettu. Toliko se udubio u misli da je Price Pickens morao dva puta ponoviti ono što mu je rekao.

— Što si rekao, Price? — zapita Pierce.

— Rekao sam da si Dallasu učinio veliku uslugu. Kad bi barem učinio to isto i za mene.

Pierce iznenada shvati zašto ga je Pickens pratio. Nasmiješio mu se.

— Price, bit će potrebno učiniti mnogo više od toga da pokupujem nekoliko malih rančeva ovdje i ondje.

— Slažem se — odgovori Price. — Ali sada kad si spriječio Tarka da se proširi dalje po dolini Skvo, on će potražiti druge pašnjake: Burnettov ranč ga neće zanimati. Premalen je! Preostaje, dakle, još samo moj ranč. Jednako je tako to sigurno kao što sada stojiš ovdje. Tarku će to biti prvi cilj.

Pierce pomisli da u to nije moglo biti ni najmanje sumnje, ali je bio odveć oprezan da to otvoreno prizna.

— Ako navali na tebe — reče Pickensu — znaš što ti je činiti. Javi nam to i mi ćemo brzo stići. Dovoljno smo snažni da ga otjeramo.

Pickens se morao zadovoljiti time. Zajahavši, napusti Lockhartov ranč.

— Nisi mu dao nikakve podatke — primijeti Skip koji je pratio Piercea. — Sumnjaš li još uvijek u njega?

— Što? — iznenadi se Lockhart. — Sumnjaš u Pricea?

— Sumnjao sam, ali više ne nakon prošle noći. Ipak mu ne treba prije vremena otkriti naše planove. Odviše brblja. Uostalom, u pravu je što se tiče njegova ranča. Vjerujem da je on doista prvi na udaru.

— Drago mi je što si promijenio mišljenje o Priceu — reče Lockhart. — Nije lako s njim. Neki ga ljudi ne vole, ali pošten

je. Vjerovao sam da nećemo morati spomenuti tu priču o doušniku među nama. Iznenadio sam se kad je Burnett počeo govoriti o tome. To više što nitko ne zna mnogo o njemu. Pitam se zašto je to učinio.

— Ne znam, ukoliko baš on nije taj krivac — zamisli se Pierce. — Na taj način možda namjerava otkloniti sumnju od sebe. Dakako, nemam razloga sumnjati u njega — doda mlađić. — Moram priznati da ti gleda u oči kad govori s tobom.

— I smiješi se — podrugljivo doda Skip.

Stigoše do kuće nekoliko minuta poslije toga. Zatekoše Burnetta u Carlinom društvu na verandi ispred kuće. Ma što rekao, to mu nije uspjelo dovršiti, jer je Carla poskočila i pritrčala Pierceu, želeći mu čestitati.

— Wick mi je ispričao da se sve odigralo onako kako si želio! — reče Carla, izuzetno lijepa u svom uzbuđenju. — Tako sam sretna zbog tebe!

Iznenada se uozbilji, shvativši kakvu će cijenu morati platiti zato što su se pobunili protiv Tarka.

— Nadam se da ćeš uspjeti zadržati ljude tako dugo dok borba ne završi. Danas su svi za tebe, ali možda to neće biti za nekoliko tjedana.

Pierceov smiješak postade iznenada opasan. Nije očekivao da će tako brzo čuti riječi obeshrabrenja. Neljubazno pogleda plavokosog Burnetta.

— Carla, je li to Burnett spomenuo?

— Pa... — očigledno je Carla oklijevala.

— Utvrdio sam samo činjenice, Hamline — odgovori Burnett umjesto Carle. — Znate i sami da je to istina. To je baš

ono na što ih je upozorio i Alva Williams. Povući će se ako stvari postanu ozbiljnije. Znam Alvu, Franka i Toma, a znam i sebe. Mi ćemo izdržati, ali nisam tako siguran u Pickensa i još u dvojicu ili trojicu drugih.

— Neki će se možda i prestrašiti — reče Tom Lockhart, pa umorno sjedne, mahuvši rukom Pierceu i Skipu neka učine to isto. — Ali svi su dali svoju riječ, pa ne vjerujem da bi se to moglo dogoditi.

Razgovor postade općenit, zahvaljući Carli, pa je barem na oko djelovao prijateljski. Postalo je kasno, ali gost se zadržao. Pierce se zapita namjerava li ostati na večeri.

— Ne želim vas ispitivati, Burnette — započe Pierce. — Ali kako ste se našli ovdje?

— Tražio sam mali ranč — glasio je ljubazan odgovor. — Nisam imao mnogo novaca. Kad sam ugledao ranč Drewa Olivera, zaljubio sam se u to mjesto. Volim lov i ribolov, pa je to bilo baš onakvo mjesto kakvo sam tražio.

— Ali Tark je u to vrijeme već oduzimao sve čega se mogao domoći. Morali ste znati da ćete lako upasti u neprilike — raspitivao se Pierce.

— Da, upozorili su me na to — prizna Burnett. — Ali sam vjerovao da ću se moći izvući, ako stvari postanu gore nego što su bile — doda i tužno slegne ramenima. — Sada sam postao pametniji — nasmije se. — Kako sam manje-više stranac, vjerojatno ću se naći na popisu osumnjičenih.

— Rekao bih da je to poštena pretpostavka — odvratila Pierce. — Sumnjivi ste jednako kao i svi drugi.

— Možete pokušati saznati o meni sve što želite — izjavi plavokosi čovjek. — Slažem se sa svime. Zapravo, Jep Tark ima više razloga da me mrzi od bilo kojeg od vas. Ali to se vas ne tiče.

Nije objasnio svoje tajanstvene riječi. Gospođa Lockhart je upravo izašla i pozvala ih na večeru. Pozvala je i Burnetta. Pierce je očekivao da će poziv prihvatiti, ali Burnett zamoli neka ga ispričaju. Oprostio se i otišao. Dok su sjedali za stol, čuli su kako se njegov konj udaljava. Kauboji su ušli kroz kuhinju i već su se smjestili oko stola.

— Žao mi je što gospodin Burnett nije mogao ostati — reče gospođa Lockhart.

— Majko, nije mogao ostati nakon toga što su tako postupili prema njemu — drhtao je Carlin glas od ogorčenosti. — Ne znam što imate protiv njega? Je li to stoga što voli lov i ribolov ili što ponekad čita knjige? Vjerujem da ga ne volite samo stoga što ne priča neprekidno samo o kravama i travi. Ako znate nešto o njemu, zašto to ne kažete?

Prvo je pogledala Piercea, a potom svog oca. Ovaj je šutio. Nije bilo ničega na čemu bi mogao zasnovati svoje nepovjerenje prema Burnettu. Napokon Lockhart ipak progovori.

— Djevojko, smiri se! — prekori kćerku. — Nemam ništa protiv njega; ali taj mi se čovjek ne sviđa. Morat ćeš se zadovoljiti time. Ne znam zašto se neprekidno smješka. Nitko drugi od nas ovih dana ne vidi razloga za to. Žao mi je ako ga je povrijedilo bilo što od onoga što smo rekli. A sada dosta, ne želim više govoriti o tome.

Znao je iz iskustva da na taj

način neće uspjeti ušutkati Carlu. Njoj je uvijek uspijevalo imati posljednju riječ, a to se dogodilo i danas.

— Oče, nisam iznenađena da ti i Pierce ne želite govoriti o tome, iako je najgore što možete tvrditi o Burnettu da vam nije drag — oštrim glasom reče Carla. — Dobro si mi to objasnio. Ako tako nastavite — doda podrugljivo — sigurna sam da ćete uskoro pronaći svog došnika:

Otac podigne ruke, kao da se predaje.

— Dobro! Dobro! — zavikne.
— Neka bude kako ti tvrdiš! A sad da se prihvatimo večere!

Poslije je Lockhart sjedio u društvu Piercea i Skipa pred kućom. Dogovoriše se da neće ništa postići budu li čekali da Tark prvi povuče potez.

— Moramo se sutra povezati s Frankom, a potom odjahati do Alve — savjetovao im je Lockhart.

— Da, moramo nešto smisliti — složi se Pierce.

Neprekidno su u razgovoru spominjali Wicka Burnetta.

— Carla ima pravo — reče napokon Pierce. — Nije dovoljno što sumnjamo u tog čovjeka. Moramo pronaći nešto čime bismo potvrdili našu sumnju. Ili je pak moramo odbaciti.

— Najbolji način da nešto saznamo o njemu bio bi da ga nekoliko dana promatramo — predloži Skip. — Po mojem mišljenju, to bi se isplatilo.

— Neće nam se ništa dogoditi ako to učinimo — složi se Pierce. — Učinit ćemo to čim nam se pruži prilika. Mogli bismo dalekozorom promatrati njegov ranč. Ali zasad se ne bih želio maknuti odavde — reče i okrene se prema Lockhartu. —

Tome, što misliš o Burnettovoj izjavi da Tark ima mnogo razloga da ga mrzi?

— Nisam obraćao pažnju na to. Mislio sam da priča nešto samo tako da lupeta.

— Ne znam — sumnjičavo promrlja Pierce. — Meni se to nije činilo običnim brbljanjem.

VII

Buck Ross, kauboj koji je radio za Lockharta, primijeti za vrijeme doručka:

— Očigledno je u brdima padala silna kiša. Rijeka je jutros postala vrlo blatnjava.

To se često događalo, pa je Lockhart stoga samo odgovorio:

— U podne će voda biti bistra. Nije dalje razmišljao o tome.

Izašao je namjeravajući pregledati stoku. Pierce i Skip krenuše zajedno s njim. Nije ih bilo oko tri sata. Vraćali su se preko mosta, kadli se Pierce iznenadi pogledavši u rijeku.

— Tome, mislim da nešto nije u redu — upozori Lockharta pomalo prestrašeno.

— Pierce, to se ne sviđa ni meni! Voda je puna žutog blata. U planinama zasigurno nije moglo biti toliko kiše, jer bi rijeka nosila sa sobom granje.

— Možda netko iznad tvog ranča vrši navodnjavanje — izjavi Pierce.

— Alvina žena navodnjava ponekad mali povrtnjak. Ali to ne može biti razlog ovome.

Pierce se iznenada uzbudi. Brzo se okrene prema Lockhartu.

— Je li Tark ikada zaprijetio da će izgraditi branu na rijeci?

— Nije. Rijeka, doduše, protječe njegovim rančom, ali nema veća prava na tu vodu od bilo koga od nas. Crni Rep je rijeka

na kojoj nitko ne smije podignuti branu bez pristanka drugih korisnika.

– To znam. Ali Jezu zakon ništa ne znači – zamisli se Pierce.

– Nebesa! – krikne Lockhart naljutivši se iznenada. – Misliš li time reći da Tark podiže branu?

– To bi moglo biti objašnjenje za ovo što se događa. Ali ne treba se uzbuditi prije nego što saznamo gradi li doista branu. Možda je rijeka nešto nanijela. Alva Williams će nam vjerojatno danas poslije podne moći nešto reći.

– Pretpostavljam – izjavi trijezno Lockhart. – Moram priznati da sam se zabrinuo.

Poslaše obavijest Adamsu neka im se tog poslijepodneva pridruži na Lockhartovu ranču.

Približavajući se kući, zapaziše konja privezana kraj verande. Lockhart prepozna životinju.

– To je šerifov konj. Što on radi ovdje?

Zatekli su šerifa kako u društvu gospođe Lockhart i Carle sjedi na terasi. Pozdravi ih kao da im ne namjerava javiti ništa važno. Ali je šerif svojim ponašanjem znao zavaravati ljude.

– Krenuo sam na razgovor s Wilcoxovim sinom – objasni im. – Uobičajeno ispitivanje! Dugo sam razgovarao sa sućem istražiteljem. Nitko nije optužio dječaka, pa sudac neće pokrenuti postupak, ako se ja složim s time.

– Vjerujem da ćeš se složiti – primijeti Pierce.

Šerif kimne.

– Da, to je posve sigurno. Ali ostao sam ovdje iz drugog razloga.

Pogleda Carlu i njezinu maj-

ku na takav način da je gospođa Lockhart rekla:

– Ako imate poslovne razgovore, Carla i ja povući ćemo se u kuću.

– Mislim da bi to bilo najbolje – složila se njezin muž.

Potom ponudi prisutnima neka sjednu, pa pogleda šerifa koji počeo mirno pričati:

– Joe Strahorn je jutros bio u gradu. Dočekao je vlak iz Miles Citya. Poveo je konje sa sobom. Neki su momci izašli iz vlaka. Njih je čekao. Bijaše ih čak petorica. Prepoznao sam dvojicu od njih, Cassa Naborsa i Vana Bollingera. To su revolveraši iz Miles Citya. Vjerujem da su to i ostala trojica. Strahorn je u njihovom društvu napustio grad nekoliko minuta kasnije. Krenuli su na Tarkov ranč – reče šerif i pogleda prisutne. – Ne znam što mislite o tome, ali vjerovao sam da vas moram upozoriti.

– Na putu ovamo sreo sam Pircea Pickensa – nastavi šerif.

– Rekao mi je da ste osnovali društvo koje će vas štititi. Ovi revolveraši vjerojatno su Tarkov odgovor na to.

– Line, to bi doista moglo biti – složila se Pierce. – Ali to je poduzeo prije nego što sam se vratio ovamo. Prisjeti se. Prvog poslijepodneva nakon mog dolaska boravio je u gradu sa svojom ženom. Znam da je noć nakon toga bio kod kuće, a jučer se pojavio na Wilcoxovu ranču. Potrebno bi mu bilo nekoliko dana da ode u Miles City i unajmi te ljude. To ne može biti ni u kakvoj vezi s onim što smo jučer odlučili.

Šerif zamišljeno počeo sukati brk, ali je onda morao priznati da je Pierce u pravu.

– Pierce, plašim se da ću se

morati složiti s tobom. Tark očigledno namjerava poduzeti nešto o čemu vi ništa ne slutite.

— Ne znam što bi to moglo biti — promrmlja zabrinuto Lockhart.

— Možda je ono s rijekom odgovor na to pitanje — reče Skip Roberts. — Pierce je to već prije spomenuo.

Objasniše Linu da je rijeka Crni Rep iznenada puna mulja, pa predložiše da još jednom pođu pogledati što se događa. Rijeka je još uvijek bila žuta od blata.

— Nije tako mnogo kao što je prije bila — naglasi Pierce. — Ali to žuto blato teče od jutros rano, a sada je već podne.

Lockhart je prestrašeno promatrao rijeku, krvotok cijelog tog područja. Brana na Crnom Repu uništila bi ga jednako kao i Alvu Williamsa i dvanaestak drugih rančera. Nije dulje sumnjao da je to ono što je Tark namjeravao poduzeti.

— Tark gradi branu, pa je doveo revolveraše da ga štite. Što bismo mogli poduzeti, Line? — zapita šerifa.

— Vjerujem da ćete skupiti ljude i jedne noći dići branu u zrak. Da ne nosim ovu zvijezdu, rekao bih vam da je to prava stvar. Ako mu naredite da sruši branu, a on to ne učini, stradat ćete — reče šerif i pogleda u sunce. — Vjerujem da će nas Hattie za nekoliko minuta pozvati na objed. Pozivam samoga sebe, jer sam promijenio svoj plan. Prvo ću krenuti na Tarkov ranč — doda i pogleda Piercea i Skipa. — Podignite desnu ruku! Proglašavam vas za svoje pomoćnike! Pratit ćete me!

* * *

Stigavši do ranča Alve Williamsa, zatekoše ovoga i neke

njegove susjede kako uzbuđeno promatraju rijeku.

— Ne uzbuđuj se, Alva! — primijeti šerif. — Upravo krećemo do Tarka. Spriječit ću ga da podigne branu. Dakako, ako budem mogao.

— Znaš li na kojem bi mjestu mogao podići branu? — zapita Alva.

— Na izlazu iz malog kanjona, gdje smo prije Tark i ja ponekad logorovali — odvratila šerif.

Krenuše prema ranču Jega Tarka. Mnogobrojna goveda kraj kojih su prolazili govorila su im da se približavaju. Popevši se na uzvisinu, šerif zastane.

— Pierce, pogledaj kroz dalekozor da li se na ranču nešto događa — naredi šerif.

Pierce ga posluša i uzvikne:

— Kola voze zemlju do izlaza iz kanjona i tamo je bacaju u rijeku. Pogledaj!

— Prokleti lopov! Iako ga dobro poznam, ipak nisam vjerovao da bi mogao učiniti nešto slično — naljuti se šerif. — Za dva do tri dana potpuno će pregraditi rijeku. Čak i niska brana zadržat će vodu sedam do osam tjedana, a to bi značilo kraj Toma Lockharta i drugih rančera.

— Morat ćemo srušiti branu — primijeti Pierce.

— Nemoj mi reći što ćete učiniti — opomene ga šerif. — Ne želim to znati! Idemo do njega! Prepusti meni da govorim.

Nekoliko minuta poslije toga iznenada ih zaustaviše dva čovjeka s puškama u rukama.

— Dalje ne možete! — upozori ih jedan od njih.

Tada iznenada zapazi srebrnu zvijezdu na šerifovom prsluku.

— Pa ti si, Line Bible! Mislim da imaš pravo proći ovuda.

— Je li Joe Strahorn negdje u blizini? — zapita šerif. — Povedi nas do njega! — naredi čovjeku.

Strahorn je pažljivo promatrao pridošlice. Poznavao je šerifa, ali Piercea i Skipa nije.

— Joe, povedi nas do kuće! Moram razgovarati s Jepom! — reče šerif.

— Znate i sami put do kuće. Nisam vam potreban za to — pobuni se predradnik.

— Vjerojatno ćeš mi biti potreban. Podi po svog konja i povedi nas — odlučno je zahtijevao Lin.

— Tko su ovi s vama? — raspitivao se Strahorn.

— Moji pomoćnici, Hamlin i Roberts.

— Povest ću vas do kuće — hladno reče Strahorn. — Ali dobro znam da po zakonu netko tko ovdje ne živi, ne može biti vaš pomoćnik.

* * *

Upravo kad su stigli pred kuću na ranču, iz nje izadoše Tark i njegova žena Annette. Bijaše odjevena za jahanje. Svakog je dana dva sata odlazila u brda. Strahorn, koji ju je mrzio iz dna duše stoga što joj je Tark posvećivao više pažnje nego njemu, morao je ipak priznati da je bila vrlo lijepa.

Tark problijedi od bijesa ugledavši šerifa. Uspio se toliko svladati da mu je hladno kimnuo i pozvao ga u kuću.

— Line, srdačnije bih te dočekao da nisi došao u tom društvu — izjavi ratoborno.

— Nisam očekivao svečani doček — primijeti Lin. — Jepe, ne možeš to činiti! Sutra ću donijeti nalog da prekineš radove.

— Gubiš vrijeme! — opomene ga Tark.

— Snosit ćeš posljedice ne budeš li poslušao nalog — mirno odvratila šerif.

— Line, ne namjeravam podignuti visoku branu. Voda će se ubrzo preliti preko nje — tvrdio je Tark.

— To se neće dogoditi prije jeseni. Što će rančeri učiniti sa svojom stokom?

— Briga me! Oni su se udružili protiv mene — naljutio se Tark. — I to zahvaljujući ovim momcima ovdje. Ako žele borbu, imat će je! — doda i obrati se svom pastorku. — Iznenaduje me što mi nisi počeo prijetiti. Čuo sam da si jučer na sastanku mnogo pričao.

— Ne čudi me što to već znaš — odgovori Pierce. — Očekivao sam da će ti to tvoj doušnik brzo javiti. Ali znaš i sam da me ne možeš prevariti. Prije nego što ovo završi, dopuzat ćeš na koljenima i moliti me za milost — reče i pogleda šerifa. — Lina, maknimo se odavde.

VIII

— Pierce, upozoravam te! — govorio je šerif dok su polagano jahali natrag. — Suzdrži se dan ili dva. Tad ću donijeti nalog za rušenje brane, pa ćemo vidjeti što će Tark poduzeti.

— Ako to postignemo s pomoću zakona, bit će dobro — složi se Pierce. — Line, to je pitanje života ili smrti za sve rančere na ovom području.

— To mi ne moraš reći — promrmlja šerif. — Misliš li doista da među vama postoji doušnik?

— Posve sam siguran u to — odgovori Pierce. — Line, poznaješ sve ljude. Da li bi mi u povjerenju mogao nešto prišapnuti?

Šerif se zamisli. Nakon nekog vremena odgovori:

— Ne smijem nikog optužiti bez dokaza.

— Imaš pravo — složi se Pierce.

Stigavši do Wilcoxova ranča, šerif uđe zajedno s dječakom u kuću, a ljutiti Dallas obrati se Pierceu:

— Moramo nešto poduzeti! Ljeto je, pa kiša neće padati, a rijeka će brzo presušiti.

— Nešto ćemo učiniti — počea smirivati Pierce. — Zasad još ne znam što, ali ću ti to javiti kad nešto odlučimo.

Uto se iz kuće pojavi šerif.

— Dallase, nemaš se čega plašiti. Dječak nije kriv! Nemoj više razmišljati o tome.

Večer je pala kad su se njih trojica vratila na Lockhartov ranč. Tamo su uz Franka Adamsa i Alvu Williamsa zatekli i sve druge rančere iz okoliće.

— Line, cijenim ono što namjeravaš učiniti za nas — reče Lockhart, nakon što je saslušao šerifa. — Ali ne vjerujem da će Tark poslušati sudski nalog. Morat ćemo se sami pobrinuti za to.

Ni Pierce nije vjerovao u uspjeh šerifovih nastojanja. Lin Bible brzo krene natrag u grad, a rančeri nastaviše razgovor.

— Tark nesumnjivo radi isto što i mi. Svu će svoju pažnju posvetiti brani. Tamo će nas čekati sa svojim ljudima. Morat ćemo, dakle, udariti na njega negdje drugdje. Ako se slažete, sutra ujutro svi zajedno otjerat ćemo Tarkovu stoku s bivših Pickensovih i Southardovih pašnjaka. Čim ponovno zauzmemo tu zemlju, krenut ću u grad i kupiti je. Razmislite i recite mi što ste odlučili.

Frank Adams ga je odmah podržao. Lockhart i drugi ran-

čeri imali su toliko svojih neprilika da im je bilo teško razmišljati o tudima. Ali su uz malo nagovaranja i oni u potpunosti podržali Piercea.

— Pa dobro — nastavi Pierce.

— Svaki od vas morat će obavijestiti one koji nisu prisutni. I to još večeras. Sakupit ćemo se ovdje u sedam sati ujutro. Frank, ti ćeš obavijestiti Burnetta, zar ne?

— Da!

— Učini to! Hoću da dođe ovamo! Još nešto, nemojte nikome pričati o našim sutrašnjim namjerama. O napadu na branu možete pričati koliko hoćete. Naime, ako nas Tark sutra dočeka, znat ćemo da ga je netko obavijestio. I to jedan od nas ovdje nazočnih. No ako na pašnjcima zateknemo samo nekoliko prijeko potrebnih ljudi, znači da Tark očekuje napad na branu i da je sve svoje ljude povukao onamo. U tom slučaju doušnik je među šestoricom koju ćete obavijestiti, a nije među nama ovdje.

— To si pametno zamislio — složi se Adams. — Na taj način uspjet ćemo odvojiti ovce od kova. Pripazite, dakle, da ništa ne odate.

* * *

Rano ujutro Lockhartov ranč napustiše četrdesetorica odlučnih jahača. Krenuše prema ranču Pricea Pickensa. Stigao je i Wick Burnett. Ako je možda i zapazio da ga pažljivo promatraju, ničim to nije pokazivao.

— Moramo se razići — primijeti Lockhart. — Pickens me upozorio da ćemo iza onih vrba naići na Tarkove ljude.

U daljini se pojaviše dva Tarkova kauboja. Zapazivši rančere, očigledno shvatiše da njih dvojica neće moći ništa poduze-

ti protiv njih. Okrenuše konje i odjahaše u galopu uz rijeku.

— Pierce, odlaze po pomoć! — zavikne Burnett. — Ne bi imalo smisla da nas uhvate ovdje na otvorenom.

— Što savjetuješ? — zapita ga Pierce.

— Krenuo bih niz rijeku i potražio neko mjesto gdje bismo se mogli sakriti.

— Čuo si da nećemo jahati prema brani. Ako se plašiš pucnjave, još uvijek možeš otići.

— Ne sviđa mi se sve ovo! Počeo si kupovati pašnjake, pa ćemo uskoro na svom vratu osjetiti tvoju čizmu umjesto Tarkove.

Pierce krene dalje ne obraćajući pažnju na Burnettove riječi. Ali je u sebi znao da neki rančeri doista gledaju u tom svjetlu na ono što radi.

Stigoše do pašnjaka, a nitko im se nije suprostavio. Za vrlo kratko vrijeme otjeraše svu Tarkovu stoku s tih pašnjaka, tako da joj nije bilo traga odavde, pa sve do Yellowstonea.

— Ovog smo ga puta iznenadili — oduševi se Pickens. — Najvažnije je da spriječimo Tarka da ponovno dotjera stoku ovamo.

— Da, Tark će nastojati ponovno zauzeti ove pašnjake — primijeti Pierce. — Odmah ću krenuti u grad i kupiti tu zemlju. Iznajmit ću vam je — obrati se Pickensu i Southardu. — Poslije je možete kupiti od mene za istu cijenu koju sam ja platio. Činim to jedino stoga što vam želim pomoći i zaustaviti Tarka. Dat ću vam pismo da ću zemlju prodati vama kad god to poželite. Ne trebam toliko zemlje za sebe.

— Hoćeš li poći do šerifa kad dođeš u grad? — zapita Adams.

— Da, ako ga zateknem ondje. Zanima me što će mi reći. Skipe, mogli bismo odmah krenuti!

* * *

U Zemljišnom uredu Pierce je saznao da su pašnjaci na prodaju, pa ih je odmah kupio.

Serifov je ured bio prazan. Raspitavši se, doznao je da je Lin naglo napustio grad oko deset sati.

— To je dobar znak — obrati se Pierce svom prijatelju. — Vjerojatno je dobio sudski nalog da Tark mora srušiti branu. Poći ću do uredništva »Monitora« i predati oglas da sam kupio one pašnjake. Na taj će način Tark saznati da više nisu javno vlasništvo.

Vrativši se na Lockhartov ranč, zatekli su rančere kako se odmaraju.

— Tome, je li bilo kakvih neprilika? — raspitivao se Pierce.

— Strahorn se sa svojim momcima pojavio čim ste otišli. Rekao sam mu da će nas morati silom potjerati s tih pašnjaka. Nakon nekog vremena oni su se povukli i nismo ih otada vidjeli.

— Mislim da će ovdje morati ostati dvanaestak ljudi. Četrdesetorica nam nisu potrebna — primijeti Pierce.

Pošto im je ispričao ono što se zbilo u gradu, zatražio je da nekoliko dobrovoljaca ostane te noći s njim i sa Skipom na straži.

— Ben je ovdje s dvojicom svojih ljudi, a Price s jednim — reče Pierce. — To nas je zajedno sa mnom i sa Skipom sedam. zadržat ću još petoricu. To će biti dosta. Bene, ako krenemo na tvoj ranč, hoće li nam tvoja žena moći pripremiti večeru?

— Dakako da hoće! — odvrati Ben.

— Onda ćemo odmah poći. Tako će mi se pružiti prilika da napravim pismeni ugovor s tobom i s Priceom. Vi ostali ostanite ovdje dok se ne vratimo!

U smiraj dana jahači krenuše prema Southardovom ranču.

Nakon nekog vremena Pierce zaustavi konja i obrati se Priceu:

— Razići ćemo se. Ti i Ben sa svojim ljudima krenut ćete preko rijeke. Ostali će pripaziti na ovoj strani. Mjesec će uskoro izaći. Bit će dovoljno svjetla da vidimo što radimo. Dva brza pucnja bit će znak da se Tarkovi ljudi približavaju, ne bi li zauzeli natrag pašnjake. Tada svi moraju požuriti prema tom mjestu.

— Vjerojatno će se pojaviti s vaše strane, koristeći drveće kao zaklon — reče Pickens. — Bilo bi bolje da svi ostanemo ovdje.

— Na taj način omogućili bismo im da nas okruže — upozori ga Pierce.

Razidoše se u očekivanju onoga što se moglo dogoditi. Ali kao da nije bilo razloga za uznemirenost. Ništa se nije micalo oko njih. Kasno noću Buck Ross, Priceov kauboj, zapuca brzo dva puta.

Ubrzo se svi nadoše kraj njega.

— Približavaju se skrivajući se iza drveća — objasni im Buck. — Osluhnite, pa ćete ih moći čuti.

— Imaš pravo — složi se Pierce, pošto je osluhuo. — I mi ćemo se sakriti iza drveća. Nemojte pucati dok vam ne naredim!

Jahači, koji su se približavali, iznenada zastadoše, a mir po-

novno zavlada. Na svjetlu mjesečine Pierce ih ugleda kako se polagano nastaviše približavati, jašući jedan iza drugoga. Pierce naredi svojim ljudima da počnu pucati. Jedan od Tarkovih momaka krikne i padne s konja.

Tarkovi ljudi požuriše da umaknu s mjesečine. Prije nego što im je to uspjelo, rančeri ih ponovno napadnuše. Očigledno shvativši da će morati pronaći bolji način da se upuste u borbu sa svojim protivnicima, Tarkovi ljudi okrenuše konje i pobjegoše.

Pierce pogleda ljude oko sebe.

— Jeste li svi dobro? — zapita.

— Nitko nije pogođen — dobije odgovor.

— Otjerali smo ih! — zadovoljno zavikne Price Pickens. — Neće ponovno pokušati!

— Neće na taj način, ali će pokušati nešto drugo. Neće odustati tako lako — opomene ga Pierce. — Vjerujem da će nas zaobići i navaliti s druge strane pašnjaka. Moramo napustiti mjesto kraj rijeke i krenuti prema njima. Zapucajte čim ih ugledate!

Nadoše se stotinjak metara zapadno od rijeke, kadli Skip vikne:

— Eno ih!

Kriknuvši na divlji način Teksašana, Skip jurne naprijed praćen Pierceom. Začu se silna pucnjava koja se odbijala deseterostrukom jačinom od okolnih brda. Chet Ingalls, jedan od Southardovih kauboj, padne sa sedla, a i Sam Rooks bijaše ranjen, ali ne toliko da nije mogao nastaviti borbu.

Pierce zapazi da su Tarkovi ljudi prorijedeni i da pucaju sve slabije. Mjesečina je bila dovolj-

no svjetla, te je mogao prepoznati Joea Strahorna kako tjera svoje ljude u napad. Oni su se borili samo zbog plaća, pa nisu htjeli dovoditi svoj život u opasnost. Pierce je znao da je prvi oružani sukob s Tarkovim ljudima završen. Tark ga je izgubio. Strahornovi ljudi počeli su se povlačiti u neredu, a Pierce ih nije namjeravao progoniti. Obrati se Pierceu.

— Ti i Ben dovest ćete sutra svoju stoku na ove pašnjake. Ne vjerujem da će biti neprilika. Tark će shvatiti da je izgubio pašnjake kad pročita u novinama oglas da sam ih ja kupio.

Odnijeli su Cheta Ingallsa u Southardovu kuću. Ali je on umro nekoliko minuta poslije toga. Ljudi, koji su isprava bili silno oduševljeni zbog pobjede, iznenada se otriježniše. Okamenili su se na pomisao da se to moglo dogoditi svakome od njih. Rooksova je rana bila neznatna. Očistili su je i previli.

Pierce zahvali rančerima na pomoći i doda:

— Tark će nastojati umanjiti našu pobjedu. Noćas smo ga ranili i on to neće zaboraviti. Prošla su tri sata, pa će biti bolje da krenemo kući i odmorimo se.

Zora se radala kad su Pierce i Skip stigli na Lockhartov ranč. Dok su prolazili preko mosta, pogledaše u rijeku. Voda je još uvijek bila žuta i vrlo plitka. To je značilo da je Tark nastavio podizati branu.

Skip se namršti:

— Rijeka će potpuno presušiti za četrdeset i osam sati ako tako nastavi.

— Ako Lin ništa ne postigne, rijeka će presušiti prije nego što uspijemo nešto poduzeti — složi se Pierce.

IX

Bijaše već podne kad je Skip probudio svog prijatelja.

— Pierce, ustani, uskoro će objed!

— Tako je kasno? — začudi se Pierce i pogleda na sat. — Pretpostavljam da si Tomu sve ispričao?

— Jesam! Drago mu je što smo postigli pobjedu, ali je užasno zabrinut zbog rijeke.

— Mogu zamisliti — primijeti Pierce. — Možda nam se Lin danas javi, iako vjerujem da će to učiniti tek sutra.

Zbog svoje žene i kćerke Lockhart je nastojao biti hrabar. Ali nikoga nije mogao prevariti. Svi su znali da bez rijeke ranč ne može preživjeti.

— Sve i nije tako loše kako izgleda — tješio ga je Pierce. — Zaustavili smo Tarka s obje strane doline. Preostaje mu još samo središnje područje, a tu smo mi snažniji.

— Tarku središnje područje neće biti važno, ne bude li vode u rijeci — upozori ih Carla.

— Rijeka neće presušiti, kako to Tark predmnijeva. Nije ga teško prozrijeti. Jučer sam u Zemljišnom uredu ustanovio da je zemlja iznad brane njegova. Dio njegova stada pase tamo, a dio ispod brane. Tark namjerava smjenjivati stada svakih pet dana, jer stoka može toliko izdržati bez vode. Drugim rančerima to neće biti moguće. Želi se na taj način domoći njihove zemlje, a kad se to dogodi, ponovno će srušiti branu.

— A mi ćemo propasti — uzdahne Lockhart.

— Vjerujem da će Tark pokušati pokupovati vašu zemlju za sitne pare — nastavi Pierce. — Iako sam siguran da zna kako

se to neće dogoditi bez borbe s vama. Zna da biste za zemlju žrtvovali i živote.

— Sada je vjerojatno već spoznao da je medvjeda uhvatio za rep — promrmlja Skip. — Ako još sumnja u to, nekoliko dinamitnih štapina uvjerit će ga u točnost onoga što Pierce tvrdi.

Lockhart im reče da namjerava skupljati vodu s nekoliko manjih izvora kilometar južno od kuće. Ako se dogodi ono najgore, barem će dio stoke imati vode.

— Poći ću s vama i pomoći vam — ponudi se Skip. — Znam da će Pierce htjeti ostati ovdje za slučaj da se šerif pojavi.

Pošto su odjahali, Carla je izašla na verandu i sjela kraj Piercea na klupu. Trudila se da sakrije strah. Pierce joj se divio, ali je vidio da je djevojka vrlo uzbuđena.

— Drago mi je što se napokon odmaraš — obrati mu se Carla.

— Otkad si došao, neprekidno se nešto događa. Nismo imali prilike ni da se bolje upoznamo.

— Ako bih ti kazao da sam često razmišljao o tebi, možda ti to ne bi bilo drago — nasmiješi se Pierce.

— Zar se tako udvara u Teksasu? — zapita veselo Carla.

— Ne znam — odgovori joj Pierce. — Teksas je bio dobar prema meni. Neću to nikada zaboraviti.

— Vratit ćeš se onamo?

— Još nisam razmišljao o tome. Kad jednom bacimo Tarka na koljena, vjerojatno ću poželjeti ostati ovdje.

— Čula sam da su djevojke u Teksasu vrlo lijepe?

— Jesu, ali nikada nisam vidio ljepše od tebe.

Shvativši da je Carlu doveo u nepriliku, Pierce brzo doda:

— Vjerojatno to nisam smio reći, iako je istina. Ne znam što misliš o meni. Sada sam pun mržnje i želje za osvetom — nastavi. — Ponekad sam zapazio u tvojim očima da me žališ. Možda me i treba žaliti. Ovo nije dobar način života. Ali živio sam s time pet godina. Sada, kad vidiš što Tark čini tebi i tvojima, možda ćeš me lakše razumjeti.

— Hoću, Pierce! — složi se ozbiljno Carla. — Nadam se da će taj čovjek doživjeti užasnu kaznu. Ne bih htjela da to otac i majka vide, ali užasno se plašim. Ne znam što bismo mogli učiniti, ako izgubimo ranč. Ti si nam jedina nada. Da nema tebe, ne znam što bismo činili.

Zapazivši suze u Carlinim očima Pierce položi svoju ruku na njezinu.

— Carla, ma što se dogodilo, ne smiješ izgubiti vjeru u mene. Znam da je moj život u opasnosti. Prije ili poslije jedan od Tarkovih ljudi pokušat će me ubiti. Skip to zna jednako tako dobro kao i ja, zato smo spremni na to.

— Kako možeš tako govoriti? Čovjek ne može biti spreman na to da ga ubiju.

— Postoji jednostavno pravilo za takav slučaj — upozori je Pierce. — Ubij prije nego što ubiju tebe! Namjeravam pobijediti u toj borbi, zbog tebe i zbog sebe.

Uto im se pridruži gospođa Lockhart, pa počese razgovarati o manje tužnim stvarima.

Već je prošao dobar dio poslijepodneva, a šerif se još uvijek nije pojavio. Pierce je nestrpljivo krenuo do mosta. Od jutros u rječnom koritu bijaše sve manje vode. Na nekim mjestima već ga se moglo pregaziti. Baš tada se pojaviše Lockhart i Skip.

— Je li Lin bio ovdje? — zapita Lockhart.

— Nije! Odgovor je pred tvojim očima. Ne moram ti ništa više reći.

— Da, nema sumnje u to — kimne ljutito Lockhart. — Jesi li čuo nešto od Pickensa ili Bena?

— Nisam, a to je dobro. Da se nešto dogodilo, već bi nam javili. Razmišljao sam o tome što moramo poduzeti, pa će biti najbolje da sjednemo i porazgovaramo.

Njih trojica krenuše do klupe ispod razgranata stabla.

— Prije nego što započnem, reci mi, imate li u kući dinamita? — zapita Pierce.

— Nekoliko štapina — odvra ti Lockhart. — Ako nam treba više, možemo ga nabaviti u gradu.

— Bila bi greška sada ga ondje kupiti — promrmlja Pierce.

— To bi navelo na naš trag. Vjerojatno svi rančeri imaju ponešto. Bit će dovoljno dvanaestak štapina i dvadeset metara fitilja.

— To ćemo moći skupiti — potvrdi Lockhart.

— Učinit ćemo to sutra ujutro. Skip zna rukovati dinamitom. Trebat će nam još jedan iskusan čovjek.

— Nisam baš iskusan, ali se ne plašim dinamita — primijeti Lockhart.

— Ne, ne bih želio da u tome sudjeluje netko od rančera. Razumjet ćeš kad ti sve objasnim. Ali što je s Buckom?

— On se razumije u to. Osim toga ima hladnu glavu.

Pierce im počeo objašnjavati svoje namjere. Sutra navečer svi će se sastati na ranču Wicka Burnetta. Odatle će krenuti u planine i sa stražnje strane prići Tarkovom ranču, zaobilazeći

njegovu kuću. Napast će branu radije iz tog smjera nego da joj se približe obalom rijeke, kako Tark vjerojatno očekuje.

— Sam ću poći do Burnetta, objasniti mu naš plan i zatražiti da mi obeća da će šutjeti.

Preko Skipovih usana prijede podrugljiv smiješak.

— To je dobro! Tek što ćeš mu okrenuti leđa, on će odjahati do Tarka.

— To i očekujem — mirno nastavi Pierce. — Neke stvari neće saznati, a neće ih saznati ni bilo tko drugi dok ne dodemo na pravo mjesto. U tom slučaju, više neće moći ništa poduzeti. Njemu će ispričati da ćemo se brani približiti spuštajući se niz brdo do rijeke i da ćemo tu zapodjenuti borbu. Neću mu spomenuti što ćete ti i Buck učiniti. Znajući da ćemo doći tim smjerom, Tark će povući svoje ljude s brane i postaviti ih tako da nam prepriječe put. Naš je zadatak da Tarkove ljude zadržimo pedesetak minuta, dok vi ne obavite svoj posao. Oni neće razmišljati ni o čemu drugome nego o tome kako će nam zatvoriti put do brane.

Skip se nasmije.

— Počinjem shvaćati tvoju igru. Buck i ja bit ćemo kilometar daleko, ali ćemo čuti pucnjavu. To će za nas biti znak da započnemo posao i stavimo štapine na pravo mjesto.

— Pogodio si, Skipe! Morat ćete brzo raditi, ali sve dok čujete pucnjavu, sigurni ste. Minirajte branu što dublje moguće. Vjerojatno ćete tamo zateći i nekog stražara. Njega ćete morati ukloniti. Ali pucnjava će biti tako glasna da se vaš pucanj neće čuti.

— Ali eksplozija hoće — upo-

zori ga Lockhart. — Što će se tada dogoditi?

— Ili će, zaključivši da je brana srušena, odjahati onamo da vide što se dogodilo, ili će navali svom snagom na nas. Ipak ne vjerujem da će nas daleko progoniti.

— Pierce, slažem se s tvojim prijedlogom — reče Lockhart ne oklijevajući ni najmanje. — Moramo nešto poduzeti, a ja ne vjerujem da bismo se mogli sjetiti nečeg pametnijeg. Ne sumnjam da će Burnett upasti u klopku. Ali prije nego što bilo što poduzmemo, moramo se dogovori s Frankom i s Alanom.

— Dakako! To možemo učiniti sutra.

— Kako ćemo dugo još čekati Lina Biblea?

— Do sutra u podne! Ako do tada ne čujemo ništa, izvršit ćemo svoj plan. Pozvat ćemo Alvu ovamo, a potom ćete krenuti do Frankova ranča. Ja ću posjetiti Wicka Burnetta.

* * *

Ujutro je Crni Rep izgledao poput potočića. Voda je zaostala u dubokim rupama, ali rijeka je prestala teći. Svi su s velikim nestrpljenjem očekivali dolazak šerifa.

Lin je dojahao oko jedanaest sati. Njegovo zadovoljno lice govorilo je da nije postigao uspjeh.

— Dolazim od Tarka — reče.
— Bio sam i jučer tamo. Sudac je izdao privremeni nalog o zabrani gradnje brane. Kad sam ga predao Tarku, rastrgao ga je pred mojim očima. Rekao mi je neka suca pošaljem dodavola. Sudac će podignuti tužbu protiv njega. Stoga sam jutros odjahao do Darka.

— Što to znači? — zapita Pierce.

— Tark će se sutra pojaviti pred sudom ili ću ga morati silom dovesti — odgovori šerif i obriše znojno čelo. — Tark će doći sa svojim odvjetnikom. Sudac će ga kazniti globom i možda osuditi na trideset dana zatvora.

— To ne vodi ničemu — pobuni se Pierce. — Tark će se žaliti višem sudu.

— Da, to će učiniti! — promrmlja Lin. — Sve će se to vući mjesecima. Nikada neće otići u zatvor. U međuvremenu svi ćete vi propasti.

Kad je Lockhart pokušao nešto reći, šerif ga prekine:

— Znam da ćete nešto poduzeti, ali ne bih htio znati za to. Ne smijem vam dati čak ni savjet, iako sam na vašoj strani. Najviše što mogu učiniti jest da vam poželim sreću.

Nije se dugo zadržao. Nakon njegova odlaska poslaše momka po Alvu Williamsa, a kad je taj stigao, krenuše na Adamsov ranč.

Odbor je jednoglasno prihvatio Pierceov plan. Alva oduševljeno izjavi:

— Ništa bolje ne bismo mogli izmisliti nego da dinamitom dignemo u zrak tu prokletu branu. Dinamita imam u izobilju. Nema potrebe čekati još nekoliko dana. Možemo sve pripremiti do sutra uvečer.

— Slažem se — primijeti Pierce. — Skip i ja krenut ćemo do Burnetta. Alva, kad stigneš kući, pogledaj koliko imaš dinamita i fitilja. Ako misliš da nije dovoljno, nabavi to kod drugih rančera.

Dogovorio se sa Skipom da će ovaj zaostati za njim kad se pri-

bliže Burnettovom ranču. Pierce će nasamo razgovarati s plavokosim čovjekom.

— Ako se sada pojaviš samnom, možda bi se sutra uvečer iznenadio ne bude li te vidio s nama.

Pierce je zatekao Burnetta kod kuće. Ovaj je bio iznenađen kad ga je ugledao. Dočekao je Piercea prilično hladno, ali se njegovo ponašanje promijenilo kad je čuo zašto je Pierce došao.

Burnett počeo navaljivati na Piercea želeći saznati najmanje pojedinosti, a ovaj je razumio zašto on to čini. Rado mu je dao sve potrebne obavijesti.

— Pierce, kada će se ljudi ovdje okupiti?

— Mislim oko sedam sati. Krenut ćemo čim padne mrak. Misliš li da neće biti teško odavde doprijeti do rijeke?

— Neće! Možemo stići onamo za dva sata.

Pierce kimne.

— To je u redu! Htjeli bismo biti tamo oko deset sati. Wick, jasno ti je da nitko ne smije saznati ništa o tome?

— Dakako! Pierce, ne brini, nikome neću ništa odati, a neću ni imati prilike za to — nasmije se Wick. — Nikada nitko ne dolazi ovamo. Volio bih ti pokazati ranč, najljepši je u cijeloj okolini. Ali to mogu učiniti i drugi put. Znam da te čeka dugi put natrag, a tebi se vjerojatno žuri.

— Da, bit će bolje da odmah krenem — složi se Pierce.

Odjahao je ne osvrćući se. Znao je da se ne mora plašiti Burnetta. Ipak se bolje osjećao kad se našao izvan domašaja njegova revolvera.

Skip ga je čekao. Pažljivo pogleda prijatelja.

— Vidim da si zadovoljan — primijeti.

Pierce mu se nasmiješi.

— Sve sam uredio s Burnettom. Učinit će ono što očekujem od njega. Postoji samo jedna stvar koju ne razumijem. Zašto on to radi?

— Zbog novaca! A za što bi drugo?

— Nisam siguran — Zamisli se Pierce. — Ne mogu to objasniti, ali osjećam da je riječ o nečem drugom, a ne samo o novcu.

X

Na očev nagovor Carla i njezina majka odvezele su se drugog jutra u Broken Rock, kako bi nabavile neke stvari. Iako im nitko nije ništa rekao, ipak su slutile da će te noći rančeri pokušati razoriti branu. Bijahu silno uplašene. Mogle su se samo nadati da se među mrtvima i ranjenima neće nalaziti i njihov otac i muž.

— Mislio sam da će tako barem na nekoliko sati zaboraviti svoje brige — objasnio je Lockhart Pierceu.

— Nadam se, Tome! Čekanje je za njih teže nego za nas.

Tog su jutra Skip i Buck krenuli do Alve po dinamit. Vratili se s većom količinom nego što im je bila potrebna.

— Alva je jučer obavijestio sve ljude da moraju biti na Burnettovom ranču najkasnije do sedam sati — obavijesti Skip Piercea. — Prvo će se sakupiti ovdje, a potom će odjahati do Burnetta.

— To je u redu. Jeste li vas dvojica razmislili što će vam noćas biti potrebno?

— Poslije podne pripremit ću lopate i drugi alat — reče Buck.

— Vjerujem da neće biti teško iskopati dovoljno duboke rupe u koje ćemo gurnuti štapine.

Pierce je toga poslijepodneva s tugom promatrao stoku koja je žedna prilazila rijeci da se napije. Čulo se zdvojno mukanje životinja.

Carla i njezina majka vratile su se oko pet sati. Pričale su da su svi u Broken Rocku bili zadovoljni što se Jep Tark morao pojaviti pred sudom.

— Sudac ga je osudio na globu od stotinu i pedeset dolara i trideset dana zatvora — pričala je Carla. — Ali kao što si pretpostavljao, Tarkov je odvjetnik uložio žalbu i položio kauciju za Tarka.

— I to je kraj svega! — naljuti se Lockhart. — Tark je vjerojatno vrlo zadovoljan. Uspjelo mu je isušiti rijeku.

— Na nekoliko sati — upozori ga Pierce:

Predvečer ljudi se počеше skupljati na ranču. Prvi stigoše Price Pickens i Ben Southard. Bijahu bolje raspoloženi nego proteklih mjeseci. Jučer su drugi pomogli njima, a sada će se oni odužiti. Iako nisu točno znali što će se noćas dogoditi, ipak im je bilo jasno da je cilj bio uništenje Jepa Tarka.

— Dodavola! — naljuti se Pickens. — Morali bismo starog jarca baciti u to njegovo jezero prije nego što ispustimo vodu.

— Price, pokušaj se suzdržati — upozori ga Pierce. — Noćas će nam biti potrebne hladne glave.

Prisutni, svjesni ozbiljnosti svega što se zbivalo, govorili su malo ili su šutjeli. Pierce i Lockhart izmijeniše nekoliko riječi, a potom se počеше spremati za odlazak.

— Tome, ne znam je li ono što radiš doista potrebno, ali nemoj se upuštati u nepotrebne opa-

snosti — opomene Lockharta njegova žena. — Molim te!

— Sve će biti dobro, Hattie! — smirivao ju je Lockhart. — Bori-mo se za naše živote!

Carla pogleda Piercea. On joj kimne u tišini, odjahavši u društvu njezina oca.

Skip i Buck dobili su posljednje upute. Morali su pričekati još jedan sat prije nego što krenu do brane. Pierce ih pozdravi uzdignuvši ruku, a zatim se pridruži drugim jahačima.

Još ih je nekoliko čekalo na ranču Franka Adamsa. Ne gubeći vrijeme, svi zajedno krenuše prema ranču Wicka Burnetta.

Stigoše tamo u smiraj dana. Wick, ako je i zapazio da nema Skipa, nije ništa rekao. Pierce je izmijenio s njim samo nekoliko riječi. Prisjetio se da bi ih Burnett mogao povesti u klopku u brdima, pa je to spomenuo Adamsu. Ovaj je poznavao planine bolje od Burnetta. Zato odlučíše da će biti korisno ako Adams i Pierce krenu naprijed zajedno s Wickom.

— Wick, ako si spreman, mogli bismo poći. Zacijelo nam možeš pokazati put?

— Dakako da mogu — odgovori brzo Burnett, koji je, s obzirom na opasnu igru koju je igrao, bio vrlo miran:

Pola sata poslije toga nadoše se u brdima Buckskinsa. Zbog mraka vidjeli su samo nekoliko koraka ispred sebe. Burnett iznenada skrene u pogrešnom smjeru. Da li zabunom ili namjerno?

— Burnette, trebalo je skrenuti desno — upozori ga Adams. — Ovuda ne vodi put.

— Možda sam se izgubio u tom prokletom mraku, ali ne vjerujem — odvrati Burnett.

— Hajde da se uvjerimo — predloži Pierce. — Frank, kako bi bilo da se vratiš do mjesta na kojem smo, po tvom mišljenju, skrenuli s puta? Uskoro će se pojaviti mjesec.

Adams je doista pronašao mjesto na kojem su napustili stazu. Burnett se počeo ispričavati, a Pierce povjeruje da je to doista bila samo zabuna. Nastaviše put. Adams i Pierce pažljivo su promatrali Burnetta.

Uskoro se mjesec doista uzdigao na nebu. Sad su brže napredovali. Udoše u kanjon. Bio je kao stvoren za zasjedu. Ali prodoše kroza nj; a ništa se nije dogodilo. Pierce pogleda Adamsa, a ovaj mu kimne, dajući mu time na znanje da zna gdje se nalaze. Na mjesečini ugledaše niske brežuljke pred sobom.

— Uskoro ćemo napustiti planinu — primijeti Burnett. — Koliko je sati?

Pierce izvuče sat.

— Devet je prošlo za nekoliko minuta.

— To sam i mislio. Prije deset stići ćemo do rijeke Crni Rep.

Zastadoše na trenutak, pričeka-
vši da im se drugi pridruže.

— Malko ćemo izmijeniti naš plan — obavijesti Pierce ljude, a zbog ozbiljnosti njegova glasa ljudi ga počеше slušati vrlo pažljivo. — Odbor je odlučio ovako: budući da je potrebno djelovati u tajnosti, ništa neće biti objavljeno prije nego što stignemo onamo. Noćas ćemo dignuti u zrak branu, ali ne s pomoću naših revolvera. Evo kako će se sve odigrati.

Upoznao je ljude s pažljivo čuvanim planom. Kad su ovi sve saznali, nisu mogli sakriti oduševljenje. Burnett nije znao što bi rekao. Shvatio je da su ga iskoristili kao mamca. Htio ih je

proklinjati zbog te izdaje, zaboravljajući na svoju, ali se nije usudio odati da je on Tarkov čovjek. Shvatio je da se nalazi u opasnosti, a nije se morao plašiti samo rančera. Odao ih je, ali Jep Tark neće tako gledati na to. Povjerovat će da ga je Burnett danas izdao.

Plavokosi čovjek zapazi da ga Pierce pažljivo promatra. Spoznao je da bi bila prava ludost pokušati pobjeći i upozoriti ljude na Tarkovom ranču kakva im opasnost prijeti.

— Wick, ti ćeš nas povesti, a mi ćemo za tobom krenuti uz rijeku — mirno mu reče Pierce, čitajući Burnettove misli. — Jahaćemo iza tebe. Nemoj sada pogriješiti.

Burnett ga je dobro razumio. Najradije bi ubio Piercea.

Prošli su više od pola kilometra, kadli pucanj prodre kroz noćnu tišinu. Slijedilo ga je dvanaestak drugih. Jahači istog trenutka potražiše zaklon. Sjahavši, primakoše se stijenama, skrivajući se iza oborenih debala i uzvraćajući na pucnjavu. Pierce zapazi da se nešto dogodilo s Lockhartovom rukom.

— Što je, Tome? — zapita zabrinuto.

— Onaj prvi pucanj pogodio me u lijevu ruku — odgovori mu rančer ljutito. — Ali sve će biti dobro. Pogledaj radije što je s Burnettom.

Wicku je ispao revolver iz ruke. Ležao je iza nekog stabla, a Pierce se nagne nad njega.

— Gdje te pogodilo? — zapita.

— Ovdje! — reče Burnet i makne okrvavljenу ruku s ramena.

Pierce je pokušao pregledati ranu, ali nije vidio dovoljno dobro, jer je samo slaba mjesečina prodirala kroz granje.

— Krvariš*— reče. — Ali sada ne možemo ništa učiniti. Ostani ovdje ležati.

Pucnjava se nastavila, sad glasnije sad tiše. Ipak se ni na trenutak nije potpuno prekida- la, a to je bilo ono što je Pierce želio.

Dallas Wilcox dopuže do nje- ga s viješću da je Homer Knox poginuo. Pierce kimne. Homer Knox bijaše dobar i pošten čov- jek, ali sada nije bilo vrijeme za velike riječi. A riječi ionako nisu mogle pomoći.

* * *

Skip i Buck začuše pucnjavu kad su se nalazili nešto ispod brane. Odmah joj se počеше pri- bližavati. Dvije stotine metara od nje zavezaše konje i nastavi- še se penjati. Kretali su se po ogoljeloj padini oprezno se šu- ljajući. Svaka je minuta bila dragocjena. Nigdje nije bilo ni- koga, pa su već bili povjerovali da je brana pusta. Ali su se pre- varili.

— Pogledaj! — šapne Buck, pokazujući prema izlazu iz ma- log kanjona.

— Vidim ga! — odgovori Skip.

— Ne možemo učiniti ništa dru- go nego ga udesiti.

Zapucaše zajedno, a čovjek padne. Nekoliko minuta poslije toga Skip i Buck počеше grozni- čavo kopati. Pierce ih je upozo- rio da imaju pedeset minuta vremena da obave svoj posao. On ih je misao tjerati da brzo kopaju što dublje rupe. Napo- kon počnu gurati štapine u njih.

— Buck, mislim da smo to obavili — uzdahne Skip, a znoj mu je tekao s čela. — Pripalimo tilje i gubimo se!

* * *

Carla i njezina majka nisu mogle ni pomisliti na spavanje.

Sjedile su na verandi ispred ku- će i čekale. Vjetar im je s Bu- ckskina donosio odjek pucnja- ve. Znale su što to znači. Grla im se stisnuše, a to isto događa- lo se i svim drugim ženama ko- je su jednako tako čekale.

Iznenada začuše snažnu eks- ploziju. Carla potrči do mosta i stade promatrati rijeku. Znala je da će voda brzo naići ako je rančerima uspjelo srušiti bra- nu.

Nekoliko minuta poslije toga čula je kako voda doista nado- lazi, ali je još nije vidjela. Uto voda udari tako snažno u most da je Carla pobjegla. Pričini joj se da će voda srušiti most. Digla se do samog njegovog ruba, ali most ipak izdrži. Deset minuta poslije toga rijeka nije bila viša nego inače u ovo doba godine.

— Samo da se ocu nije nešto dogodilo! I Pierceu! — uzdahne glasno.

* * *

Odjek eksplozije još je odzva- njao među brdima, kad su ran- čeri počeli oduševljeno klicati. Pierce se nadao da to nije pre- uranjeno. Vidio je kako Pickens pažljivo promatra riječno kori- to, očekujući hoće li se voda po- javiti. Ali Pierce je znao da voda neće tako brzo stići do ovog mjesta, pa je ljude upozorio na to. Ujedno im je rekao neka se pripreme za konačan obračun.

A taj se brzo zbio, čim su se Tar- kovi ljudi oporavili od iznenedenja. Bijesni stoga što su ih prevarili, odrekoše se svakog opreza. Stra- horn ih je poticao u tome. Počese se približavati rančerima, ali iznena- da nastade tišina.

— Očigledno su se predomislili! — vikne Pickens — Dobili su svoje, pa se povlače!

To bijaše kraj borbe. Rančeri po- kupiše ranjenike. Osim Lockherta i Burnetta, još su trojica bila ranjena.

Mrtvo tijelo Homera Knoxa preba-
ciše preko sedla koje mu nikada vi-
še neće služiti. Polagano počese
prolaziti brežuljcima prema ranču
Wicka Bunetta. Pierce im se obra-
tio, kad su se sakupili u dvorištu.

— Frank i Dallas su se dobrovolj-
no javili da Homerovo tijelo odnesu
njegovoj kući i jave obitelji tužnu
vijest. Imamo pet ljudi kojima je
potrebna liječnička pomoć. Burnet-
ta i Willisa morat ćemo na kolima
odvesti do grada, a ostala trojica
moći će jahati. Nekoliko nas ćemo
ih pratiti. Ako odmah krenemo, sti-
ći ćemo do grada rano ujutro.

Lockhart nije htio poći u grad.

— Metak će mi moći izvaditi i u
mojoj kući — bunio se.

— Tome, ići ćeš u grad — zahtije-
vao je Pierce. — Kad već imamo li-
ječnika, moramo to iskoristiti.

Dvojica Burnettovih pomoćnika
dovezoše kola i napuniše ih sla-
mom na koju su položili ranjenike.
Burnett se obrati Pierceu: — Zašto
se brineš za mene? — zapita tihim
glasom. — Znam da bi me najradije
vidio u paklu.

— Tamo i jest tvoje mjesto — gla-
sio je kratak Piercov odgovor.

Zora ih je zatekla na putu. Adams
pride Pierceu.

— Nadam se da će voda nadoći.
Ovamo još nije stigla. Poslije ću se
vratiti na Lockhartov ranč da se
sam uvjerim u to.

Pierce je predvodio jahače kad
su se približavali Lockhartovu ran-
ču. Klikne oduševljeno zapazivši da
voda teče riječnim koritom. Pode
do kuće da umiri Carlu i njezinu
majku. I one su se složile s njime da
Tomu mora liječnik u gradu izvadi-
ti metak, iako rana nije bila ozbilj-
na.

— A što je sa Skipom i Buckom?

— zapita Pierca.

— Vratili su se već prije nekoliko
sati — obavijesti ih Carla. — Sad
spavaju.

— Jesu li imali kakvih neprilika?

— Nisu, po onome što Skip priča.
Ali znaš da on uvijek sve umanjuje.
Morali su ubiti jednoga od Tarko-
vih ljudi.

Pierce začu nezadovoljstvo u
Carlinom glasu.

— Carla! — obrati joj se Pierce.
— Ni ja ne volim ubijanje, ali pone-
kad se pravda ne može ostvariti na
drugi način. Ljudi poput tvog oca
nisu izazvali neprilike. Kriv je samo
jedan jedini čovjek.

Pierce nije spomenuo što se do-
godilo Wicku Burnettu. Mislio je da
će biti pametnije ako to Carla sa-
zna od svog oca.

* * *

Pierce je spavao sve do kasnog
poslijepodneva. Osjećao se opušte-
nije nego proteklih dana. Znao je da
je Jezu Tarku zadao snažan udarac,
ali to još nije bio kraj. Nije bilo do-
voljno gurnuti ga u stranu. Trebalo
ga je i osobno povrijediti.

Kad je izašao na verandu, Carla
mu se pridruži.

— Otac se vratio iz grada i sada
spava. Natjerati ga da legne po da-
nu činilo se nemogućim — reče
Carla.

— Mogu zamisliti — nasmiješi se
Pierce. — Neće moći korisiti ruku
barem tjedan dana. Ipak ga nećeš
uspjeti zadržati u kući. Ali ne vidim
Skipa i onog drugog momka.

— Pošli su do rijeke da pregleda-
ju stoku — reče Carla i uozbilji se.

— Pierce, imao si pravo što se tiče
Wicka. Otac mi je ispričao kako ste
ga ulovili. Počinjem gubiti povjere-
nje u ljude. Bila sam tako sigurna
da surađuje s tobom.

— Ne ispričavaj se što te preva-
rio! Umalo što mu to nije uspjelo i
sa mnom.

— Pierce, što ćeš poduzeti?

— Ne znam hoću li uopće bilo što
poduzimati. Sada više ne može ko-
risiti ni Tarku, a ni nama. Rekao
sam Skipu da me zanima samo jed-
na stvar o Wicku. Šo ga je natjeralo
da igra Tarkovu igru? Skip vjeruje
da je to bilo samo zbog novaca, ali
ja ne dijelim njegovo mišljenje.

— Što bi drugo moglo biti?

— To sam već stotinu puta pitao
samoga sebe. Ne znam što, ali pri-
sjetio sam se da je sve to zacijelo u
nekoj vezi s Annettom: — Pierce, to
je teško povjerovati.

— Znam, ali činjenica je da je
Burnett stigao ovamo iz Miles Cit-

ya, odakle je i ona. Mogli su se poznavati.

— Misliš li time reći da ga je nagovorila na izdaju? — iznenadi se Carla.

— Pretpostavljam! — nasmiješi se Pierce.

XI

Homera Knoxa pokopaše na obližnjem groblju. Ispratilo ga je mnoštvo ljudi. Tom Lockhart, s rukom u povezu, bijaše jedan od njih. Oko njega, Franka Adamsa i Piercea okupili su se ljudi. Tu bijaše i Pirce Pickens. Pričao je kao mu je liječnik rekao da su ubijena trojica Tarkovih ljudi, a dvanaestak je ranjeno.

— Stoga nismo već nekoliko dana ništa čuli o njemu — izjavi Pickens. — Stari vuk liže rane. Alva, sada je vrijeme da ga ti i tvoji susjedi otjerate s pašnjaka koje vam je oteo. Nemojte čekati da nabavi nove ljude.

Pierce se složio s njegovim mišljenjem. Nikada im se neće pružiti bolja prilika da otjeraju Tarka s tog područja. Pierce je slušao što govore ljudi oko njega ne izražavajući svoje mišljenje. Ubrzo postade jasno da namjeravaju otjerati Tarkovu stoku s otetih pašnjaka.

— Možda će nam se i suprotstaviti, ali nas više ne može zaustaviti — tvrdio je Alva Williams. — Samo malen broj naših ljudi je onesposobljen. Na jednog njihovog bit će pet naših. Pierce, ništa ne govoriš. Zašto šutiš?

— Kad smo se dogovarali, odlučili smo ići do kraja — glasio je Pierceov oprezan odgovor. — Zasigurno nećemo stati na pola puta. Prije nego što je počeo otimati zemlju, Tark, nije imao ništa s ove strane brane. Dakle, moramo ga potjerati. Slažem se s vama i u tome da je ovo pravi trenutak. Ipak ne dijelim vaše mišljenje kako postupati pri tome.

Ljudi ga iznenadeno pogledaše. Price Pickens zapita tihim glasom:

— Ne vjeruješ valjda da bismo mogli razgovarati s Tarkom?

— Zašto ne? U svakom slučaju, zadat ćemo mu težak udarac — od-

govori Pierce. — Može učiniti samo jedno od dvoga: dobrovoljno maknuti stoku ili započeti borbu.

— Možda taj tvoj prijedlog i nije tako loš — zamisli se Lockhart. — Barem nemamo što izgubiti. Dakako, ništa ga ne može spriječiti da otvori svoju blagajnu i kupi tu zemlju, kao što si to ti učinio.

— Tome, to je nešto što i mi možemo učiniti — upozori ga Pierce.

— Ne možemo, dakako, kupiti svu zemlju, ali to ne može ni on. Mislim da zbog toga ne moramo brinuti. Najvažnije je da mu još danas javimo neka u roku od dvadeset i četiri sata odvede svoju stoku s pašnjaka.

— A kako bismo mu predali tu poruku? — zapita Frank Adams.

— Nekoliko nas jahat ćemo uz rijeku dok ne ugledamo nekoga od Tarkovih ljudi. Zatražit ćemo da razgovaramo, a ja ću mu predati poruku.

Pierce je odmah i odabrao ljude koji će ga pratiti.

— Svi drugi mogu se vratiti kući — nastavi. — Budite sutra spremni! Ako vas budemo trebali, javit ćemo vam mjesto i vrijeme sastanka.

Skip je jahao uz Piercea. Nije ništa govorio, ali zabrinut pogled odavao je njegove misli. Pierce je znao da će mu Teksašanin ubrzo odati što ga muči.

— Morat ćeš se suočiti nasamo s Tarkom — izjavi napokon. — Proteklih dana ovdje se mnogo pucalo. Ni ja ne bih dopustio da mi se netko približi, da ne znam kakve su njegove namjere. Kako ćeš dokazati Tarku da tvoje namjere nisu neprijateljske?

— Krenut ću prema njemu uzdignutih ruku i nenaoružan. To će biti dovoljno. Ti pripazi na Pickensa da iznenada ne zapuca. On je jedini od nas koji bi mogao izgubiti strpljenje.

— Pripazit ću na njega — kimne Skip.

Jahali su neko vrijeme kraj Tarkove stoke. S jedne strane uzvisine promatrala su ih dva jahača. Njihovo je držanje odavalo da ne namjeravaju pobjeći, iako su bili u manjini.

– Onaj viši je Joe Strahorn – reče Pickens. – Opasan je! Pripazi se, Pierce!

– A ti se smiri! – upozori ga ovaj. – Oni mogu vidjeti svaku našu kretanju. Predat ću revolver Skipu i krenuti sâm prema njima.

– Stani i reci što želiš! – dovikne Strahorn Pierceu, kad se ovaj našao dvadesetak metara pred njim.

– Imam poruku za Tarka! – odgovori Pierce.

– Reci je! Čujem te odavde.

Predradnik se ukoči čuvši Pierceovu poruku.

– Poludio si, Hamline! Dolaziš ovamo i naređuješ nam da se maknemo odavde! Dosta ste nam neprihvatljivi. Ako želiš borbu, dobit ćeš je. A sad okreni svog konja!

Pierce se vrati k svojim ljudima.

– Pierce! – reče Pickens koji je kipio od bijesa. – Rekao sam ti da ovo ne vodi ničemu! To je gubitak vremena!

Ali se prevario. Nitko nije mogao predvidjeti do čega će sve ovo dovesti.

Rano ujutro Strahorn je posjetio Lockharta.

– Jep želi razgovarati s vama, Adamsom i Alvom Williamsom – govorio je. – Dodite na Tarkov ranč ili u školu, i to danas poslijepodne. Dodite sami, a to će učiniti i on. Ne želi da Hamlin bude prisutan.

– Pierce donosi odluke za nas – pobuni se Lockhart. – Ne želimo sastanak bez njega.

– Onda sastanka neće biti – reče Strahorn. – Stari ne želi imati nikakva posla s Hamlinom.

– Tome, ne znam hoće li biti nešto od toga, ali na vašem mjestu sastao bih se s Tarkom u školi. Javi to Adamsu, a Alvu pokupite na putu u grad. Znam da se nećete odreći onoga što smo se dogovorili.

– Dobro – obrati se Lockhart Strahornu. – Reci Tarku da ćemo se nas trojica sutra poslije podne sastati s njim u školi.

* * *

– Pierce, što znači sve to? – zapita Carla, kad su tog poslijepodneva sjedili na verandi.

– Ne znam – zamisli se Pierce.

– Vjerojatno će im Tark ponuditi neku vrst primirja, a ja to ne bih prihvatio.

– Zašto si ih onda nagovarao da se sretnu s njim? – iznenadi se Carla.

– Mislio sam da bi bilo dobro čuti što Tark predlaže. A to znači i zadovoljstvo za mene. Mislim da je shvatio kako je dječak kojega je toliko tukao uzrok svemu što mu se sada događa.

Gorčina koja se pojavila na njegovom licu prestraši djevojku. Shvatila je kako ne bi htio da se njezin otac sporazumio s Tarkom. Njegova je očuha trebalo uništiti. Kako bi mu rado pomogla! Ali jedino za čime je u srcu doista žudjela bijaše mir, kraj pucnjave i ubijanja.

Lockhart i Adams vratiše se ranije nego što je Pierce očekivao.

– Dakle, što se dogodilo? – zapita ih istog trenutka čim su mu prišli.

– Predložio nam je nešto zanimljivo – odvrati Lockhart. – Voljan je povući granicu od Blue Fratsa do mjesta na kojem se dizala brana. Spreman je maknuti svoju stoku iza te granice, a nama prepustiti pašnjake s ove strane. To i nije tako loš prijedlog.

– I nije! – primijeti hladno Pierce.

– Ranili smo ga teže nego što smo vjerovali progovori Adams. – Dobili smo sve za što smo se borili.

– Ali ne daje meni ono za što sam se ja borio – odvrati ljutito Pierce. – Meni možete zahvaliti što vam je on to ponudio. Dogovorili smo se da ćemo zajedno ići do kraja. Kad ste saznali da možete dobiti ono što želite, prodali ste me laka srca.

– Kako to možeš reći? – naljuti se Lockhart. – Ništa ne bismo postigli bez tebe. Znamo cijeniti što si učinio za nas.

– U to nema sumnje – složi se Adams.

– Pa dobro! – podrugljivo primijeti Pierce. Pretpostavljam da Alva Williams jednako tako oduševljeno prihvaća Tarkov prijedlog kao i vi?

– Dakako, a zašto ne bi? – zapita Adams, naljutivši se zbog Pierce-ova ponašanja. – Na taj će način opet dobiti one prostrane pašnjake.

– Na kako dugo? Vjerovao sam da ste vas dvojica odviše pametni da biste pristali na takav prijedlog.

– Pierce, nemojmo se svađati! – pobuni se Lockhart. – Još ništa nismo odlučili. Moramo glasati o tome.

– Ne, Tome, odlučili ste. Neće biti ni jednog glasa protiv. Ni jednog! A vas trojica bit ćete odgovorni za ono što će se poslije dogoditi. Kad vam je Tark pružio mamac, niste ni trenutak oklijevali da me izdate. Prije nego što završi s vama, spoznat ćete da ste izdali sami sebe.

Još nije završio. Smirivši se, nastavi:

– Varate se ako mislite da vam je to Tark ponudio stoga što ste mu zadali udarac. Ništa niste shvatili. Time je želio uništiti mene i nikoga drugog. Znao je da ćete oduševljeno prihvatiti njegov prijedlog i izdati me. To je želio postići. Pozna je vas bolje nego vi sami sebe.

– Pierce! – uzbudi se Adams. – Nije mi drago kad mi netko govori u lice da sam budala.

– To i ne činim! Ovog sam puta budala ispao ja. Netko je rekao da vas koristim stoga da izvadite umjesto mene kestenje iz vatre. Mislim da je to bio Pickens. Nisam to namjeravao. Bilo bi bolje da jesam, jer bi me to pripremilo na ovo što se dogodilo. Svaki put kad smo postizali uspjehe, vjerovao sam da to pomaže vama jednako kao i meni. To bijaše moja pogreška. Opet sam na početku. Još uvijek me očekuje važan zadatak. Zakleo sam se da ću uništiti Tarka, a to ću i učiniti.

– Pierce, znaš da ćemo ti pomoći koliko god budemo mogli – reče Lockhart, zbunjen zbog onoga što se dogodilo.

– Ne, Tome! Taj stari lopov me nadmudrio. Ali još jednom to mu neće uspjeti. Sada ću zaigrati svoju igru.

Pierce se okrene i ode. Skip je pošao za njim do njihove sobe. Znao je jednako tako dobro kao i Pierce da ne mogu dulje ostati na ranču. Pi-

erce nakon nekog vremena prekrine mučnu tišinu.

– Tark mi se sada vjerojatno smije! – reče. – Ta granica ništa ne znači za njega. Poštovat će je tako dugo dok bude siguran da me uklonio, a potom će početi opet zaposjedati pašnjake. Možda smo mu nanijeli malih neprilika, ali postigli nismo ništa.

– Nemoj to toliko uzimati k srcu – savjetovao mu je Skip. – Tark te udesio, ali zasigurno ti se ne smije, nakon onoga što je doživio.

Pierce je neko vrijeme prodorno promatrao prijatelja.

– Skipe, jesi li mogao i pomisliti da će oni to učiniti?

– Nisam, ali treba opravdati i njih. Ne možeš tražiti od ljudi da se bore ako ne vide da postoji nešto za što bi se to isplatilo činiti. Znam da je ta priča s granicom prevara. To neće dugo potrajati i neće ništa srediti. Tark će možda izdržati do jeseni, a potom će ih opet početi potiskivati.

– Ali te budale nije moguće uvjeriti u to – prasne Pierce. – Ne zanima me kako će ispasti glasanje. Ovdje smo završili naš posao, Skipe! Pokupit ćemo svoje stvari i otići. Smjestit ćemo se u Broken Rocku i živjeti u hotelu, dok se ne dosjetim što mi je činiti.

Roberts kimne.

– Neće nam trebati dugo da skupimo stvari. Vjerojatno se Tom Lockhart ovog trenutka osjeća jednako tako loše kao i mi – zamisli se Skip. – Žao mi je što se ljutiš na njega. I Carla će biti povrijeđena zbog tvog odlaska. Ima dobro mišljenje o tebi.

Pierce stisne usne, pogledavši očajničkim pogledom prijatelja.

– Misliš li da je meni lako što odlazim? Neću joj lagati. Carla mi mnogo znači. Ali ne mogu očekivati da će stati na moju stranu protiv svog oca. Stoga to želim brzo obaviti. Pokupit ću stvari, a ti dovedi naše konje. Pozdravit ćemo se na trenutak prije nego što odemo. Ako mi Tom želi reći koliko mu dugujemo za naš boravak na ranču, rado ću mu to platiti.

– Pierce, neće htjeti uzeti ni novčića.

– Vjerojatno neće.

Skip ode po konje, a trenutak poslije toga Carla dotrči do vrata njihove sobe.

– Pierce, što to radiš? – zavikne uzbuđeno.

– Odlazimo u grad – odvratila Pierce. – Htio sam te pozdraviti prije odlaska.

– Pierce Hamline, kako to zamišljaš? Moramo razgovarati!

– Pierce joj pride i pogleda je zbunjeno. Nije se usudio progovoriti.

– Pierce, kako možeš biti tako glup? – naljuti se Carla, ali istovremeno bijaše i prestrašena. – Tvoj je ponos povrijeđen. Ili si možda tako pun mržnje prema Jepu Tarku da ništa drugo nije važno za tebe?

– Za mene mnogo znači obećanje. Mislio sam da mogu vjerovati tvom ocu i Adamsu. Nisam bio siguran u Alvu Williamsa. Kad su imali priliku da mi dokažu svoju odanost, oni su me izdali.

– To je užasno nepošteno od tebe! – izleti Carli. – Otac ni na trenutak nije pomišljao na to da te izda. A zacijelo to nije ni Frank Adams. Znaju da im Jep Tark ne bi pružio ni oglodanu kost da nije bilo tebe.

– Sada im je ipak nudi. No oni neće na njoj naći ni trunčice mesa – objasni joj Pierce oštrim glasom.

– Nemoj vjerovati da je to trenutak spasa! To je samo odgoda! Bio proklet, ako ne bude kratka vijeka.

Carline oči ljutito zaiskriše.

– Vjerojatno, misliš da je sve to samo stoga da te ukloni? – reče, a glas joj je zvučio podrugljivo. – Ne vjerujem u to! Ali, ako je to istina, očekivala sam od tebe da se boriš, umjesto da pobjegneš!

Pierce se nasmije.

– Carla, tko govori o tome da bježim? Ne odlazim baš tako daleko. Možeš biti sigurna da ću se i dalje boriti. Kad smo Skip i ja došli ovamo, dogovorili smo se da ću platiti za naš boravak na ranču. Htio bih obaviti i tu svoju obavezu prije nego što odem.

– Dovoljno si povrijedio mog oca, a ne ponizuj ga još i time što mu nudiš novac. Molim te, nemoj to učiniti! Zbog mene! – preklinjala ga je Carla.

Pierceove srdžbe nestade dok je gledao u nju. Bila je tako mlada, lijepa i poželjna. Tiho je plakala. Pierce bi je najradije zagrlio i rekao joj da je ljubi, da za njega nikada neće postojati ni jedna druga.

– Zbogom! – šapne Carla.

Otišla je, a Skip je, kad se vratio, zatekao svog prijatelja udubljena u misli.

XII

Te je večeri šerif pregledavao popis prijavljenih hotelskih gostiju. Iznenadio se zapazivši imena Piercea i Skipa. Pošao je u salun da ih potraži, ali iz tu nije zatekao. Izašavši na ulicu, ugledao je kako se približavaju.

– Vidio sam da ste se prijavili u hotelu – dočeka ih šerif.

– Tako je – odvratila Pierce. – Kako bi bilo da sjednemo ispred hotela, pa ću ti sve ispričati.

Šerif se namršti slušajući Pierceove riječi.

– Line, vjerojatno ćeš me upozoriti neka se ne prenamolim – završi mladić.

– Ne, neću to reći! – odmahne glavom šerif. – Žao mi je što se to dogodilo. Razumijem njihove razloge, ali i tvoje. Borili ste se za dvije različite stvari. Slažem se s tobom da je Tark povukao lukav potez.

– Slažeš li se i u tome da ga je povukao zbog mene?

– A zašto bi inače? Tark ne želi napustiti ovo područje. Što ćeš sada?

– Ne znam – zamisli se Pierce.

– Mora postojati način da mu naplatim za ovo.

– Je li Burnett još u gradu? – raspitivao se Skip.

– Ne, doktor Squires ga je zakrpa. Vratio se na svoj ranč prije nekoliko dana. Jesi li vidio njegov oglas u novinama? Nudi svoj ranč na prodaju. To je lijep mali ranč, ali

on ima samo tristotinjak komada stoke.

– Koliko sve to vrijedi, Line? – zapita Pierce.

– Traži osamnaest tisuća. Mislim da bi prava cijena bila petnaest ili šesnaest tisuća – doda i oštro pogleda svog mladog prijatelja. – Ne zanimaš se valjda za taj ranč?

* * *

Prošlo je sedam neizmjereno dugih dana za Piercea. Iako je neprekidno razmišljao što bi mogao poduzeti da slomi svog očuha, ničega se nije dosjetio.

– Kao da sam udario o kameni zid – govorio je Skipu. – Ipak će se nešto pojaviti. Siguran sam u to.

Toga su dana Pierce i Skip opet sjedili ispred hotela. Vidjeli su da su se u grad dovezli Tark i njegova žena. Skrenuše prema željezničkoj postaji. Nešto kasnije Annette se vrati sama do hotela, pa uđe na doručak.

– Tark je zasigurno krenuo u Miles City po nove ljude – primijeti Pierce. – Podimo i mi na doručak! Moći ćemo bolje pogledati tu ženu.

Annette je zapazila da je promatraju. Uzvratila im drsko njihove poglede.

– Skipe, ona zna tko smo. Što misliš o njoj?

– Zgodna mala kučka – glasio je grubi odgovor Teksašanina. – Ali nije odveć pametna.

– Zašto?

– Još se nije uspjela domoći Tarkova novca, inače više ne bi bila ovdje. Poznavao sam stotine žena poput nje. Sve su nalik jedna na drugu poput jaja jajetu.

– On zna tko je ona i što je bila – upozori ga Pierce. – A ipak je lud za njom.

– Vjerujem! Ali nemoj mi reći da je ona luda za njim. Tark to sluti, jer bi je inače poveo sa sobom u grad. Nije to učinio iz straha da bi je mogao izgubiti.

Tog trenutka je Annette, koja je završila doručak, prolazila mimo njihova stola.

– Nadam se da ste me dosta ogovali – dobaci im tiho.

Skip se nasmije. Kad je došla do vrata, reče:

– Kakva sreća da nisam na mjestu tog starog glupana.

Pierce se duboko zamisli.

– Skipe, možda ćeš reći da je to ludost, ali vjerujem da ću Tarka pogoditi preko nje. Nisam nikada povjerovao da Wick Burnett radi za Tarka zbog novca. Pitao sam se nije li to možda zbog nje. Namjeravali smo promatrati Burnetta, ali to nismo stigli. Sad imamo dovoljno vremena za to.

– Ne vjerujem da to ima smisla – promrmlja Teksašanin. – Burnett namjerava prodati ranč i otići. To ne zvuči kao da postoji veza između njega i Annette.

– Moram saznati poznaju li se. Zanima me sve o njima – odlučno reče Pierce.

* * *

Pierce je prvo krenuo do šerifa.

– Htio bih ti postaviti nekoliko pitanja – reče starom prijatelju.

– Započni!

Iako su bili sami, Pierce nesvjesno primakne stolicu šerifovoj.

– Line, jesi li ikada pomislio na to da su Annette i Burnett možda prijatelji od ranije?

– Nisam, jer ne znam čak ni to jesu li se poznavali. Na što ciljaš?

– Znaš da je Burnett bio Tarkov doušnik. Zašto? Znao je koliko je to opasno. Nije to mogao činiti samo zbog novca koji je dobivao za to.

– Zašto?

– Zato što mu Tark zacijelo ne bi ponudio dovoljno da bi mu se to isplatilo. Ali novac nije bio razlog, što je onda bilo?

Pierce nije očekivao odgovor na svoje pitanje. Stoga nastavi:

– Odgovor bi bio lagan ako ga Annette poznaje. Vjerojatno je obratila svog muža i rekla mu kako se ona može dogovoriti s Burnettom:

– Vidim na što ciljaš – promrmlja šerif. – Znaš li nešto ili sve to samo nagadaš?

– Nagadam, Line! Ne znam ništa, ali moram saznati. Vjerojatno u

gradu ima ljudi koji su se doselili iz Miles Citya. Možda su tamo poznavali Annette i Burnetta.

– Da se prisjetim! Oh, da! Francuz, splavar na rijeci, mogao bi ti možda nešto reći o njima.

– Kako se zove?

– Beauchamp! Čovjek je koji bi ti mogao odati ono što te zanima. Imao je nepravilnost u Miles Cityu prije nego što su ga otjerali odande. Ovdje se nisam sukobio s njim, ali vjerujem da prodaje viski na svojoj splavi. Posjeti ga sutra i javi mi što si saznao.

– Misliš li da će htjeti govoriti?

– Ne znam. Reci mu da te ja šaljem. To će ga možda natjerati da progovori – reče šerif.

Drugog jutra Pierce i Skip napušte Broken Rock, pa krenuše uz željezničku prugu napuštenim putem koji je vodio iz područja Yellowstonea. Nakon nekog vremena stigoše do splavi. Služila je uglavnom za prijevoz stoke.

Beauchamp ih dočeka pred vratima kolibe.

– Želite li da vas prebacim na drugu obalu? – zapita.

– Ne, htjeli bismo razgovarati s vama. Poslao nas je Lin Bible.

– Ima li to kakve veze sa zakonom? – uzbudi se splavar.

– Ne, nikakve! Beauchampe, jeste li poznavali Burnetta dok ste boravili u Miles Cityu?

– Ne baš odveć dobro – odvrati splavar. – Momci poput njega nemaju vremena za uboge ljude kakav sam ja.

– Ali ste čuli za njega?

– Da! – glasio je pažljiv odgovor.

– Čime se bavio?

Francuz slegne ramenima.

– Pitajte ga sami! Ima ranč u blizini.

Pierce izvadi zlatnik od dvadeset dolara i pruži ga splavaru.

– Hoćete li sada odgovoriti na moje pitanje?

– Bio je najbolji kartaš u gradu. Kartao je u »Srebrnoj palači«.

– Tko mu je bila djevojka?

– Imao je mnogo djevojaka – neodređeno odgovori splavar.

– Je li jedna od njih bila Annette Davis?

Francuz se iznenadi, a Pierce shvati da je pogodio u metu.

– Ne znam – odmahne Beauchamp glavom. – Nisam obraćao pažnju na njegove djevojke.

Pierce se pretvarao kao da mu vjeruje i nije dulje navaljivao na njega. Bilo mu je dovoljno što je saznao da je između Annette i Burnetta postojala veza.

– Ponovno ćemo se sresti – reče Pierce. – Ako nađem odgovarajući ranč, slat ću stoku odavde na prodaju.

Potom Skip i on odjahaše. Prijatelj ga zapita:

– Jesi li siguran da Francuz nije lagao?

– Zasigurno zna da je Annette bila Burnettova djevojka.

– Onda zna i to da je sada Tarkova žena?

– Dakako! Možda ne zna tko sam ja, ali postoji mogućnost da sazna i to. Što sam prije uspio zaći u brda, a da nas nitko ne vidi, to bolje. Bit ćemo sigurniji.

Napustili su Broken Rock, opremivši se za to da u brdima provedu nekoliko dana promatrajući Burnettov ranč. Na putu nisu susreli nikoga. Kasno poslije podne stigoše do mjesta s kojega se pružao pogled na Burnettov ranč.

Dok su večerali, Pierce počeo objašnjavati:

– Sutra ujutro pažljivo ćemo promatrati kroz dalekozor što se događa. Ako Burnett napusti ranč, pokušat ćemo ga pratiti.

Kad je Pierce drugog jutra otvorio oči, do njega dopre miris pržene slanine. Skip je pripremao doručak.

– Dodi, Pierce, kava te čeka.

Vrativši se do svoje promatračnice, vidješe da je na ranču sve mirno. Uskoro iz kuhinje izadoše oba Burnettova kauboja, pa počеше stavlјati sedla na konje.

Ubrzo poslije toga napušte dvorište i krenuše vjerojatno u obilazak stoke.

Nešto kasnije pojavio se i Burnett. Držao je udicu u ruci i krenuo do rijeke. Pierce i Skip promatrali su ga dok je lovio ribe. Očistio ih je i vratio se u kuću.

— Očigledno nema posla — primijeti Skip.

Oko podneva Burnett izade iz kuće, a jedan od kauboja, koji se u međuvremenu bio vratio, osedlao mu konja. Burnett polagano napusti dvorište.

— Ili odlazi u grad, što me ne zanima, ili se odazvao Beauchampovu pozivu koji ga želi upozoriti na nas, pa je krenuo k njemu — reče Pierce.

— Ako ga nemjeravamo slijediti, trebalo bi da krenemo — upozori ga prijatelj.

— Još ne! Možemo ga dalekoko slijediti nekoliko kilometara daleko, ako krene u grad. Ako ga izgubimo iz vida znači da je pošao prema splavi. Volio bih tu dvojicu uloviti zajedno.

Burnett krene u smjeru grada, ali ga ipak iznenada izgubiše iz vida.

— Što misliš o tome? — zapita Skip. — Rekao bih da nam je pobjegao.

— Nije! Burnett ne zna da ga promatramo. Možda je krenuo na sjever prema brdima. Ne poznam ovdje baš sve putove. Ako je pošao u grad, to me ionako ne zanima. Možda ćemo ga zateći kod splavi.

Bijaše oko tri sata kad su pred sobom ugledali splav koja je plovila sredinom rijeke. Pierce pogleda kroz dalekozor.

— Ne bih rekao da je Burnett ovdje. Ne vidim njegovog konja — reče. — Bit će bolje da krenemo u grad.

Projahaše kraj Beauchampove kolibe i pozdraviše njegovu ženu, izmijenivši nekoliko riječi s njom.

Oko šest sati dojahali su do hotelskih staja. Iznenada se pojavi Lin Bible. Iako obično nije pokazivao da je uzbuđen, ovog puta to nije bio slučaj.

— Vidio sam da ste dojahali u grad — reče šerif. — Jep se vratio iz Miles Citya, a Annette ga je dočeka-

la. Pošto je otišao u banku i izvadio tisuću dolara, on i njegova žena krenuli su natrag na ranč. Tri kilometara od grada dočeka ih je maskirani razbojnik. Udario je revolverom Tarka, tako da mu je liječnik morao sašiti ranu na glavi. Napadač je pobjegao s novce.

— Kada je to bilo? — raspitivao se Pierce.

— Oko tri sata! Tark tvrdi da je prepoznao tvoj glas.

— Line, valjda ne vjeruješ u tu laž? — zapita mirno Pierce.

— Dakako da ne vjerujem. Ali moramo dokazati da to nisi bio ti.

— To neće biti teško. Upravo u to vrijeme bili smo kod splavi i razgovarali s Beauchampovom ženom.

— Prava sreća! — odahne šerif.

— Tark je izgubio svoj novac, pa to želi barem malko iskoristiti. A sad ćemo poći do liječnika Squiresa. Tark leži kod njega. Vidjet ćemo što će Jep reći.

XIII

Squiera su zatekli u njegovom malom uredu.

— Možemo li razgovarati s Jepom? Moram mu postaviti nekoliko pitanja — reče Lin.

— Možete! Njegova žena je kraj njega.

Annette je sjedila uz krevet svog muža. Starac ju je držao za ruku. Ugledavši tko ulazi u sobu, nije mogao sakriti mržnju.

— Imao si vremena promisliti još jednom o svemu — započe šerif. — Tvrdiš li još uvijek da vas je Hamlin napao i oteo vam novac?

— Ja to nikada nisam rekla! — naljuti se Annette. — Rekla sam samo da je čovjek bio vrlo visok i to je sve.

— U okolici ima mnogo visokih momaka — podsjeti je šerif. — Jepe, rekao si pred svjedocima da si po glasu prepoznao Hamlina. To mu daje pravo da te tuži, ako to ne možeš dokazati.

— Dokazat ću! Zatvori ga! — naljuti se Tark.

– Zatvorit ću ga kad podigneš optužbu protiv njega i kad je potpišeš. Ali nećeš to učiniti, jer znaš da je to laž.

– Proklet bio, Line Bible, dokazat ću da ne lažem! – zavikne starac.

– U vrijeme pljačke Pierce je bio desetak kilometara od tog mjesta i za to postoji svjedok. Beauchampova žena.

– Ne vjerujem! Nećeš valjda vjerovati toj ženi?

– Možda te po glavi lupio jedan od tvojih revolveraša. Netko tko je znao da nosiš novac sa sobom. Učinit ću sve da tog čovjeka uhvatim, ali nisam siguran hoću li uspjeti.

Pierce zapazi da je Annette odahnula čuvši te riječi. Kad su izašli, Lin primijeti:

– Ne vjerujem da ćeš još što čuti o svemu tome.

– Hoćeš li da pogadam tko ima Tarkov novac? – zapita Skip kad su se našli u svojoj sobi.

– Dakako da je to bio Burnett! Vidjeli smo da je napustio ranč. Zacijelo je stigao pred grad oko tri sata. Sve je to dobro pripremljeno. Odabrao je mjesto za napad i čekao da se Annette i Tark pojave. Ali to nije sve.

– Kako to misliš? – iznenadi se Skip.

– Annette se dogovorila s njim. Znaš li zašto je tvrdila da je napadač visok čovjek. Stoga jer Burnett nije takav.

– Što se to događa s njim? – iznenadi se Skip. – Pljačka i istovremeno nudi svoj ranč na prodaju!

– Vjerojatno želi brzo doći do novca – zamisli se Pierce.

– Mogu razumjeti da Burnett želi doći do novca, ali ne vjerujem da bi uvlačio Annette u to. Jedino ako ne misliš da se spremaju zajedno pobjeći. Za takvo nešto nemaš razloga.

– Ni najmanjeg – složi se Pierce. – Ali to si se dobro sjetio. A sada, podimo napokon na večeru!

Tark je drugog dana napustio grad i vratio se u društvu svoje žene na ranč, ali nije podigao optužbu

protiv Piercea. To je ovome javio šerif.

* * *

Dva dana poslije toga u gradu se pojavio Tom Lockhart. Sastao se s Pierceom. Taj je sastanak bio prijateljski, iako ne i bez malko nelagode.

– Žao mi je zbog onoga što se dogodilo – govorio je Tom. – Ne zamjeram ti što se ljutiš na nas. S druge strane, moraš shvatiti, jedva smo čekali da se sve smiri. Znaš da si uvijek dobrodošao kod nas. Moja žena i Carla bi te vidjele.

Pierce kimne.

– Doći ću k vama jednog od ovih dana.

Te su večeri Pierce i Skip, sjedili u blagovaonici hotela kad je Joe Strahorn ušao. Očigledno je bio neraspoložen. U posljednje vrijeme ništa mu nije polazilo za rukom. Najgore mu bijaše što je Tark pristao povući se s onih pašnjaka. Za sve je krivio Annette, opravdano ili ne. U njegovim očima ona je bila kriva za to što je starac tako popustljiv. Strahorn je poznavao njezinu tajnu, pa ju je odlučio iskoristiti.

Primakne se mjestu za šankom gdje su stajali Pierce i Skip. Govoreći tako tiho da ga nitko drugi nije mogao čuti, reče:

– Hamline, to će vas iznenaditi. Ali ne shvatite pogrešno. Tark je moj šef i ja volim taj ranč. Ali ne podnosim njegovu ženu. Mrzim je! Svako poslijepodne jaše u brda. Slijedite je, pa ćete vidjeti kamo odlazi. To će vam objasniti ono što želite znati. Pripazite na Annette!

Rekavši to, okrene se i izade.

Pierce i Skip izadoše pred hotel. Neko su vrijeme šutjeli, razmišljajući. Pierce progovori tek nakon nekog vremena.

– Znamo više o Annette nego što Strahorn sluti. Sastaje se, dakle, s Burnettom. Morat ćemo promatrati nju, a ne njega.

– Ne misliš valjda da nam Strahorn želi postaviti klopku? Namačiti nas u brda?

– Strahorn je vjerojatno želi baciti pred vukove jer je doista mrzi.

Otići ćemo u brda i tamo ostati nekoliko dana.

Ujutro napustiše grad. Približiše se brdima sa sjeverne strane doline. Ulogoriše se na maloj uzvisini s koje se pružao dobar pogled na cijeli kraj.

— Vjerojatno se ne sastaju svakog dana — primijeti Pierce. — Morat ćemo biti strpljivi.

Drugog je dana njihovo strpljenje bilo nagrađeno. Annette se približavala iz smjera ranča svog muža. Nije se osvrkala, a to je dokazivalo da se ne plaši kako bi je netko mogao slijediti. Sjahala je u blizini i privezala konja za deblo. Poče nestrpljivo šetati uokolo, što su dobro vidjeli kroz dalekozor.

— Luda je za njim — primijeti Skip.

Pierce mu nije odgovorio na to. Bio je zadovoljan što su se njegove sumnje potvrdile.

Uskoro se pojavio i Burnett. On i Annette povukoše se u spilju, kraj koje su se sreli. Tamo ostadoše nekoliko vrijeme. Pošto su se oprostili, krenuše svako svojoj kući.

— Jesi li sada zadovoljan? — zapita Skip.

— Znam sve što moram znati — kimne Pierce. — Sada mogu sve to spojiti. Annette je bila njegova djevojka u Miles Cityu. Tark se zaljubio u nju i doveo je na svoj ranč. Burnett je pak krenuo za njom i kupio ranč ovdje. Annette je uspjela nagovoriti starog glupana da mu Burnett može biti od koristi. Tako se mogla sastajati s njim nekoliko puta na tjedan.

— Da, to je jasno. Ali sada je Burnett izgubio svaku važnost za Tarka, jer si ga otkrio kao doušnika. Vjerojatno su njih dvoje vrlo razočarani što im pljačka nije donijela više novaca.

— Nema sumnje — složi se Burnett. — Mislili su da će plijen biti dovoljno velik i omogućiti im bijeg. Pomoći ću im u tome. Kupit ću Burnettov ranč.

— Uložiti ćeš toliko novaca u to? — nije mogao povjerovati Teksašnin. — Možda oni ipak neće pobjeći.

— Pobjeći će! — odlučno je tvrdio Pierce. — Vjerujem da ću tako pogoditi Tarka u srce. Ujutro ćemo krenuti do Burnetta.

— Ali kako će Annette napustiti ranč? — zapita Skip. — Ako počne spremati stvari, Tark će...

— Odveć je pametna da to pokuša! — prekine ga Pierce. — Uzet će svoj nakit i otići. Ako netko od njih dvoje pogriješi, bit će to Burnett.

XIV

Burnett je bio kod kuće kad su Pierce i Skip stigli. Otvori im vrata i dovikne:

— Što mogu učiniti za vas?

— Burnette, vidio sam vaš oglas u novinama — odgovori Pierce. — Možda bih kupio vaš ranč. Pokažite mi ga.

— Vrlo rado — reče Burnett koji je teškom mukom sakrivao iznenađenje. — Hoćete li pogledati kuću.

— Neće biti potrebno. Znam da je treba popraviti. Zanima me samo stoka.

Obilazili su ranč oko dva sata, a onda Burnett upozori Piercea:

— Na istoku ima mnogo državne zemlje. Ondje je trava vrlo sočna. Da sam imao dovoljno novaca, kupio bih je.

— Za ranč tražite osamnaest tisuća dolara? — zapita Pierce, kad su se vratili u kuću. — To je mnogo! Pristat ćete i na manje, zar ne? Nudim vam toliko koliko mislim da ranč vrijedi. Ako se slažete sa šesnaest tisuća, kupit ću ga.

— Dobro! — kimne Burnett. — Ako mi to date u gotovom novcu, sklopili smo sporazum.

— Sastat ćemo se sutra u jedanaest sati pred bankom u gradu. — reče Pierce i izvadi novčanik. — Nemam mnogo novaca sa sobom, ali vam kao polog mogu dati pedeset dolara. Dajte mi potvrdu i sve je dogovoreno. Kad namjeravate otići odavde?

— Vjerojatno u subotu.

— Ne morate žuriti. Neću se tako brzo doseliti ovamo — reče mu Pierce.

— Hećete li zadržati moje momke? — raspitivao se Burnett.

— Neka ne brinu. Od subote radit će za mene.

* * *

Hamlin je čekao u banci Burnetta. Dan Bradshaw, odvjetnik banke, pristao je sačiniti ugovor.

— Sastat ćemo se u dva sata da ga potpišete — reče.

Kad su i to obavili, Burnett se obrati Pierceu:

— Želim vam mnogo sreće!

Drugog je dana u »Monitoru« izašla obavijest da je Pierce Hamlin kupio Burnettov ranč.

— Nisam vjerovao da će ga zanimati tako mali ranč — govorio je Lockhart, čitajući novine.

Za Carlu je to značilo da će Pierce ostati ovdje, pa joj srce poče brže kucati.

Šerif je posjetio Piercea u hotelu, kratko vrijeme nakon što su se novine pojavile.

— Zašto si kupio ranč? — zapita ga.

— Neću ti lagati, imam svojih razloga — odvrati Pierce. — Ali ti neću odati kakve. Molim te, ne miješaj se u to!

— Samo ako budem morao — promrmlja šerif i ode.

* * *

Petak se odužio, jer je Pierce morao samo čekati. Sjedio je u Skipovu društvu ispred hotela i gledao što se događa u gradu.

— Čak se ni psi nisu potukli — potuži se Skip.

Oko podneva u gradu se pojavio Tark u pratnji Strahorna. Starac je još uvijek imao povezanu glavu. Pierce je pretpostavljao da će posjetiti liječnika, a to se i dogodilo. Strahorn je ubrzo sam napustio liječnikovu kuću, a pridružiše mu se dva momka s Tarkova ranča, dovodeći nekoliko konja.

— Vjerojatno danas stižu novi ljudi koje je Tark unajmio u Miles Cityu — primijeti Skip.

Ubrzo je stigao vlak. Strahorn pride četvorici muškaraca koji su izašli iz njega.

— Ovo će Tarku vratiti staru snagu. Djeluju poput pravih revolveraša — primijeti Pierce.

— Počet će opet zaposjedati pašnjake — reče Skip.

— Vjerojatno, ali nakon sutrašnjeg dana u njemu neće preostati mnogo želje za borbom.

Ljudi napustiše grad, a Strahorn se vrati k liječniku po Tarka. Squires mu je skinuo povez s glave, a predradnik ga povede do hotela.

— Stari lešinar loše izgleda — primijeti Skip, primatrajući ga kako silazi s konja.

— Da, nekako je slab. Ide na objed u hotel.

Strahorn nije obraćao pažnju na njih dok je ulazio u hotel. Tarkov pogled odavao je užasnu mržnju.

— Hoćemo li i mi objedovati? — zapita Skip.

— Ne, htio bih jesti u miru. Pričekat ćemo da odu.

* * *

Oko podneva drugog dana njih dvojica krenuše iz grada. Kad su stigli do mjesta s kojega se pružao pogled na dolinu, sakriše svoje konje. Dalekozorom su mogli vidjeti sve što se micalo na cesti.

— Nismo mogli pronaći bolje mjesto — primijeti Pierce.

Čekali su dva sata, a Pierce je neprekidno pogledavao na sat.

— Pierce, smiri se! — upozori ga njegov prijatelj. — Uzbuden si poput mačke. Morat ćemo još dugo čekati.

Prošlo je dvadesetak minuta. Pierce je bio siguran da Burnett zna kad vlak stiže u grad.

— Još osamnaest minuta — promrmlja. — Morali bi se ubrzo pojaviti.

Skip dohvati dalekozor i uzbudeno zavikne:

— Dolaze kola, a na njima su žena i muškarac!

Pierce mu istrgne dalekozor iz ruke. Zadovoljno klikne:

— Imaš pravo! To su oni! Sve će se odigrati onako kako sam zamislio.

Burnett je prošao kolima nekoliko metara ispod njih. Lice mu je odavalo napetost, a jednako tako i Annetteino. Oboje su se često osvrnuli, uplašeni da ih možda netko slijedi.

— Pogledaj! — zavikne uzbuđeno Teksašanin.

— Cestom se približava Tark!

Pierce pogleda prema jahaču, udaljenom nekoliko stotina metara. Grozničavo je tjerao konja. Da, bijaše to Jep Tark!

— Brzo, Skipe! — povikne Pierce i potrči prema konjima. — Moramo ga zaustaviti!

XV

Sve je započelo dvadesetak minuta prije toga.

Stony Aiken, stari kauboj, upravo je pometao Tarkovu kuću, dižući pritom oblake prašine.

— Stony, moraš li baš toliko prašiti! — dovikne mu Jep Tark iz svoje sobe.

— Žurio sam, šefe! — odgovori starac. — Htio sam počistiti kuću prije nego što se gospoda vrati.

— Da se vrati? — iznenadi se Tark. — A kamo je otišla?

— Izjahala je, iako nije bila odjevena za jahanje. Bila je vrlo otmjena. Izašla je na stražnja vrata. Vjerojatno je mislila da spavate.

— Dobro! — promrmlja Jep. — Odlazi i budi pažljiviji s tom metlom.

Tark je nekoliko minuta razmišljao, a potom iznenada baci pero na stol. Zašto se Annette tako odjenula ako je krenula na jahanje? Možda je otišla nekamo drugamo. Ali kamo?

— Vjerojatno se htjela oprostiti od Burnetta! Zna da danas odlazi — pomisli s olakšanjem.

Nije bio ljubomoran na Burnetta, znajući da Annette odveć voli novac da bi se zanimala za tog slabića. Ali zašto je izašla na stražnja vrata? Brzo ustane i potrči uz stube. Znao je gdje Annette sprema svoj nakit. Nije ga bilo!

Užasan strah obuzme Tarka. Iznenada sve shvati. Burnett je odlazio, a ona će ga pratiti!

Zavikne neka mu dovedu konja. Pronašao je u sebi neki čudan izvor snage, neobičan za čovjeka njegovih godina, usto nedavno ranjenog. Krene najkraćim putem prema Burnettovu ranču. Sada je spoznao da je Pierce kupio Burnettov ranč samo stoga da njemu i Annette omogući bijeg. Poče proklinjati samoga sebe što nije prije ubio svog pastorka.

Iako je jurio, ipak Burnetta više nije zatekao na njegovom ranču. Saznao je da je prije kratkog vremena napustio ranč i da ga je Annette pratila.

— Kamo je krenuo? — zapita.

— Nije rekao! Mislim, u grad — odgovori mladi kauboj.

Tark odjuri s ranča brzinom kojom je i došao. Lako je mogao u prašini slijediti tragove kotača kola. Začuo je kako se iz daljine približava vlak. Izvukavši iz konja posljednju kap snage, projuri cestom prije nego što su ga Pierce i Skip uspjeli zaustaviti.

Vlak se zaustavio na stanici, a Burnett je Anneti pomagao pri silasku s kola. Uto se pojavio Jep Tark, mašući revolverom. Pierce i Skip jurili su na konjima za njim, očajnički ga nastojeći presresti.

Annette počne vikati, dok ju je Burnett nastojao ugurati u vagon. Putnici su pomolili glave kroz prozore vlaka, pitajući se što se događa.

Tark nije oklijevao ni trenutka. Pucao je dva puta u Burnetta. Uto se Pierce baci na starca, izbivši mu revolver iz ruke i gurnuvši ga s konja.

Annette je histerično vikala, klečeći kraj Burnetta koji je pao u prašinu. Skip potrči do njih.

— Još je živ! — dovikne Skip svom prijatelju.

Pierce je svu pažnju posvetio Tarku. Starčevo se lice grčilo u užasnom uzbuđenju koje je odavalo njegovu ludaku srdbu.

– Proklet bio, Hamline, pomogao si im pobjeći! – vikao je. – Zbog toga si kupio njegov ranč!

– Da, baš zbog taga! – glasio je ledeno hladan odgovor. – Osobito mi je drago što si to shvatio. Zakleo sam se da ću te baciti na koljena, a sad sam to i učinio.

– Ništa nisi učinio! – divljao je Tark. – Nitko mi neće oduzeti moju ženu! Ona će se vratiti sa mnom na moj ranč!

– Ne! Ne! – urlala je Annette. – Ne želim se vratiti s tobom prokleti, prljavi starče! Mrzim tebe i tvoj prokleti novac!

– Okrene se prema Pierceu.

– Nemojte dopustiti da me povede sa sobom! – dovikne mu.

– Ako je ona njegova žena, ne miješajte se u to! – savjetovao je Pierceu vlakovoda, koji im je prišao. – Neće morati dugo ostati uz njega, ako ovaj čovjek umre.

– Imate pravo, neću se miješati, iako bih to želio – odgovori Pierce.

– Odvest ću Burnetta k liječniku.

Annette se tog trenutka onesviještila, a Skip je uhvati u posljednji trenutak prije nego što je pala.

– Položi je u kola – naredi mu Pierce. – Tark, gubi se odavde! Skip će vas pratiti. Ovo su sada moja kola! Vрати ih na moj ranč! Skipe, dovedi večeras konje u grad.

Kola krenuše, a Pierce otpremi ranjenika k liječniku.

* * *

Liječnik Squire je ustanovio da će Burnett preživjeti najdulje nekoliko sati. Lin Bible se pojavio kod liječnika nekoliko minuta nakon što su dovezli ranjenika. Pierce mu ispriča što se dogodilo. To je ispričao i državnom tužiocu Jimu Nevinsu.

– Doktore, postoji li mogućnost da se Burnett osvijesti i dade izjavu? – zapita Nevins.

– Ne znam! – odgovori Squire.

– Metak ga je pogodio ispod srca. Ina unutrašnje krvarenje.

– Ako se osvijesti, javite mi! Odmah ću doći – zamoli javni tužilac.

– Pirece, svi su tvoji planovi propali – trijeznim glasom reče šerif.

– Minuta ili dvije više i sve bi bilo kako sam želio – odgovori Pierce.

Šerif kimne.

– Ali se nije dogodilo ono što sam očekivao – nastavi Pierce. – Ipak, Tark zna da je izgubio, iako se Annette vratila na ranč. Line, kao da je poludio! Gotovo je ako Burnett umre. To nije bila samoobrana. Burnett nije bio naoružan.

Lin Bible to potvrdi.

– Istina je! Ali mislio sam reći da se sve nije odigralo onako kako si želio. Htio si unesrećiti Jeka time što će ga Annette napustiti. Ali bez tvoje namjere dogodilo se nešto mnogo gore. Vjerojatno će Jek višjeti. Ne volim ga i ne žalim, žao mi je jedino Annette.

– Ne možemo li nešto učiniti za nju? – zapita Pierce.

– A što, dodavola? Ne mogu poći po nju na ranč bez dokaza da se tamo nešto događa. Ako Burnett umre, požurit ću onamo.

Ujutro je Pierce morao poći u ured tužioca kako bi dao izjavu o događaju. Burnett je još bio živ. Liječnik je tvrdio da nema nade za njega.

To što je Pierce dao svoju izjavu Nevins je rekao:

– Jutros je vlakovoda dao istu izjavu dao i vi. Morat ćemo poći po Tarka – doda i obrati se šerifu. – Ali ne žuri nam se. Neće pobjeći! Zasad ga možemo optužiti samo zbog pucnjave.

– Dobro, Burnett ionako neće dugo izdržati – složi se šerif.

Na opće iznenađenje ranjenik se navečer osjećao nešto bolje. Drugog se jutra osvijestio na nekoliko trenutaka, ali prije nego što je mogao nešto reći, pao je u nesvijesticu.

– Ubrzo će umrijeti – izjavi liječnik. – Neće izdržati do navečer.

Oko podneva Joe Strahorn je dojahao u grad i krenuo u šerifov ured.

– Šerife, morate odmah poći na Tarkov ranč – govorio je uzbudeno. – Poludio je! Zatvorio je Annette u njezinu sobu i istjerao iz kuće kuhara i starog Stonya. Sjedi na katu kraj prozora s puškom u ruci i ne miče se cijeli dan. Ne može se ući u kuću, jer puca na svakoga. Pokušao sam to jutros, ali kad sam se približio vratima, pucao je na mene.

– Što je s Annette? – zapita šerif.

– Ne znam! Noćas je strahovito vikala. Vjerojatno ju je bičevao. Stavio je daske na prozor njezine sobe. Već nekoliko dana nisu ništa jeli.

Lin ga je ispitivao sve dotle dok nije bio siguran da Strahorn ne pretjeruje.

– Nikada prije nisam doživio nešto slično – govorio je Lin. – Joe, htio bih da Jimu Nevinsu ispričate to isto – reče šerif i dohvati šešir. – Bit će bolje da krenemo do suda.

Strahorn je opetovao svoju priču i tužiocu.

– Doista ne volim tu ženu – govorio je – ali ne mogu podnijeti da tako postupa s njom. Svašta se može dogoditi. Ne bih želio da poslije mene optužuju zbog toga. Stoga sam i došao ovamo.

Nevins se obrati šerifu:

– Ne možemo dulje čekati! Morat ćemo Tarka optužiti zbog napada smrtonosnim oružjem. Zasad ne možemo učiniti ništa drugo. Bit će bolje da povedeš još nekoliko ljudi sa sobom. Mogu položiti zakletvu kao tvoji pomoćnici. Pošto uhapsiš Tarka, vidi što ćeš učiniti s njegovom ženom. Ma što odlučić, složit ću se s time.

Lin Bible ozbiljno kimne.

– Ako se dobrovoljno ne preda, možda ću ga morati ubiti.

– Odupre li se hapšenju, bit će to tvoja dužnost. Znam da nećeš lakomisleno pucati.

Razgovarali su još nekoliko minuta. Potom šerif ustane, a to učiniše i Pierce i Strahorn. Upravo kad su htjeli otići u sobu, dojuri Nevinsov pisar, javljajući da je Burnett upravo umro.

– Sad se sve izmijenilo! – uzvikne šerif.

– Tako je – složi se Nevins. – Sada je riječ o umorstvu. Line, ne dovodi u opasnost samoga sebe!

– Gdje je Skip? – obrati se šerif Pierceu.

– U hotelu!

– Dovedi ga! Vas dvojica budite u mom uredu za deset minuta. Joe, i ti ćeš poći s nama. Zaustavit ćemo se na Lockhartovom ranču i povesti još nekoliko ljudi sa sobom.

Prije nego što su napustili ured, Strahorn na trenutak povede Piercena na stranu.

– Kad sam vam odao što Annette radi, nisam mislio da će to tako završiti. Jedino što sam htio bilo je da je se riješim. Vjerovao sam da će je starac otjerati s ranča kad sazna za to. To bi me zadovoljilo.

– Niste mi odali baš mnogo novoga – umiri ga Pierce. – Znao sam da se nešto događa između nje i Burnetta. Ako je spasimo, Annette će postati vlasnica ranča. Vjerojatno će upravljanje rančom prepustiti vama, a živjet će u Miles Cityu ili negdje gdje ima više svjetla.

– To se neće dogoditi – zamisli se predradnik. – Nikada me nije voljela više nego što sam ja volio nju.

– Možda i ne, ali zna da ste dobro obavljali posao za starca. Vjerojatno je da ćete to činiti i za nju.

* * *

Na Lockhartovu ranču znali su što se dogodilo u gradu, pa i to da je Tark poveo Annette natrag na ranč. Ali nisu slutili što se tamo zbiva, niti su čuli da je Burnett umro.

Lin objasni zašto su došli. Iako je Carla sada znala da joj je Burnett udvarao samo stoga da bi prikrrio svoju vezu s Anette, ipak je probljednula čuvši da je umro.

– Tome, htio bih zaprisegnuti nekoliko tvojih momaka kao svoje pomoćnike – govorio je šerif. – Bilo bi mi drago da nam se pridružiš. Moram okružiti kuću. Strahorn tvrdi da će nas njegovi ljudi podržati.

Htio bih uhapsiti Jepa živoga, ako mi to uspije.

— Rado ću doći s vama — odvra- ti Lockhart. — Povest ćemo sa so- bom Bucka i Andya. Podimo po njih.

Pierce je zaostao za njima. Ne- ugodno se osjećao ostavši nasamo s Carlom. Djevojka je skrivala svoju napetost iza mirnih riječi:

— Dobro izgledaš, Pierce! Hoćeš li sjesti nekoliko minuta?

— Dobro, ali samo na trenutak! — odgovori Pierce.

Imao joj je mnogo toga ispričati, ali nije znao kako bi započeo. Kad da mu se jezik svezao. U to Carla spomene Burnetta.

— Kupio si Burnettov ranč samo stoga da mu dadeš dovoljno novaca za odlazak, zar ne?

— Nije baš tako — suprotstavio joj se oštrije nego što je namjera- vao. — Kupio sam ranč stoga da može otići, ali ne zbog onoga što se kasnije dogodilo. Nisam slutio da će poginuti. Htio sam pogoditi Tarka. Ljutiš li se na mene?

— Ne, ne ljutim se! — šapne Car- la. — Burnett je bio bezvrijedan čovjek. Ipak ga žalim, a žalim i nju. Nisi ti kriv za ono što se dogodilo. Nadam se da će je spasiti.

— I ja se nadam! Želio sam samo s pomoću nje pogoditi Tarka.

— Nadam se da će iz tvog srca konačno nestati gorčine — nastavi Carla. — Kad sve ovo završi, vjero- jatno ćeš se ponovno moći smijati.

— Hoću, ako mi ti pomogneš!

Njezin smiješak bijaše dovoljan odgovor. Uto se vratio šerif.

— Moram otići — reče Pierce Carl. — Zaustavit ću se na putu natrag...

XVI

Šerif je poveo svoje ljude u širo- kom krugu oko Tarkova ranča, pri- bližavajući mu se sa stražnje strane kuće. Na ranču nitko nije ništa ra- dio. Neki od momaka stajali su kraj vrata staje, dok su se drugi okupili

u njoj. Očigledno se nitko nije želio nepotrebno izložiti opasnosti koja je vrebala s prednje strane kuće.

Okupljeni ljudi hladno su proma- trali šerifa i njegovu pratnju, jer su do prije kratko vremena vodili bor- bu s njima. Maknuše se kako bi propustili u staju šerifa i Strahor- na. Začu se pucanj kad je predrad- nik lagano odškrinuo prednja vra- ta staje.

Možda je i lud, ali dobro puca — primijeti šerif. — Vjerojatno je za- pazio da otvarate vrata.

Šerif je dobro poznao veliku, ružnu Tarkovu kuću. Sa svih je strana bila okružena dvorištem. Bi- jaše nemoguće približiti joj se, a da to Tark ne vidi. Nitko tu ne bi mo- gao naći zaklon.

— Gdje je Annetteina soba? — zapita Lin Bible.

— S desne strane! Oba prozora zatvorena su daskama.

Šerif zatvori vrata staje. On i Strahorn pridružiše se drugima.

— Ostat ću kod svoje prvobitne zamisli i opkoliti kuću. Možete li to učiniti, a da on to ne zapazi? — za- pita predradnika.

— Mogu prići kući sa stražnje strane korala.

— Učinite to! Neka nekoliko ljudi pode s vama! Pokrivat ćete sjever- nu stranu, a mi prednju i južnu. Kad zauzmete svoja mjesta, javite nam!

— Line, nećeš valjda pokušati provaliti u kuću? — zapita Tom Lockhart.

— Neću! Kad opkolimo kuću, kre- nut ću prema njoj i pružiti mu prili- ku da se preda.

— To bi bila prava ludost! — po- buni se Piece. — Ubit će te! Tvoja značka ne znači ništa za njega.

— Možda i ne znači. Kad mu do- viknem neka baci pušku, a on to od- bije, vi počnite pucati oko prozor- skih okvira. To će ga možda otrije- zniti.

Strahorn i još trojica njegovih ljudi odoše. Lin rasporedi svoje lju- de, prepuštajući Pierceu, Skipu i Lockhartu, te dvojici njegovih mo- maka, da pripaze na prednju stra-

nu kuće. Uto im Strahorn dovikne da je stigao na mjesto.

Pierce i Skip zakloniše se iza kola, uperivši puške u prozor. Tog trenutka Lin se pojavi na vratima stajе.

Dočeka ga pucanj koji mu je zbacio šešir s glave.

– Jepe, baci pušku i predaj se! – zavikne šerif. – Hapsim te zbog umorstva Wicka Burnetta.

Mogao je prištedjeti te riječi. Luđačkim smijehom Tark prinese pušku ramenu. Pierce i Skip čekali su na tu njegovu kretnju. Njihovi pucnjevi pogodiše drveni okvir prozora. Lockhart i njegovi ljudi im se pridružiše.

Gospodar ranča bijaše dovoljno mudar da se baci na pod. Čim je pucnjava prestala, ponovo se uspravio, namjeravajući pucati. Svi u dvorištu zapucaše tog trenutka prema prozoru, a Tark se opet baci na pod.

Šerif se zaklonio iza kola.

– Line, sve to nema smisla – dovikne mu Lockhart. – Neće se predati. Bit će bolje da pričekamo dok ne padne mrak. Onda ćemo uspjeti ući u kuću, a da nas ne ubije.

– Tom ima pravo – složi se Pierce. – Kad jednom udemo u kuću, lako ćemo ga uhvatiti.

– Neću tako dugo čekati! – tvrdoglavo izjavi šerif. – Ima nas dvanaestorica. Nitko se ne može boriti sâm protiv toliko ljudi.

Prije nego što su mu uspjeli odgovoriti, začuše pucanj sa stražnje strane kuće, na što odgovoriše Strahornovi ljudi. Pucnjava prestane tako naglo kao što je započela i opet zavlada tišina.

– Pucat ćemo u kuću sa svih strana – promrmlja šerif. – Vidjet ćemo što će poduzeti u tom slučaju.

Dvadesetak je minuta trajala žestoka pucnjava. Na kući nije ostao ni jedan cijeli prozor. Ali time nisu postigli baš ništa. Lin je ponovno pozvao Jeka Tarka da se preda, ali ovaj mu nije odgovorio.

Strahorn se došulja do šerifa, a ovaj ga zapita:

– Jeste li što vidjeli otkako je pucnjava prestala?

– Ništa! Ali imam vijesti za vas. Annette je još živa! Barem do prije nekoliko minuta. Čuo sam ja kako više. Starac je vjerojatno spoznao da je sve gotovo. Očajan je. Ako odmah ne udemo, koliko je lud, mogao bi je ubiti. Ako nam uspije doći do stražnjih vrata, neće nam biti teško prodrijeti u kuću. Pokušat ću, a vi ga zabavite na nekoliko minuta.

– Idem s tobom! – izjavi Pierce.

– Joe, imaš li nekoliko sjekira?

Iako ih je na ranču bilo dosta, Strahorn je morao časak razmisliti. Najbliže mjesto bijaše ambar. Joe potrči onamo, nastojeći izbjeći pucnjave s prozora.

Dok su čekali da se predradnik vrati, začuše jedan jedini pucanj. Pretpostavljali su da Jep ponovno puca sa stražnje strane kuće.

Strahorn uto dotrči sa sjekirama, a Tom Lockhart zavikne:

– S krova se diže dim! Jep je zapalio kuću!

Plamen se počе brzo širiti.

– Vatra gori u stražnjem dijelu kuće! – zavikne Pierce. – Moramo ući kroz prednja vrata!

On i Strahorn potrčaše uz stube i sjekirama razbiše vrata. Šerif i drugi krenuše za njima.

Našli su Tarka kako sjedi na stolici. Položaj njegova tijela i puška kraj njega svjedočili su da se sâm ubio. Na katu je gorjela vatra.

Skip i Buck iznesoše tijelo u dvorište, a Pierce i Strahorn pokušaše se kroz plamen probiti na kat. Nekako dopriješe do Annetteine sobe i sjekirama razbiše vrata.

Tark je skinuo odjeću sa svoje žene. Potpuno gola, ležala je na krevetu, okrenuta na trbuh. Bila je u nesvijesti, ali je ipak čvrsto držala u ruci malu kožnatu vrećicu u kojoj se nalazio njezin nakit. Leda su joj bila išarana crvenim brazdama od udaraca bičem.

Pierce je umota u pokrivač i podigne je.

– Joe, iznijet ću je odavde! Potraži nešto odjeće za nju, ali se nemoj dugo zadržavati!

Pierce iznese Annette iz kuće i položi je u kaubojskoj nastambi na jedan krevet. Tu je našao čabar pun vode i počeo joj prati lice. Hladna voda privede je k svijesti. Strahorn dotrči u pratnji šerifa, donoseći njezinu odjeću.

– U kakvom je stanju? – zapita Lin.

– Tark ju je užasno pretukao.

Šerif se nagne nad ženu, a Annette otvori oči i prepozna ga.

– Nemojte pokušati govoriti – upozori je šerif. – Odvest ćemo vas k liječniku – doda i obrati se predradniku. – Joe, stavi sijeno u kola, pa ćemo krenuti u grad. I to najkraćim putem! Poći ću s vama.

Plamen je već zahvatio cijelu kuću. Bilo bi beskorisno boriti se protiv njega.

– Kuća će izgorjeti do temelja – primijeti šerif. – Pierce, neka ti momci pomognu odnijeti Jepovo tijelo u ambar. Poslat ću pogrebnika ovamo što prije.

Kad su šerif i Strahorn krenuli prema gradu, kuća je već bila napola izgorjela. Pierce i drugi stajali su oko nje, promatrajući kako vatra proždire zidove.

Pierce osjeti zadovoljstvo što će ta kuća, koja je za njega krila toliko ružnih uspomena, napokon nestati. S njom će nestati i njegova tužna sjećanja.

* * *

Vraćajući se na svoj ranč, Lockhart se zaustavio kod Alve Williamsa i nekih drugih rančera, kako bi im ispričao novosti. Već je pala noć kad su se napokon vratili njegovoj kući. Trebalo je odgovoriti na mnoga uzbuđena pitanja. Pierce je prepustio Lockhartu da sve objasni.

Hattie Lockhart vjerovala je da se hranom mogu riješiti sve poteškoće, pa iako je već dobrano kasno, ipak je krenula u kuhinju da pripremi večeru.

– Pierce, doista nema razloga da ti i Skip noćas krenete u grad – primijeti Carla. – Ostanite ovdje, pa se vratite ujutro.

– Dakako da će ostati. Nećemo dopustiti da to odbiju – primijeti odlučno i njezin otac.

Razgovarali su o Jepu Tarku, udobno se smjestivši na verandi ispred kuće.

– Vjerojatno bi do kraja života morao boraviti u tamnici da se nije ubio – primijeti Carla. – Ovako je bolje i za njega. Bolje za sve!

– Da, tako je! – složi se Pierce. – Na taj je način zatvorena knjiga nad onim što bih želio zaboraviti. Ma što se dogodilo s Tarkovim rančom, ovo nikada više neće biti ratno područje. Prvi put nakon mnogo godina ovdje će zavladati pravi mir.

Nakon večer Pierce je krenuo s Carlom do mosta. Mjesec je bio pun, a noć predivna. Zrak oko njih slatko je mirisao.

– Pošto je sada sve završeno, vjerojatno ne znaš što bi radio sam sa sobom – primijeniti Carla, dok su promatrali rijeku.

– Imam mnogo planova – odgovori Pierce. – Razmišljao sam o tome da uredim kuću na svom ranču. Izvana i iznutra. Izbacit ću staro pokućstvo i nabaviti novo. Kupit ću državnu zemlju koja graniči s rančom, a čuo sam da i gospoda Knox namjerava prodati svoj ranč i preseliti se u grad. Na taj bih način povećao ranč, a onda ću nabaviti još stoke. To bi značilo da ću nekoliko godina morati samo ulagati u ranč. Neću imati velikih prihoda. Ali snaći ću se. Dobivat ću novac od iznajmljene zemlje Dallasu Wilcoxu i Priceu Pickensu.

– Tvoja riječi zvuče vrlo poduzetno – reče Carla i pogleda ga toplim pogledom. – Oduvijek sam vjerovala da je taj tvoj ranč najljepši na cijelom tom području.

– A nije ni daleko od vašega – primijeti Pierce. – Carla, misliš li da bi mogla tamo živjeti sa mnom?

Znaš da te ljubim. Za mene postojiš samo ti, i ni jedna druga. Da li bi se mogla udati za mene?

— Pierce! Oh, Pierce! — zavikne sva sretna Carla. — čekala sam da me to napokon pitaš.

Pierce je zagrlji i poljubi.

— Jesi li sretna? — promrmlja Pierce.

— Neizmjereno!

— Potrajat će dva do tri tjedna dok uredim kuću. Htio bih da ti sve odabereš. Ukoliko ćeš poći ovog tjedna u grad i tamo naći sve potrebno, moći ćemo se dogovoriti o datumu vjenčanja. Nije potrebno da dulje čekamo.

Iznenada se Pierce trgne.

— Moramo to reći tvojim roditeljima. Što će tvoj otac misliti o tome? — upita.

— Pokušaj saznati! — brzo odgovori Carla. — Sigurna sam da još nisu krenuli na počinak.

Vratiše se kući, držeći se za ruke. Na verandi nije bilo nikoga. Otac je u sobi čitao novine, a gospoda Lockhart sjedila je za malim stolićem i šila. Njezine ruke nikada nisu počivale. Pogleda ih kad su ušli, a Tom nastavi čitati. Carla se obrati Pierceu.

— Hoću li im ja reći ili ćeš to ti učiniti? — šapne.

— Bilo bi mi milije da to ti učiniš — odgovori Pierce.

Carla duboko uzdahne.

— Oče, majko, Pierce me zaprosio!

Tom Lockhart baci uzbuđeno novine na pod.

— Nebesa, nadam se da si prihvatila!

— Jesam, oče...

Gospoda Lockhart im pride i poljubi ih. Oči joj bijahu pune suza, ali očigledno je bila vrlo zadovoljna.

— Nisam iznenadena — reče veselo. — Carla je vrlo odlučna djevojka. Znala sam da ti neće dopustiti otići.

— Mislite li time reći da to ona već dugo namjerava? — iznenadi se Pierce.

— Dakako! — počeo ga zadirkivati Carlina majka. — Pierce, morat ćeš naučiti mnogo toga o mladim ženama. One odlučuju o braku, a ne muškarcima.

Za sve njih to bijahu sretni trenuci. Pierce je pričao o svojim planovima u vezi s rančem.

— Bit će mi potrebna dva do tri tjedna — reče.

— To je u redu — složi se Lockhart. — Dotad ću uspjeti otpremiti stoku, pa ću imati više vremena. Bit će to sjajna svadba. Pozvat ćemo sve susjede.

Kad je Pierce krenuo u svoju sobu, Carla pođe za njim i poljubi ga, poželjevši mu laku noć.

— Sretna sam, pa znam da neću moći zaspati — šapne mu, kad ju je zagrljio.

* * *

Liječnik Squires dopustio je Annette da ustane i prisustvuje sprovodu Wicka Burnetta. Joe Strahorn se odvezao s njom do groblja. Jepa Tarka pokopali su istog poslijepodneva. Ispratili su ga jedino direktor banke i njegov odvjetnik.

Pierce je kasno toga dana sreo Strahorna na ulici. Na neki je čudan način zavolio tog čovjeka.

— Drago mi je što se Annette oporavlja — rekao je predradniku.

— Jesi li se dogovorio s njom?

— Vjerujem da će za mene sve biti u redu. Ako ona dobije ranč, želi da upravljam njime u njezino ime. Čini se da ima rođake u Sioux Cityu. Vraća se onamo kad se ovdje sve sredi. Nije ni tako loša, kad je čovjek bolje upozna.

Pierce pomisli da je Strahorn promijenio mišljenje o njoj, vjerojatno iz vlastitog interesa.

— Drago mi je što se sve sredi — rekao je predradniku. — Čuo sam da ste već izbacili revolveraše koje je Tark doveo?

— Tako je! Ne želim plaćati njihove revolvere. Upravljat ću rančom pazeći na svaki novčić. Ako rančeri budu surađivali sa mnom, i ja ću s njima.

Te je večeri Pierce, sjedeći u šerifovom uredu, ispričao što mu je Strahorn rekao.

— Pierce, sve će biti u redu. Joe će se ponašati onako kako je obećao. A sad mi odaj zašto nisi kupio i svu zemlju istočno od ranča.

— Novac! — kratko odgovori Pierce. — Ne bih želio ostati potpuno bez njega. Bit će mi potrebno nekoliko tisuća dolara za nabavku stoke. Kad već govorimo o tome, što će se dogoditi s novcem nađenim kod Burnetta?

— Čuvat ćemo ga dok se ne pojavi netko od njegove rodbine i zatraži ga, Burnett je imao rodake u Kentuckyu. Zacijelo će se netko javiti.

* * *

Carla je u očevom društvu stigla u grad u subotu ujutro. Bila je vrlo uzbuđena. Pierce je ponosno obilazio s njom trgovine u gradu. Herman Grassel, vlasnik trgovine namještajem, proveo ih je kroz prodavaonicu. Neke stvari, koje je Carla odabrala, trebalo je tek naručiti. Ali trgovac ih je uvjeravao da će sve naručeno stići za najdulje dva tjedna.

— Pierce, trošimo odviše novaca!
— upozori ga Carla, kad je ovaj rekao Grasselu neka naruči i stolić od mahagonija koji se Carli svidao.

— Carla, to radimo samo jednom u životu. Želim za tebe samo najbolje.

Kad su napokon uspjeli obaviti sav posao, jutro je već bilo prošlo. Vraćajući se u hotel, gdje su namještaj objedovati u društvu Carlinog oca, Pierce zapita:

— Bismo li mogli poći zajedno na grob moje majke?

— Vrlo rado, Pierce! Nabrat ću cvijeće u vrtu gospode Nevins. Zacijelo će mi to dopustiti.

Rano toga poslijepodneva odvezli su se na groblje. Carla je kleknula kraj groba i položila cvijeće na nj. Pierce klekne uz nju. Tako ostadoše nekoliko trenutaka u tišini.

— Carla, nikada to više neću spominjati — reče Pierce. — Ali htio bih da shvatiš kako sam Jeka Tarka zamrzio zbog zla koje je nanio mojoj majci. Ne zbog onoga što je učinio meni! Znam da takav dug nikada ne može biti izravnat, ali učinio sam što sam mogao da mu ga naplatim.

— Pierce, sigurna sam u to!

— U tom slučaju možemo otići. Čeka nas sretan, zajednički život.

KRAJ!

U pripremi:

J. Mark

Prokleti novac

PRETPLATA U SFRJ: Sve informacije o pretplati u tu-
zemstvu na telefon 041/341-277

Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZA-
GREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list
LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog
perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka
pretplate:

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00,
ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00,
USD 17,00, (avionom USD 20,20), CAD 24,00 (avionom
CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).
Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod
Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb
(za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marke-
ting, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 1/1 4,000.000 d, c/b stranica 1/1
3,000.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Re-
publičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku
kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 16. XI. 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

